

Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Gener 2013 · núm. 146 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat

www.cgtbalears.org

Totes juntes, avancem!

Pappers

de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 146 · Gener 2013 · 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat

**Totes juntes,
avancem!**

> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 - Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 - Tel. 666 087 592 menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada Tel./fax 938042985 - cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus baixc-p@cgtcatalunya.cat Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat Tel. 933779163. Fax 93377551

Comerc, 5. 08840 Viladecans cgt.viladecans@yahoo.es Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell Tel. i fax 977660932 cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt.mollet.vo@gmail.com Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona cgt_gir@cgtcatalunya.cat Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tàrraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona cgttarragona@cgt.es Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona flbcn@cgtbarcelona.org Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600 sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa manre@cgtcatalunya.cat Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubi
Colom, 3-5, 08191 Rubí, cgrubi@gmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Roselló 10, 08207 Sabadell - cgtSabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès cgt.castellar-v@terra.es, Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent sallent@cgtcatalunya.cat Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort pilumcgt@gmail.com

Editorial

Cal recuperar la democràcia directa i construir la sobirania popular

La democràcia real està segrestada. Tenim una farsa anomenada "democràcia participativa" basada en un vot cada quatre anys. Una democràcia segrestada per la banca, la patronal, els lobbies mediàtics i els polítics al seu servei, un fet que ara es veu incrementat amb el segrest de la sobirania popular portat a terme per la Troica i els mercats financers i executat amb el consentiment i la col·laboració de la majoria dels partits polítics, contribuint entre tots a l'empobriment progressiu de la majoria de la població. Portem mesos d'intenses mobilitzacions en tots els sectors socials, comprovant dia a dia que no pot haver-hi democràcia quan les institucions que diuen representar-la es mouen per interessos que no són els de la majoria. Perquè no tenim res que parlar amb un poder que ha demostrat sistemàticament ser cec, sord i mut a justes i concretes demandes d'igualtat i justícia social. Per això és una necessitat inaplaçable rescatar a la política d'un règim econòmic insostenible i depredador: el sistema capitalista. Amb la mobilització social hem de posar en el centre la recuperació de la sobirania i del poder ciutadà, és a dir, de la democràcia, la de veritat, la de base, la que dona veu i participació real a la gent. Hem creat nombrosos processos de lluita, espais de participació i discussió en les xarxes i en les places, en els barris i en els centres de treball, i hem portat a terme iniciatives que volem seguir desenvolupant des de baix, sense dreteres i pas a pas. Perquè creiem que el temps de les decisions preses per uns pocs ha acabat; perquè, enfront de qui volen deixar-nos sense futur, tenim els mitjans i la intel·ligència col·lectiva per a decidir i construir la societat que volem; perquè

no necessitem falsos intermediaris, sinó recursos i eines col·lectives que fomentin activament la participació política de totes les persones en els assumptes comuns. Hem de cridar ben alt a qui diuen manar-nos que no, que desobeïrem les seves imposicions injustes, com la de pagar el seu deute, i que defensarem els drets col·lectius: l'habitatge, l'educació, la salut, l'ocupació, la participació democràtica, la cultura... Hem de construir i consolidar un procés que permeti que els responsables de la crisi deixin de ser impunes, perquè els piròmans que han provocat la nostra crisi no siguin recompensats i comencin, en canvi, a ser jutjats. Volem recuperar la responsabilitat sobre el nostre propi futur sense acceptar imposicions, per a dir-los a qui tenen segrestada la democràcia que ha arribat el moment d'anar-se'n. Hem de construir un procés de participació directa obert en el qual determinem i engeguem les eines de participació i mecanismes jurídics i polítics que necessitem per a garantir que les decisions col·lectives siguin completament efectives i realment democràtiques. Hem de negar-nos a acceptar la por, la impotència i la desorientació sorgides de la reducció de la política a l'economia i les seves conseqüències feixistes, xenòfobes, racistes i masclistes. I buscar una sortida col·lectiva. Convidem a totes les persones que vulguin acompanyar-nos a dir prou! i a continuar aquest camí per a rescatar la democràcia directa i construir la sobirania popular. En defensa del drets laborals i socials, de la justícia i la llibertat, tots i totes som necessàries, en el camí d'una societat llibertària.

Nota: l'autora del muntatge fotogràfic de la portada del número 145 del Catalunya/Papers és Pepa Vives.

Edició del Col·lectiu La Tramuntana: Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Estivill, Xavi Rojials, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisés Rial i Laura Rosich. Col·laboradors: Pepe Bertanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavitarte, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. Redacció i subscripcions a Catalunya: Raval Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat Redacció i subscripció a Balears: Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org Web revista: www.revistacatalunya.cat. No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

"Teixit social i cultural: treballen pel que altres no fan, sempre esquivant amb dignitat els cops que donen els de dalt, assegurant als seus veïnats que el món encara pot canviar si primer canviem aquell que en el spill ens surt davant."

Llengua d'Atupa

Drets dels subscriptors: D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447. comunicacio@cgt-balears.org

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya". Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents: - Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador. - No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials. - Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra. Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior. Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

REPORTATGE

Un nou sistema de relacions laborals s'està instal·lant en el cor d'un sistema democràtic representatiu convertit en una autèntica farsa al servei del capital

La Reforma Laboral del 2012 ens ha submergit en un caos organitzat

El nou model de Relacions Laborals que ens imposen:

La voladura (des) controlada de Drets Fonamentals

Desiderio Martín

Pretenc reflexionar en aquest article sobre el nou model de relacions laborals imposat pel PP, sobre l'abast i conseqüències dramàtiques que el mateix tindrà en varies generacions d'assalariats i assalariades.

No és un model conjuntural per a una situació que no és conjuntural (entenc per aquesta, aquella que desapareix en un curt-mig temps), sinó que és estructural, és a dir, s'ha instal·lat en el cor d'un sistema democràtic representatiu, que ni tan sols ve obligat a guardar les formes clàssiques de representació.

La Llei, com norma general, base del fonament democràtic, desapareix i l'excepció (no altra cosa és legislar a força de Reial Decret), és a dir, el legislar sense la participació de les majories i minories parlamentàries, es converteix en font normativa.

Al desregular el component públic del Dret del Treball, l'estat renuncia al seu paper essencial, que no és altre que vetllar per l'interès general i se substitueix pel poder privat de l'empresari: * La Reforma Laboral en tot el referent a la flexibilitat interna i externa, per el tant el relatiu a l'ocupació i al treball, desplaça el poder limitador de l'Estat i amplia els poders empresarials de manera desorbitant (discrecionalitat empresarial).

* El "ius variandi" de l'empresari, és a dir, la capacitat jurídica que aquest té per obrar, substitueix al interès general, és dir, l'interès general es trans-

muta per l'interès privat empresarial. La primera conclusió "democràtica" és la creació d'un ordre social i polític, absolutament desigual.

La segona és conseqüència de la primera, la realitat antidemocràtica de la Reforma Laboral, situant-nos en una situació en que el principi despòtic de l'empresari, es converteix en font de creació del Dret.

El sistema de drets, intervenció de l'Administració en els ERO, és a dir, el control per part de l'Estat en l'extinció del contracte, desapareix i queda a la simple voluntat empresarial. L'Estat, ja havia renunciat en la Reforma Laboral de 1944, al seu paper de vetllar per l'interès general, al desaparèixer l'Autorització Administrativa de les Modificacions Substancials de les Condicions de Treball (article 41 ET). Hem d'entendre que, des d'aquest moment, la voluntat empresarial disposa de l'erari públic per a traslladar treballadors a l'atur.

La Llei, fins a aquest moment, exigia, davant l'extinció del Contracte de Treball de manera unilateral per part de l'empresari que existís: en primer lloc, una causa-motiu de la voluntat empresarial; en segon lloc que existís una forma determinada de conducta a l'acomiadament i, en tercer lloc un control judicial, per a la revisió del mateix i d'aquesta manera, en justícia, determinar si la causa és real o no, és justa o no i, si la forma s'adequa al procediment o, simplement ens trobem davant un acte il·lícit.

En el nou (des)ordre polític i jurídic, el control i la suficiència de la causa queden inhabilitats. El lliure desistiment empresarial, és la llicència per

a matar, el contracte a l'estil agent 007, contravenint el Conveni 158 de la OIT. (Baylos-2012).

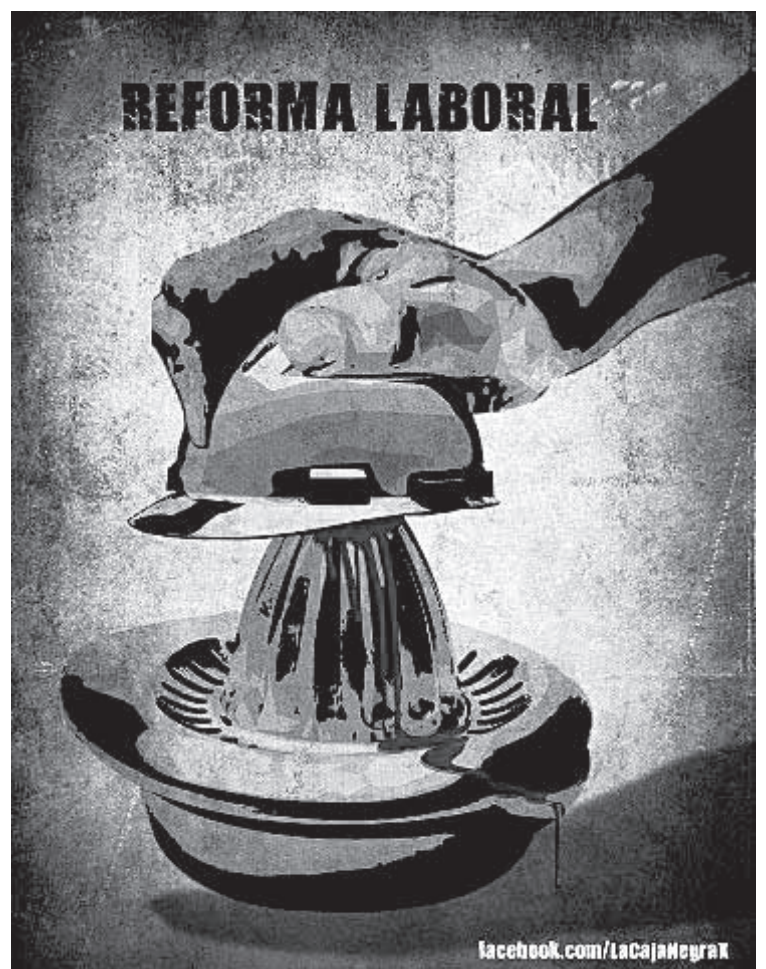
Els acomiadaments en les Administracions Públiques es sustenten en "el cop d'estat anticonstitucional" infringit en la reforma de l'article 135 CE (1), el qual exigeix l'equilibri pressupostari i financer (2), trobant-se aquí la base i la causa de l'acomiadament en les AAPP, quedant sotmès a aquest article el principi bàsic de l'estat social, dels serveis públics i inhabilitant l'estat social i de dret.

La pròpia "democràcia" atempta contra els seus pilars i principis constitucionals i, atempta contra el principi de legalitat, de l'estat social, dels drets públics.

Qui triem per a defensar l'interès general, el bé comú, perquè compleixin i facin complir les normes que regeixen la convivència social (Constitució, estat social i de dret), són qui fan lleis singulars i adopten polítiques que només regulen la defensa de l'interès privat i la garantia jurídica d'una minoria (el Capital).

Es tanca el cicle de les Democràcies Representatives. La figura del ciutadà/a, tal com la coneixem a la forma clàssica (ser ciutadà/na és ser portador/a de drets), ja no és necessària i es constitueix un món autoritari i violent, no viscut per milions de persones.

El món, on les relacions socials es configuren des del poder autoritari de l'antic règim absolutista i despòtic, on el mercat i els seus "mercaders" representen l'autoritat "sagrada" (rei, senyor-sobirà en l'antiguitat) i, les Agències de "Qualificació" i els Or-

ganismes Internacionals (FMI, BM, OCDE, Comissió Europea, BCE, Reserva Federal, etc.) com representants del (des)ordre econòmic, social i polític, serien els "nous senyors feudals" que gestionen l'autoritat "inqüestionable del mercat".

S'han trencat, per innecessàries, les mediacions socials: sindicats, ONGs,

partits polítics, Administracions Públiques, etc. i finalment, la inutilització d'allò públic (educació, sanitat, dependència, ocupació, mobilitat, medi ambient, educació, llibertats públiques), igual que la incivilitzadora reforma Laboral representen la reglamentació autoritària d'aquest nou (des)ordre.

La flexibilitat en l'entrada: El Contracte en l'entrada al mercat de treball

El nou contracte per a empreses de fins a 50 treballadors i els contractes de formació i aprenentatge

La discrecionalitat de la qual es dota a l'empresari a l'hora de disposar del contracte de treball, elimina qualsevol vestigi del caràcter tuitiu del dret laboral cap al treballador.

La funció político-jurídica del dret laboral, és guardar, defensar i protegir a la part més feble de la relació salarial, el treball, el qual es veu des-

atès des de la norma, és a dir des de l'origen de la seva relació contractual, en l'accés a la tutela judicial, creant una inseguret jurídica plena en el treball.

La unilateralitat i la lliure voluntat empresarial, disposa de tal manera del contracte, que fa possible l'anul·lació de la voluntat lliure del

treballador permeabilitzant durant tot el recorregut del mateix, les condicions contractuales: salaris, condicions de treball, drets i llibertats.

El nou contracte per a empreses de fins a 50 treballadors: exigeix que sigui indefinit (iii), a jornada completa, es realitzi per escrit en un model concret i amb un període de prova de

1 any. I se'ls finança: Incentius fiscals als empresaris per aquest tipus de contractes:

- Primer contracte i amb menor de 30 anys: 3.000€.
- Aturats beneficiaris de prestació contributiva: deducció fiscal per un import equivalent al 50% de la prestació pendent.

A més dels Incentius fiscals si la contractació es fa amb:

- Joves entre 16 i 30 anys: bonificacions en la quota empresarial de la SS, durant tres anys.
 - Majors de 45 anys: bonificacions en la quota empresarial de la SS, durant tres anys.
- Conseqüències d'aquest contracte:

- Es converteix en un contracte a terme.
- Possibilitat d'extinció a discrecionalitat empresarial.
- Acomiadament lliure (sense causa) i indemnització 0.

El perquè d'aquest contracte, retòrica i literatura falsa i ideològica a part, és produir una rebaixa salarial massiva, és a dir una devaluació dels preus de la mà d'obra, que permetin competir en costos a tota la classe empresarial d'aquest país.

Una altra conclusió clara, es legalitza el frau empresarial de manera

massiva, la societat admet el frau com el comportament davant el creixement necessari de l'economia i finalment, es dota a l'empresariat d'absoluta seguretat jurídica.

Les altres maneres miserables de contractació, les trobem en els Contractes de formació i aprenentatge.

Les seves característiques:

- Menors de 30 anys fins que la taxa d'atur baixi al 15%.
- Poden ser contractats fins a 3 anys per a una activitat i després fins a altres 3 per a altra activitat.
- Treball efectiu fins al 85% a partir

del 2n any.

- Reducció de totes les cotitzacions: fins al 100% empreses menys de 250 i 75% en empreses de = o + treballadors.

Les conseqüències (devaluació sobre el preu total o costos salarials) es traslladen a la cadena dels ingressos (cotitzacions i impostos directes), doncs les reduccions de quotes en els contractes a càrrec de la Tresoreria General de la Seguretat Social, més els incentius fiscals, només tenen com objectiu disminuir el cost de treball per als empresaris

sense que aquestes "ajudes públiques" hagin servit, i possiblement no serviran, per a assegurar efectes en la creació d'ocupació, ni tan sols en la reducció d'ocupació de forma duradora ni en la de la contractació temporal.

Des de l'existència de models de relacions laborals democràtics (Estatut dels Treballadors), la major o menor contractació, en relació amb el major o menor volum d'ocupació, igual que la creació o destrucció de les ocupacions, en el model productiu "espanyol", és aliena al preu del

cost de la mà d'obra i a la major o menor rigidesa en la contractació.

És el cicle de l'economia "pàtria" que explica que es creïn o destrueixin ocupacions, perquè la modalitat de la "temporalitat", com una cosa volàtil, fràgil i fàcilment prescindible, es va instal·lar des del primer moment del model democràtic de relacions laborals en "la cultura" empresarial, ja que la norma descausalitza el contracte i l'ordinari queda ferit de mort, fins a assistir al seu soterrament en la Reforma de la Llei 3/2012.

La Llibertat absoluta del Capital per a prescindir de les persones assalariades

La crisi de les ocupacions actuals, no és conseqüència de regulacions normatives rígides, inflexibles amb la llibertat d'actuació unilateral del capital, així es ven en l'argumentació ideològica justificativa de la Llei 3/2012 de Reforma del Mercat de Treball [...]"l'estabilitat (en l'ocupació, es refereixen), pot tenir també un costat negatiu quan, al ser el risc d'acomiadament molt reduït, es desincentiva l'esforç i es genera una excessiva resistència a l'adaptació a les noves necessitats. Aquest tipus d'estabilitat té bastant que veure amb el cost i marge de decisió empresarial en l'acomiadament, que a Espanya és relativament més car i limitat que en països del nostre entorn"....].

La crisi de les ocupacions, solament obeeix a que el capital i els sistemes polítics globals (FMI, UE i BCE) i els estats nacionals, amb independència del color del govern de torn, que els representen, els sustenten i imposen amb comandament autòritari, han estat capaços de transmutar les consciències i, en conseqüència les voluntats, de milions i milions de persones assalariades la immen-

sa majoria, per a convèncer-nos que no existeix sortida a aquesta "crisi", sinó és amb una recuperació i increment de la taxa de guany del capital. La flexibilitat imposada durant la permanència en la relació laboral, no seria possible, de no existir la "quasi absoluta llibertat" de prescindir de milions i milions d'assalariats/des, a costos avui molt rebaixats, encara que l'element polític determinant, és el primer factor: la voluntat del treballador/a ha estat primer canviada (no hi ha ocupació si l'empresa no va bé), per a que amb posterioritat -és el que consagra la Llei 3/2012 de RL-, "imposar-li" que prescindir d'ell, o rebaixar el preu del seu treball, és l'única sortida d'aquesta situació desagradable i dolorosa que ningú vol.

És en aquest esquema ideològic on s'encaixa la llibertat absoluta per a l'acomiadament per part Empresarial. L'art.51.1 ET diu ara: "S'entén que concorren causes econòmiques quan dels resultats de l'empresa es desprengui una situació econòmica negativa, en casos tals com l'existència de pèrdues actuals o previstes, o la disminució persistent

del seu nivell d'ingressos o vendes. En tot cas, s'entendrà que la disminució és persistent si es produeix durant tres trimestres consecutius". Fins a ara, es necessitava la demostració o motivació de la causa: que fos real, permanent en el temps, és a dir, no conjuntural i, que fora necessària per a la viabilitat o continuïtat de l'activitat.

La nova situació, li dona la volta i, es constitueix la subjectivitat empresarial com font normativa: La subjectivitat empresarial objectiva és el supòsit sobre el qual opera la causa econòmica. S'elimina qualsevol referència a la rellevància que té aquesta situació, és a dir el fet d'un acomiadament col·lectiu, en relació amb el manteniment de l'ocupació (dret i bé essencial) i, d'aquesta manera s'exclou el control judicial, és a dir la tutela necessària davant aquesta acció, doncs al jutge no li és donat revisar la idoneïtat de tal mesura (el fet d'acomiarar), doncs la simple i pura subjectivitat empresarial, objectiva la causa.

Conseqüències pràctiques:

* S'amplia el supòsit en que les empreses poden utilitzar l'acomiadament com mera mesura preventiva (ja legislat en la Llei 35/2010), eludint la utilització d'altres mecanismes de gestió de l'empresa.

* S'eludeix la connexió que hi ha entre "aquestes pèrdues o reducció d'ingressos" i, el nombre i la individualització dels llocs de treball que són objecte d'amortització, el que significa inseguretat jurídica al no fixar-se en mòduls entre el volum de

les pèrdues i els contractes afectats per l'extinció.

* S'elimina qualsevol referència a la connexió entre la causa i la necessitat de dur a terme les extincions, deixant-lo solament a l'arbitri de l'empresari, invalidant inclusivament, una màxima o principi dels contractes, que el nostre Codi Civil estableix: "Article 1.256 del Codi Civil: "La validesa i el compliment dels contractes no poden deixar-se a l'arbitri d'un dels contractants".

Què exigeix la Llei, davant l'extinció del Contracte de Treball de manera unilateral?:

* Una causa-motiu de la voluntat empresarial.

* Una forma determinada de conducta a l'acomiadament.

* Un control judicial per a la seva revisió.

La RL 3/2012, es'emporta per davant normes o convenis internacionals que, són aplicables en l'Estat Espanyol:

Art. 4: "No es posarà final a la relació de treball d'un treballador tret que existeixi per a això una causa justificada relacionada amb la seva capacitat o la seva conducta o basada en les necessitats de funcionament de l'empresa, establiment o servei".

Art. 8: "El treballador que consideri injustificada la finalització de la seva relació de treball tindrà dret a recórrer contra la mateixa davant un organisme neutral, com un tribunal, un tribunal de treball, una junta d'arbitratge o un àrbitre".

Art. 9.1: "Els organismes esmentats en l'article 8... estaran facultats per

a examinar les causes invocades per a justificar la finalització de la relació de treball i totes les altres circumstàncies relacionades amb el cas, i per a pronunciar-se sobre si la finalització estava justificada.

Art. 9.2: 2. A fi que el treballador no estigui obligat a assumir pel seu sol compte la càrrega de la prova que la seva terminació va ser injustificada, els mètodes d'aplicació esmentats en l'article 1 del present Conveni haurien de preveure una o altra de les següents possibilitats, o ambdues:

a) incumbirà a l'empleador la càrrega de la prova de l'existència d'una causa justificada per a la finalització, tal com ha estat definida en l'article 4 del present Conveni;

b) els organismes esmentats en l'article 8 del present Conveni estaran facultats per a decidir sobre les causes invocades per a justificar la finalització tenint en compte de les proves aportades per les parts i de conformitat amb els procediments establerts per la legislació i la pràctica nacionals".

Art. 9.3: "En els casos en que s'invoquin per a la finalització de la relació de treball raons basades en necessitats de funcionament de l'empresa, establiment o servei, els organismes esmentats en l'article 8 del present

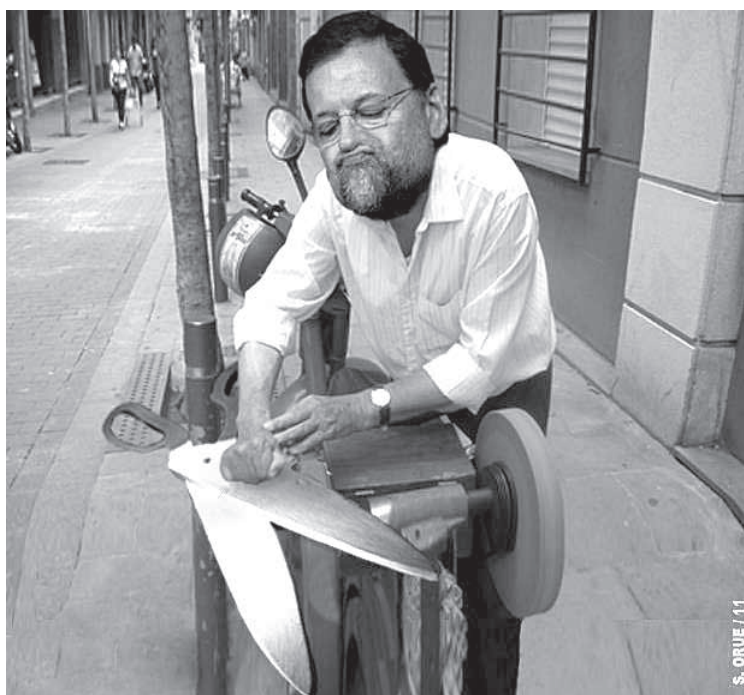
Conveni estaran facultats per a verificar si la terminació es va deure realment a tals raons, però la mesura per a que aquests organismes estaran facultats també per a decidir si aquestes raons són suficients per a justificar la terminació haurà de determinar-se pels mètodes d'aplicació esmentats en l'article 1 d'aquest Conveni".

Entre altres, la Sentència del TC 22/1981, defineix sobre la base de l'article 35 CE, diversos principis de legalitat:

1. Dret a la igualtat en l'accés al treball.

2. No ser acomiadat sense causa justa.

Per tant, deixar el contracte a l'arbitri d'una de les parts (empresari), vulnera el principi de legalitat. Es tracta no només que s'han canviat les regles d'interpretació de la norma, sinó que S'HAN ACABAT LES REGLES i és aquí on l'acomiadament opera de manera inexorable i no és possible que l'òrgan judicial verifiqui si el mateix és una mesura idònia, justificada, proporcionada o racional, en relació amb la situació de l'empresa.

Llibertat absoluta per a l'acomiadament per part empresarial

Assistim a una redistribució de la riquesa social, on convertida la mateixa en actius financers, se li retorna a la societat, al 90% de la població, en forma de deute.

La llei 3/2012 de Reforma del Mercat Laboral, en la Memòria justificativa i econòmica planteja... "l'estabilitat (en l'ocupació, es refereixen), pot tenir també un costat negatiu quan, al ser el risc d'acomiadament molt reduït, es desincentiva l'esforç i es genera una excessiva resistència a l'adaptació a les noves necessitats. Aquest tipus d'estabilitat té bastant que veure amb el cost i marge de decisió empresarial en l'acomiadament, que a Espanya és relativament més car i limitat que en països del nostre entorn"...

En el nou redactat de l'article 51.1 ET, el que regula els acomiadaments col·lectius i individuals per causes econòmiques, atorga als patrons llicència per a acomiadar, al més pur estil "agent 007" al servei de "la seva majestat el capital", i diu ara: "S'entén que concorren causes econòmiques quan dels resultats de l'empresa es desprengui una situació econòmica negativa, en casos tals com l'existència de pèrdues actuals o previstes, o la disminució persistent del seu nivell d'ingressos o vendes. En tot cas, s'entendrà que la disminució és persistent si es produeix durant tres trimestres consecutius".

El resultat, des que la llei va entrar en vigor en forma de decretazo (febrer 2012), ha estat la mort legal de més de 800.000 contractes, persones,

homes i dones de qualsevol sector, de qualsevol activitat, tant del mercat privat, com del sector públic.

Els anys de crisi-estafa des del 2008 al 2011, es van dur per davant més de 3,5 milions d'ocupacions, sobretot en el sector privat. I s'han fet amb legislacions laborals sobre l'acomiadament, on aquest encara necessitava de l'autorització administrativa en els col·lectius (CC.OO i UGT fonamentalment, s'encarregaven de racionalitzar i reestructurar sectors i empreses a preus d'almenys 45 dies any), i el 2012 va trencar l'espina dorsal del dret laboral, per tant es va fer sobre la debilitat política de les persones assalariades i deixa sense regles de joc al treball: ... de potes en el carrer, i amb 20 dies, i els jutges a callar...

El 2012 podríem caracteritzar-lo com un moment d'inflexió, on la llibertat de les persones i especialment de les persones assalariades, ha estat delimitada, encotillada i, en massa ocasions, empresonada i reprimida, precisament per defensar-la, i s'ha constituït la llibertat absoluta per als diners. La Reforma Laboral, igual que la reforma de l'article 135 de la CE, només atorguen seguretat jurídica a una minoria de la societat, representada pels diners (poder financer i poder empresarial). Dinamitat l'estat de Dret i Social, per obra i desgràcia dels nostres polítics (PSOE, PP, PNB, CIU i UPD), han trigat menys de quatre mesos (de juliol a octubre) a publicar el Reglament de la Reforma Laboral amb un objectiu autocomplert: neteja de treballadors i treballadores del

sector públic, és a dir, primer es va inutilitzar el sector públic sobre la base de les retallades i, ara, acomiadem en primera instància al personal laboral (ni més ni menys que 700.000 en totes les Administracions Públiques i altres 150.000 en Empreses Públiques), i, el tercer pas, és atorgar a la gestió privada tot el que són drets fonamentals, ja que aquí es troba una de les claus de la recuperació de la taxa de guany —a la rendibilitat que ells requereixen—, dels capitalistes.

Primer van venir a per tota la classe obrera amb la polítiques de "pau social", després van venir a per la classe obrera amb les polítiques estructurals i "el que cal fer, encara que ens dolgui", i entre l'"hem viscut per sobre de les nostres possibilitats" i entre "el que cal fer perquè no hi ha altre remei", s'han carregat drets socials, drets fonamentals, els serveis públics i el que és de tots i totes i no cotitza a Wall Street.

La classe obrera sembla tenir una destinació, marcada en les agendes dels poderosos, cal crear les condicions socials, polítiques, perquè la seva vida sigui com va ser en el capitalisme manchesterià. Assistim a una redistribució de la riquesa social, on convertida la mateixa en actius financers, se li retorna a la societat, al 90% de la població, en forma de deute.

Nosaltres, assalariats i assalariades, pensionistes, hipotecats/des, joves, persones depenents, empobrides, paguem els seus deutes amb els nostres diners robats dels salaris, de la sanitat, de l'educació, de la dependència, dels

béns essencials (energia, transport, comunicacions). Ens roben, ens estafen, ens espolien i sembla que encara esperem o confiem que ha estat un mal somni i que demà... Hem de despertar d'aquest malson i mirar-li als ulls i de cara a la realitat, doncs no hi ha un

demà, no hi ha tornada enrere, i pensar que només la mobilització, el conflicte social, la ruptura de la pau social són l'única possibilitat d'un futur, on el repartiment de la riquesa social que entre tots i totes creguem, ha de ser suficient per a viure bé.

El 14N i els Drets... menyspreats

La Reforma Laboral 2012 ens ha submergit en un caos organitzat: milions de persones són menyspreades pel poder polític, bé estatal (govern del PP), bé global (govern de la Troica), i el poder econòmic, empresarial i financer confia en la facilitat per a acomiadar, baixar salaris, augmentar la intensitat en el treball, rendibilitzar i mercantilitzar negocis fins ara vedats als mercats privats (sanitat, transports, educació, dependència, etc.), per a devaluar de manera universal els costos de producció i tornar a quotes de competitivitat de la seva economia suficients per a la seva taxa de beneficis.

En una primera anàlisi, i pot ser que en una segona i fins i tot una tercera, tot sembla indicar que la vaga general del 14N ja estava descomptada pel govern Merkel-Rajoy, la Comissió Europea i el FMI. Els drets són menyspreats pel poder polític, i sembla que tampoc vagin a ser frenades -almenys a curt termini- les polítiques de robatori i espoli de salaris, d'ocupacions, de sanitat, d'educació, de cultura, de dependència i de llibertat per als de baix. El primer impacte ha estat demolidor: destrucció d'ocupació pública o d'empreses de dret públic, amb milers i milers d'acomiadaments en Empreses Públiques, Ajuntaments, Empreses concessionàries dels Ajuntaments, Sanitat, Educació, Dependència, Cultura, Caixes d'Estalvi,...

Els altres cops dramàtics tenen a veure amb el que és públic fona-

mentalment, amb el comú, amb el de tots i totes: es privatitza la Sanitat però de debò i es permet la realització del negoci privat (milers i milers de milions) a costa no només de les ocupacions de diversos milers de treballadors i treballadores, sinó limitant la gestió de la salut, com si d'una mercaderia es tractés i, clar, la destrossa en quantitat i en qualitat de la salut de la majoria de la gent ja no és una amenaça, és una realitat. Educació i Cultura segueixen el mateix camí, només que aquests amb un "valor afegit", l'ideològic, on el nostre sistema educatiu discriminarà en funció de la renda qui va a un cicle de coneixements i qui solament servirà per a ser "carn de canó", és a dir, mà d'obra de reserva per a actuar en un mercat de treball que si bé mai ha estat lliure, ara és molt més "menys lliure".

Les rendes salarials, depreciades i robades des del poder legislatiu (Govern PP), com en pensions i en els salaris de tot el sector públic, són també robades i disminuïdes en el mercat privat: la mitjana de pujada dels escassos convenis col·lectius signats se situa en el 1,4%, quan l'IPC es troba en el 3,5% i, això, sense comptar els pactes col·lectius (sense rang de conveni) que han signat clàusules de baixada de salaris respecte als convenis sectorials; la intensitat (explotació) del treball ha augmentat molt significativament, doncs s'està produint el mateix, amb gairebé 4 milions de treballadors menys.

Drets fonamentals, com el de Vaga, així com el dret a la tutela judicial, és a dir a demanar justícia davant un acomiadament, una sanció, un contenciós-administratiu... són simplement violats o impeditos. Autoritats Autonòmiques, Locals i Generals, així com el Ministeri de l'Interior, es vanten de considerar "què és essencial i què no ho és" i de ficar-te esquirols, empreses i forces del "desordre violentes", per a impedir senzillament el dret de Vaga. I com és això que vostè. demana justícia?... doncs pagui i si no, conformi's amb la decisió empresarial de que l'enviïn a la "merda"...

Aquesta primera anàlisi de descompte de vaga per part dels poderosos, es pot complementar amb la fractura social cada vegada més gran, és a dir, la desigualtat i la injustícia cada vegada arriba a més persones; la precarització i empobriment, la "brutalització" de la majoria social per les polítiques terroristes, etc..., i aquí ja ens trobem en la segona i tercera anàlisi.

I la gent va comparèixer el 14N i no poca. Mesurat en termes quantitius, va parar en el sector industrial i distribució, els transports i altres, bastant més gent que el 29M. I la gent va sortir al carrer bastant més que el 29M, tant en els piquets de ciutat, com en les manifestacions. És a dir, el grau de desafecció, cabreg i participació ha pujat i molt. I la gent ha sortit al carrer a centenars de milers en defensa de la Sanitat Pública o de l'Educació i hi ha Vagues

Generals Sectorials, i el problema dels desnonaments s'ha convertit en un problema polític de primer ordre... i, potser, només potser, milers i milers de consciències saben i tenen en el cap que hem d'anar cap a un altre sistema polític i social. Que hem de repartir la riquesa i el treball i que no hi ha tornada enrere i que, a més, hem de ser la majoria social dels països europeus qui siguem capaços de frenar aquesta "socialització de les pèrdues -en aquest cas és robatori descarat- i privatització dels beneficis". Confluir, cooperar és una obligació social i ètica de totes les classes socials salaritzades.

* Desiderio Martin és membre del Gabinet d'Estudis Confederal de la CGT

Notes:

(1) Reforma antidemocràtica on les hagi, doncs el PSOE va pactar amb el PP fonamentalment, sumant-se al pacte totes les forces polítiques parlamentàries amb excepció d'IU, aquesta reforma constitucional a l'agost del 2011, seguint els criteris de la Comissió Europea, el BCE i el FMI.

(2) Equilibri pressupostari d'obligat compliment per totes les AAPP, general, autonòmiques i locals, marcant límits en el dèficit de cadascuna d'elles per a 2012: el 1,5% per a les AAPP Autonòmiques i el 0,5% de les AAPP Locals.

TREBALL-ECONOMIA

El PP amb la LOMCE fomentarà la competitivitat, la privatització i la precarietat, l'adoctrinament basat en el neoconservadorisme i la religió, i la marginació del català

La banca és el rostre més responsable de la crisi econòmica

El disbarat de Wert

L'avantprojecte de la LOMCE aposta per menys assignatures, més concertada, més competitivitat, interins a dit...

CGT Ensenyament

La Contrareforma educativa proposada pel Ministre Wert i el PP (la LOMCE) suposa no solament un important pas enrere en el Sistema Educatiu sinó l'ampliació de la Competitivitat entre Centres i alumnat, l'ampliació dels Concerts, la privatització de serveis com la contractació d'interins, la retallada d'hores en matèries i assignatures que fins ara eren bàsiques, la introducció de la ideologia neoconservadora del PP i la permanència de l'adoctrinament ideològic...

1. Recentralització del currículum per «tornar al bàsic».

Augmentar el percentatge de continguts establerts pel Govern central que fixarà el 65% dels currículums escolars en els territoris que tinguin llengua cooficial i el 75% en aquelles que no la tinguin (actualment, és el 55% y el 65%, respectivament); així com les competències bàsiques i els criteris d'avaluació.

Reduir el nombre d'assignatures i centrar la càrrega lectiva en uns continguts mínims i bàsics, és el que s'anomena en la terminologia neoconservadora «tornar al bàsic».

Dedicar així l'educació obligatòria a preparar mà d'obra barata, flexible i polivalent, dotada amb els coneixements instrumentals bàsics per accedir a un futur mercat laboral precari i en constant rotació. El que Berlusconi va resumir amb el lema de les tres «is»: «Inglese, Internet, Impresa» (traduït aquí, aquest últim per «esperit emprenedor»).

En aquest retorn al de sempre, es dona preponderància a Educació Física, Anglès, Llengua Castellana i Matemàtiques; es retalla en Ciències Socials, Economia, Música, Plàstica, Filosofia, Grec, Ciències, Psicologia, Tecnologia i desapareixen moltes assignatures sobre tot al batxillerat. També elimina Educació per a la Ciutadania i els Drets Humans a primària i a l'ESO la substitueix per Educació Cívica i Constitucional. Suprimeix tot el relacionat amb el reconeixement de la diversitat en els models familiars i en l'orientació sexual, mentre inclou nous temes com el respecte a la vida lligat als postulats de l'església catòlica.

2. Segregació classista de l'alumnat.

El segon principi que es desprèn d'aquest Avantprojecte és la filosofia i la pràctica de segregar, seleccionar i classificar com més aviat a l'alumnat no només mitjançant «itineraris» sinó amb la doble titulació. Es crea un nou tram educatiu, la Formació Professional Bàsica que substitueix als programes de qualificació professional (PQPI) i que donen lloc a la titulació de «Tècnic Professional Bàsic». Encara abans, en 2n d'ESO, els alumnes que hagin repetit dues vegades també podran accedir a programes de Millora De l'Aprenentatge i Rendiment, que duraran dos anys i substituiran a la diversificació curricular, que ara arrenquen un curs després, en 3r.

A més s'empeny a aquests programes l'alumnat que tingui «situació socioeconòmica desfavorable». Wert equipara així pobresa i poca capacitat per a l'estudi i posa al mateix nivell les dues realitats, la de tenir moltes dificultats en els estudis i menor capacitat per seguir les classes, amb viure en

una família amb ingressos econòmics baixos. La qual cosa reflecteix la visió de l'equip ministerial de Wert. No queda aquí la cosa. S'avança també la via cap a FP a 3r d'ESO. Els estudiants triaran algunes optatives i entre dos nivells de matemàtiques. Després, en 4t, els itineraris cap a la FP o el Batxillerat estaran «ben diferenciats» establint una separació irreversible entre l'itinerari acadèmic i el professional. Com veiem és una restauració de la LOCE de l'època d'Aznar: separar i segregar el més aviat possible. Itineraris que no condueixen a reduir l'abandonament i el fracàs escolar, com pretén fer-nos creure, sinó a eliminar progressivament la comprensivitat i la igualtat d'oportunitats.

3. Cursa d'obstacles amb tres revàlides.

El tercer eix sobre el qual pivota aquesta reforma proposada per Wert és convertir l'educació en una cursa constant d'obstacles i superació de proves i revàlides al final de cada etapa (Primària, ESO i Batxillerat), apostant per un model d'ensenyament basat en la pressió de l'examen, davant d'un model educatiu més centrat en les necessitats i motivacions de l'alumnat. És el que el PP entén per «cultura de l'esforç» i «carrera meritocràtica».

En comptes de buscar estratègies i formes de motivar i entusiasmar l'alumnat pel coneixement i l'aprenentatge, es concep l'educació com un camí de penitència i sofriment, minat de proves i exàmens continus, que converteix l'educació en un autèntic viacrucis recuperant l'esperit tardofranquista de la «lletra amb sang entra». El problema afegit és que s'acaba estudiant el que s'avalua i es centra el temps i els esforços docents

en preparar l'alumnat per resoldre proves i exàmens en totes les etapes educatives, com ja passa en 2º de batxillerat de cara a la selectivitat.

4. Jerarquització dels Centres Educatius.

El Consell Escolar deixa de ser òrgan de decisió. L'article 127 diu textualment: «El Consell Escolar és l'òrgan consultiu del centre...» i, per tant, s'impedeix als pares i a les mares, així com als docents i a l'alumnat la seva participació en les decisions del Centre.

Es dota de molt més poder als Directors, equiparant-los als gestors d'una Empresa. Es reforça l'autonomia dels Centres i la funció directiva, com a la LEC. El Director o Directora podrà abandonar projectes educatius per centrar-se en el pressupost i complir amb les exigències de l'Administració. Article 132. «Competències del Director...n) decidir sobre l'admissió d'alumnes amb subjecció a l'establert en aquesta llei orgànica i disposicions que la desenvolupin. o) aprovar l'obtenció de recursos complementaris.»

Elecció del Director; segons els articles 133 i 135 se suprimeixen les decisions de Claustre i Consell Escolar i serà l'Administració qui nomeni a dit als Directors, ja que segons l'Article 135, punt 2; «La selecció serà realitzada per una Comissió constituïda per representants de l'Administració educativa i almenys un 30% de representants del Centre, d'aquests últims el 50% serà del Claustre.» És a dir l'Administració té fins al 70% de poder decisor en el nomenament del Director.

Els Directors podran seleccionar professorat a dit sense estar, si més no, en Borses d'Interins i saltant-se criteris normatius en el cas del professorat funcionari. Article 122, apartat 4; «...el director del Centre disposarà d'autonomia per adaptar recursos humans a les necessitats del Centre (...) a) Establir requisits i mèrits específics per als llocs oferts de personal funcionari, així com els llocs en interinitat, en aquest cas podran rebutjar-se, mitjançant decisió motivada, la incorporació de personal procedent de les llistes centralitzades. b) Quan existeixi vacant i finançament adequat i suficient, proposar de forma motivada el nomenament de professors que, havent treballat en els projectes de qualitat, siguin necessaris per a la continuïtat dels mateixos.

5. Concepció mercantilista de l'educació.

El cinquè element d'aquesta nova contrareforma educativa augmenta l'autonomia dels Centres, fomenta la

NI LOMCE, NI LEC NI RETALLADES. ORGANITZAT I LLUITA!

seva especialització i exigeix la rendició de comptes. Es pretén sotmetre els centres educatius a les exigències del mercat, especialment a la competitivitat, establint proves externes a nivell nacional, per oferir una classificació de col·legis segons els seus resultats. Per tal de que els «clients» puguin comparar i triar aquell que més avantatges competitius els aportí als seus fills i filles en el futur mercat laboral. L'article 122.4 diu «El projecte educatiu de qualitat podrà suposar l'especialització dels centres en els àmbits curricular, funcional o per tipologia d'alumnat, i comprendre, entre altres coses, actuacions tendents a l'excel·lència, a la formació docent, a la millora del rendiment escolar, a l'atenció de l'alumnat...» Segons això es podrà segregar als alumnes en diferents tipus de Centres. El que remet als Centres d'Excel·lència de la Comunitat de Madrid aprovats per Esperanza Aguirre. Serà l'Administració qui posarà els requisits a cada centre. La supressió del punt 2 de l'article 140 permet que les avaluacions externes puguin fer classificacions d'alumnes i centres en un llistat públic. La qual cosa permetrà fer valoracions individuals dels alumnes, de manera que en aquest mercat competitiu les escoles es fan més selectives, rebutjant l'alumnat que presenti més dificultats i que pugui fer baixar els seus resultats i la seva posició en la classificació del rànquing de resultats d'aquestes avaluacions.

6. Finançament segons els resultats.

Aquest eix està profundament relacionat amb el cinquè element, el «pagament per resultats». Es tracta d'aplicar reforços i incentius als centres, no ja en funció de les necessitats del centre i del seu alumnat, sinó d'acord amb els resultats que obtenen en aquestes avaluacions. En definitiva, condicionar el finançament públic als resultats obtinguts, mitjançant els contractes-programa o altres fórmules similars. Això suposa la competència oberta entre centres que lluitaran per tenir els millors alumnes o els millors resultats per no perdre els recursos de l'Administració. Segons l'article 144 sobre avaluacions generals de diagnòstic desapareix la referència expressa a la prohibició de realitzar classificacions de Centres i a la publicació de les mateixes. Les accions de qualitat educativa, que hauran de ser competitives, suposaran per als Centres educatius l'autonomia per a la seva execució, tant des del punt de vista de la gestió dels recursos humans com dels recursos materials i financers. Es busca ajustar el pressupost a tots els Centres, a partir de la qual cosa se'ls ofereix una sèrie d'incentius o càstigs depenent dels resultats obtinguts. Els Centres es poden finançar amb activitats en el seu espai o cedint-los. Com podeu observar molts d'aquests plantejaments estan també en la LEC catalana del quadripartit.

7. Foment del negoci educatiu.

Finalment, es complementen la resurrecció d'aquestes velles receptes tardofranquistes amb el setè eix, l'anomenada «nova gestió». És a dir, gestionar els centres públics segons les receptes de l'empresa privada, mitjançant una major autonomia financera que requereixi de fonts de finançament privades davant la insuficiència del finançament públic. Finançament extern de patrocinadors que imposen els seus logotips i exigències, introduint els interessos privats i mercantils a l'educació pública, així com la «professionalització» de la direcció, com gerents o directius professionals especialitzats en gestió empresarial i de recursos humans de manera «eficient» i amb rendibilitat econòmica. Es legalitza el finançament als centres concertats que segreugin alumnat per sexe, malgrat tenir sentències judicials del Tribunal Suprem en contra. Els cicles de Formació Professional Bàsica «es podran concertar amb caràcter preferent» (Article 116.6). S'exclou de l'Educació Bàsica al primer i segon cicle d'Infantil, al Batxillerat, als Graus Mitjans i Superior de Formació Professional i al Règim Especial. D'aquesta manera s'afavoreix la seva privatització. Sobre el Batxillerat, l'apartat 7 que s'afegeix a l'article 121 de la LOE diu textualment «Correspon a l'Administració promoure

l'especialització dels Centres Educatius Públics de Batxillerat en funció de les modalitats establertes en aquesta llei, a fi que aquestes Administracions puguin programar una oferta educativa ajustada a les seves necessitats.» És a dir que se seguiran suprimint modalitats de Batxillerat en la Pública, de cara a oferir-los a la xarxa concertada. CGT exigeix la retirada d'aquesta

contrareforma educativa que vol establir un model escolar elitista i discriminatori. Amb aquesta enèsima nova 'Ley Orgánica para la Mejora de la Calidad Educativa', el PP vol tornar a l'antiga llei d'educació de l'època d'Aznar, aprofundint encara més en aquest procés de privatització, segregació i desmantellament de l'educació pública.

CGT davant la inauguració del TAV fins la frontera francesa

Seccions sindicals de CGT a Renfe i Adif

El 8 de gener s'inaugurava, per fi, la línia ferroviària d'ample internacional (UIC) Barcelona-Figueres que enllaça amb la línia francesa i el traçat de l'alta velocitat que porta a Saragossa i Madrid. La nova línia ferroviària a Figueres té característiques diferents a la de l'AVE Madrid-Barcelona: la seva velocitat màxima serà menor que la primera, ja que admet el trànsit de mercaderies. En realitat el tram de via que s'inaugura és el primer tram del necessari Corredor Mediterrani que els governs del PP i del PSOE es resisteixen a construir, tram que ha de donar un important impuls al tràfic de mercaderies per ferrocarril des del port de Barcelona. CGT denuncia l'actitud dels polítics del PP i PSOE, que, cínicament diuen treballar per desenvolupar el transport ferroviari de mercaderies, mentre a la pràctica només posen traves i impediments al mateix i es dediquen a encarregar estudis i més estudis per mai fer res, beneficiant sempre els interessos del transport de carretera. Només així s'explica l'enorme retard de la construcció de la línia que avui s'inaugura i dels 44 milions d'euros d'indemnització anual que han hagut de pagar a TP Ferro (el consorci privat que va construir el túnel de Perthus per encàrrec del govern del PP de l'època d'Aznar): després ens parlaran de crisi i que no hi ha diners. Els despropòsits i el malbaratament han marcat la construcció d'aquesta línia que es va començar a principis del segle XXI. CGT recorda que el port de Tarragona segueix sense accés ferroviari d'ample internacional, de la mateixa manera que l'estació de Camp de Tarragona no té enllaç amb l'ample ibèric (hi ha una línia tancada) o que al Prat de Llobregat hi ha una estació d'alta velocitat que mai

es va inaugurar i que ara està deserta, tot i que va costar una milionada. Aprofitem per denunciar el Pla de racionalització del transport ferroviari recentment aprovat pel Govern del PP, on se suprimeixen fins a un 25% de trens regionals a l'estat espanyol: vies en mal estat i amb traçats antiquats, horaris inadequats, material no d'acord amb la explotació o manca d'estudis seriosos de mobilitat, són alguns dels factors provocats per "nostres governants" i que ells mateixos aprofiten per suprimir trens i substituir-los per autobusos, deixant sense servei ferroviari a la població de les mitjanes poblacions i zones rurals.

CGT també denuncia la nova pujada de tarifes, que en el servei de Mitjana Distància (regionals, Regionals Express i Mitja Distància) és del 6% en el bitllet senzill i del 4% en els abonaments de 10 viatges i bons mensuals, pujada que es suma a les de l'any anterior i que, en conjunt, suposen un gran abús comès contra la població més humil de la nostra societat, a la qual s'està carregant d'impostos perquè després regalin els diners d'altra banda, com ja hem vist.

Des de CGT recordem que l'estructura actual del sistema tarifari de Rodalies de Catalunya és responsabilitat de la Generalitat de Catalunya, que el va imposar l'any passat. Aquesta estructura discrimina la ciutadania de Catalunya en relació amb la d'altres territoris, per exemple, en els bitllets d'anada i tornada (només 2 dies en lloc de 15 i sense descomptes), en l'absència de descompte per a nens de 4 a 13 anys i sobretot al encarir el bitllet senzill fins a límits insuportables.

Per tot això, la CGT ens vam manifestar el 8 de gener a les estacions de Sants i Girona coincidint amb la inauguració del TAV, per reivindicar un ferrocarril públic i social i contra l'increment tarifari.

Jornades de lluita contra la Banca: del 28 de gener al 3 de febrer del 2013

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

Després de la Vaga General del 14N, la CGT segueix cridant a tota la societat, a les i els treballadors, a les organitzacions sindicals i moviments socials del nostre país i a nivell internacional, per a seguir construint processos unitaris de mobilització permanent contra la política econòmica, social, laboral, mediambiental... del govern i de la UE, qui decreten retallades, reformes, rescats, depreciació de les pensions, etc, etc, que ens condueixen a l'espoli de la classe dominant cap a les classes populars, perdent el dret fonamental al treball, a l'habitatge, a l'educació i sanitat universals, a la justícia, a les llibertats...

Així, la CGT està donant suport i confluint amb totes les lluites que actualment estan obertes en el sí de la societat, al costat de les diferents "marees sectorials", com la defensa de la sanitat pública i universal, l'educació i universitat pública i laica, contra la privatització dels transports, de l'energia, dels serveis públics, contra les taxes judicials, per una dependència digna, pel suport a la investigació, per una solució als desnonaments, contra les privatitzacions d'empreses i serveis públics, contra els ERO's, en defensa d'un sistema públic de pensions, per l'autoorganització de les persones aturades. De la mateixa manera, la CGT torna a emplaçar al sindicalisme institucional a continuar la lluita

visualitzada el 14N, instant-los a que deixin de gestionar la crisi del capital i es neguin a signar ERO's, convenis col·lectius, acords amb la patronal i el govern en els quals s'aplica la Reforma Laboral contra la qual hem anat a la Vaga General. En aquest context, la CGT, després de convocar una Jornada de Lluita el passat 13 de desembre en defensa dels serveis públics, ara planteja una Jornada de Lluita contra la Banca per a la segona meitat de Gener de 2013, sent la banca el rostre més responsable i més visible de la crisi econòmica amb la qual ens estan humiliant a la classe treballadora i a la tota la població en el seu conjunt, una jornada amb accions i mobilitzacions. Proposem una Jornada de Lluita contra la Banca, de manera descentralitzada, per a continuar cridant a tota la societat, a les i els treballa-

dors, a les organitzacions sindicals i moviments socials del nostre país a seguir construint processos unitaris de mobilització permanent contra la política econòmica, social, laboral, mediambiental... del govern i de la UE. Una Jornada de Lluita contra la Banca que proposem tingui lloc entre els dies 28 de gener i 3 de febrer, organitzada conjuntament amb les organitzacions sindicals i socials de cada territori. Amb aquesta Jornada de Lluita pretenem plantejar a la societat, l'oposició al rescat de la Banca amb diners públics i si al rescat de les persones i paralytizar els desnonaments, i divulgar les nostres alternatives sobre banca pública i social aprovades en el XVI Congrés de Màlaga. Per a això, anem a plantejar quantes accions puguem (manifestacions, concentracions, ocupacions, assemblees, debats, compareixences per a paralytizar desnonaments...)

L'atac a les pensions, una altra vegada

Vicenç Navarro

Hi ha la impressió generalitzada en cercles econòmics, financers, polítics i mediàtics (fins i tot acadèmics) d'aquest país que les pensions a Espanya són molt generoses i que permeten a la gent gran tenir uns percentatges de pobresa per sota dels de la població en general. Tal percepció, però, és errònia.

Vegem les dades. I el més cridaner és que, si no fos per les pensions públiques de vellesa, el 64% dels ancians en aquest país serien pobres. La Seguretat Social és el programa antipobresa més important d'Espanya, tot i que no es percebi com a tal. D'aquí la seva enorme popularitat. Qualsevol govern que ja ha intentat i/o aconseguit una reducció de les pensions ha pagat un cost polític elevat.

Tot i això, intents de reduir les pensions (tant la seva quantitat per pensionista com el percentatge de la població anciana coberta pel sistema públic de pensions) continuen havent-n'hi, més durant els períodes conservadors i liberals que en èpoques progressistes. En general, els partits de dretes són més favorables a reduir les pensions que els partits d'esquerra, tot i que hem vist governs d'esquerra que, subjectes a pressions internacionals, ho han fet també.

Un exemple d'això va ser el retard de l'edat de jubilació dels 65 als 67 anys realitzat pel govern Zapatero, decisió presa en resposta a les pressions del Banc Central Europeu, de

la Comissió Europea i del Fons Monetari Internacional, l'anomenada "troica", que és la veu del capital financer (que inclou la banca, els fons d'alt risc -hedge funds en anglès- i les companyies d'assegurances, entre d'altres)

Aquest capital financer ha estat sempre la major força política (la seva influència sobre els partits, sobre els mitjans d'informació i sobre l'Estat és enorme) favorable a la reducció de les pensions públiques i la seva privatització, ja que els fons de pensions públics són els fons que gestionen en qualsevol país la major quantitat de diners, sent així una enorme laminadura per als bancs i companyies d'assegurances, que representen els eixos d'aquesta capital financer.

L'últim informe de l'OCDE (el funcionari pertany també a la sensibilitat ultraliberal) sobre les pensions en els països membres d'aquesta comunitat ("Perspectives de les pensions a l'OCDE 2012") explica clarament que una mesura que els governs haurien de prendre urgentment és la privatització de les pensions públiques. També, amb la característica ignorància de les dades que fa qüestionables cadascuna de les seves asseveracions, l'informe repeteix els arguments que una vegada i una altra s'han demostrat erronis per l'evidència existent.

Així, es presenta l'argument que segons els seus càlculs-la despesa pública en pensions a Espanya arribarà a ser un 15% del PIB l'any 2050, la

qual cosa fa insostenible aquest sistema de pensions, sense aclarir per què això és insostenible. En aquest sentit es proposen reduccions ja ara (veure les dades que mostren l'error de tal supòsit al llibre "¿Están en peligro las pensiones públicas? Las preguntas que todos nos hacemos. Las respuestas que siempre nos ocultan" de Vicenç Navarro, Juan Torres i Alberto Garzón. Attac, 2010). Una postura idèntica apareix en l'article de Guillermo de la Dehesa a El País "Pensiones y solidaridad intergeneracional" (14/12/12). Guillermo de la Dehesa és fins i tot més alarmista i prediu que per al 2050, la despesa en pensions serà 18% del PIB qual cosa assumeix és insostenible, sense aclarir per què és insostenible.

Es miri com es miri, les pensions són baixes. Quan s'estandarditzen les pensions per anys treballats, es pot veure que la capacitat adquisitiva de les pensions és baixa, arribant al límit de misèria a les pensions no contributives. Això és una de les causes que la pobresa entre els ancians hagi estat major i no menor que entre la resta de la població. Segons l'OCDE, durant els anys 2000-2010, el percentatge de pobres entre la gent gran era un 23%, un percentatge més gran que l'existent entre la població en general (un 14%) i molt superior al percentatge de pobres entre persones grans en la mitjana dels països de l'OCDE (14%).

Les mesures preses pel govern Rajoy no han impedit que la disminució de la capacitat adquisitiva de la població anciana deguda a l'augment dels preus (que és més gran que el creixement de les pensions) afectés d'una manera molt notable aquest percentatge, incrementant. Ara bé, l'enorme augment de la pobresa entre la població en general ocorregut durant la crisi explica que el percentatge de la pobresa entre els ancians, que s'ha mantingut molt alt, sigui menor ara que la mitjana de la pobresa resultat del creixement espectacular de la pobresa en la població no anciana. Aquesta és l'explicació del que està passant. No és que la situació entre la gent gran estigui millorant, sinó que la població de tots els altres grups està estant empitjorant dramàticament.

*Vicenç Navarro és Catedràtic Ciències Polítiques i Socials de la UPF

L'ALTRA REALITAT

Artur Mas president, NO!

Pepe Berlanga

Si per a una cosa van servir les Eleccions autonòmiques del diumenge 25 de novembre van ser per a evidenciar la pluralitat de la societat catalana, el resultat electoral recorre un ampli espectre polític, inclusivament l'abstenció ha obtingut un important suport i, encara que hagi disminuït gairebé catorze punts, supera els vots obtinguts per la primera i la segona força electoral, és a dir, CIU i ERC juntes reuneixen menys suports. Però és que al mateix temps les dues opcions més extremes, en relació a la comunicació electoral, una per xenòfoba (PXC) i l'altra per utilitzar un missatge unidireccional (SI), no obtenen representació parlamentària, raonablement, haurien de prendre nota aquells que pretenen l'enfrontament contra els nous i els culpabilitzen de tots els nostres mals, d'igual manera qui sostenen que l'única solució viable és l'independentisme que tot ho guarirà.

No obstant això, no és menys cert que una opció política ha aconseguit millor resultat que la resta, però no ho és menys que a costa d'una disminució important de suport ciutadà, tan sols dos anys després de l'anterior convocatòria electoral. Les contínues retallades en educació, sanitat, serveis socials, etc., així com els suports al partit governant en l'Estat central, quan no iniciatives pròpies en mesures de retallades ciutadanes i laborals, traient pit i anticipant-se, no han quedat impunes. Podrem convenir que les polítiques sociolaborales desenvolupades per aquesta opció política no han passat desapercebudes per la població i el resultat ha estat un dur càstig.

En aquests moments quan s'anuncien noves retallades de 4.000 milions d'euros, els partits catalans assumeixen una gran responsabilitat i no poden validar aquestes polítiques contràries als drets inalienables de qui constituïm el país. Per aquests motius, el Sr Mes no estava legitimat per a ser President de la Generalitat ni hauria de comptar amb un sol

suport dels partits que es reclamen de l'espectre de l'esquerra catalana, resultant inadmissible i inexplicable que altres interessos, per molt lloables que puguin semblar, prevalguin en aquests moments tan transcendents, màxim quan altres polítiques econòmiques i sociolaborales no tan solament són possibles sinó més necessàries que mai.

No obstant això, la gran sorpresa l'ha proporcionat ERC acceptant, diuen, el repte de donar suport al Govern de CIU i, al mateix temps, diuen que liderant l'oposició, complicat ho tenen i amb tota seguretat nedar i guardar la roba mai és ni ha estat bona solució.

Podran ratificar les polítiques governamentals però, pretendre alhora exercir d'oposició és una ridícula. Que ràpidament han oblidat el que els va succeir després de donar suport al primer govern convergent el 1980.

L'Acord subscrit per a garantir l'estabilitat parlamentària del govern no recull ni una sola proposta sobre polítiques actives d'ocupació, ni so-

bre la ineludible regeneració política, ni sobre els casos de corrupció, ni sobre les privatitzacions del públic, ni... Sobre el que certament insis-

teixen extensament és sobre el que denominen Transició Nacional, gairebé tot l'acord gira al voltant d'aquesta premissa i, com exposàvem al principi, alguns es van equivocar plantejant aquesta sortida com l'única clau al problema actual de la societat catalana.

Veurem com expliquen les retallades, ja que les mesures anunciades i pactades entre ambdós partits representen tan

sols incrementar la recaptació en uns 1.000 milions, però fins a aconseguir retallar 4.000 milions hi ha un llarg recorregut.

AENA: L'ERO dels 1.600

Una visió sindical sobre una injustícia social

Secció Sindical Estatal
CGT AENA
<http://www.cgt-aena.org/>

El passat 5 de novembre es va registrar en la Direcció General de Treball el primer acomiadament col·lectiu pactat per raons econòmiques, tècniques i organitzatives entre els representants del Grup AENA i les organitzacions sindicals CCOO, UGT i USO. Les mateixes persones que ens van dir als treballadors que amb l'Acord de Garanties de març de 2011 teníem tots els llocs de treball assegurats, signen l'aplicació directa de la reforma laboral i, per tant, de les polítiques que estan duent a aquest país, i en concret al sector aeroportuari, a l'estat d'emergència social que sofrim.

Les polítiques econòmiques que gentussa com Díaz Ferrán duen defensant en aquest país des de molt abans que comencés la crisi -ones d'acomiadaments col·lectius massius, privatització de serveis públics essencials, augment de la desigualtat social-, tenen la seva aplicació pràctica a AENA per mitjà d'aquest Expedient de Regulació d'Ocupació. Igual que el desmantellament de la sanitat i l'educació pública, el procés de privatització d'AENA, en el qual s'emmarca l'ERO dels 1600, és un frau total i absolut al conjunt de la ciutadania i dels treballadors d'AENA. L'ERO suposarà una reestructuració de les plantilles en tots els centres, no única i exclusivament en els ara anomenats aeroports de grup III, l'augment de la subcontractació i de les externalitzacions, i, per tant, una pèrdua de la qualitat del servei i dels nivells de seguretat operacional. En aquest context socio-econòmic, com hem dit, d'autèntica emergència social, sorprèn encara més el paper jugat per un grup reduït de persones en nom dels sindicats amb major representació. No només s'han deixat conduir en un procés d'aplicació del pla de reducció d'horaris operatius de 17 aeroports i dos heliports d'una forma lamentable, al nostre judici, deixant passar l'oportunitat de convocar mobilitzacions en ple agost "perquè s'anaven de vacances"; sinó

que amb la seva actitud, han ocultat el procés de negociació al conjunt dels treballadors, i, posteriorment, han externalitzat en una companyia d'assegurances la seva obligació d'informar i donar la cara en la majoria dels centres. I tot això, sense oblidar que van presentar l'ERO poc abans d'una convocatòria de vaga general, afeblint-la en la nostra empresa.

La política de comunicació de l'ERO

A través de diversos comunicats sense capçalera i signatura la Direcció d'AENA ha anat venent la moto primer sobre "l'oportunitat" que suposa l'ERO en l'actual context econòmic, per a passar al contraatac amb comunicats que calia llegir entre línies, que contenen clares amenaces per aquells que tenint més de 55 anys no decideixin voluntàriament presentar-se a l'ERO.

Als caps els han dit clarament que els cessaran si continuen. No són els que més perden, doncs aquest acord els permet "consolidar" part del complement d'estructura. És més, podria pensar-se que són els beneficiats de l'ERO: se'n van amb millors condicions que la resta i no han de torear amb la privatització.

A la resta de treballadors els han aplicat dos vessants de la doctrina del xoc: per una costat, els han dit que els canviaran la jornada i que perdran diners si no presenten ràpid el document d'adhesió. D'altra banda, les Direccions dels centres de treball han portat a terme reunions, a les quals no han permès que assisteixi la representació laboral, per a explicar-los a la seva manera l'ERO i el més convenient. Com vulgui que els caps solen ser majors de 55 anys, han començat explicant que ells són els primers que abandonen el vaixell.

Amb aquest afany de la Direcció d'AENA per a que se'n vagin com més aviat i quants més treballadors millor, es transmet una idea a la resta de l'organització de pessimisme i descoratjament que per res es correspon amb les potencialitats i la capacitat d'una empresa pública pionera i molt rendible com la nostra.

Com últim comentari a la política comunicativa a nivell intern, resulta per a petar-se de riure l'ús d'eufemismes per a ocultar un acomiadament col·lectiu en tota regla entre l'embull de sigles del PSDV (Possible Partit Socialista de Venezuela) o Pla Social de Desvinculació.

Pèrdua del Know how

No només es planteja la sortida de 1600 treballadors a AENA. L'ERO, a més de ser un frau, és un despropòsit organitzatiu i laboral. L'acomiadament del personal amb majors coneixements i experiència portarà conseqüències a nivell professional, al descapitalitzar-se l'empresa del seu actiu amb major valor. Arribarà un moment no molt llunyà en el qual no puguem tirar mà de l'experiència i coneixements de qui ara són prescindibles. Augurem que en un sector tan especialitzat com el nostre sorgiran problemes en el camp de vol, en els túnels, les ràdioajudes, emergències aeronàutiques, que els que ara volen llençar "voluntàriament" podrien ajudar a solucionar.

La sol·licitud d'adhesió, l'assegurança col·lectiva i els dubtes que sorgeixen

Recomanem:

* No presentar la sol·licitud d'adhesió a l'ERO fins que totes els dubtes quedin resolts. Les presses les té la Direcció d'AENA. No és una decisió baladí. Assegureu-vos que està tot clar abans de signar. El termini és fins al 31 de desembre.

* Tenir molt clar el que suposa l'externalització del compromís de pagament en manera de renda en una companyia d'assegurances. La relació ja no serà amb AENA, sinó amb una asseguradora. Per això és molt important saber de quina asseguradora es tracta i conèixer les condicions de la licitació. Ara Begoña Gosálvez diu que AENA estarà darrere "responent", però la Directora de Recursos Humans no estarà en el càrrec tota la vida i l'experiència en casos en els quals hi ha hagut problemes amb l'asseguradora han demostrat que "donde dije digo, ahora digo Diego". En el BOE ha sortit la licitació de l'asseguradora per un import de 165 milions d'euros.

El futur a AENA o fora d'ella

No podem negar la situació econòmica i social del país. Si les polítiques del PP segueixen entossudides en l'austericidi que està ofegant a la ciutadania, serà molt difícil una sortida social de la crisi. I l'experiència que existeix en empreses públiques privatitzades com Telefónica i Iberia indiquen el camí a seguir pel neoliberalisme: aplicació pura i dura de la reforma laboral, desregulació salvatge, acomiadaments col·lectius, modificacions de les condicions de treball, etc. Tot això és igual de possible com que l'assegurança col·lectiva de l'ERO faci fallida. Com diuen els caps, els temps que s'aveïnen són durs. Però plantarem cara.

Els treballadors tenim l'experiència per a aprendre dels errors. Tenim la unitat que fa la força. La valentia de mirar al futur amb valor. La dignitat de lluitar per un món més just. No ens anem a quedar de mans creuades. Amb por no es pot viure, companys i companyes. Si coincideix amb nosaltres, aquí estem i estarem. Seguirem en aquesta empresa, treballant i lluitant pel manteniment dels llocs de treball, per una AENA pública i social.

QUI PAGA MANA

Annus horribilis

Emili Cortavitarte Carral

Sabeu aquell que diu que "només cal un canvi de govern per generar confiança i que automàticament els mercats saluden efusivament l'arribada d'aquest i les primes de risc es relaxen, els crèdits afloren, les empreses contracten, les persones tenen treballs estables..." No, no és el conte de la lletera!

Bé, potser sabeu aquell altre que diu que "faré el govern dels millors, la qual cosa generarà confiança arreu i serem reconeguts com una nació exemplar i respectarem les línies vermelles del benestar social i els serveis públics de qualitat i no apujarem els impostos als més rics..." No, tampoc és el conte de la rateta que escombrava l'escaleta.

Els contes anteriors... perdó, els arguments (de molt de pes) anteriors corresponen a les promeses i línies mestres dels presidents espanyol i català i dels seus executius. Potser, se us han oblidat entre tanta recurrència a l'herència del pitjor passat de la història i entre tanta consulta i preparació per a noves consultes de com el poble català vol ser consultat sobre el seu dret decidir sobre allò que decideixin consultar-li.

La veritat és la que majoria de les felicitacions, desitjos, auguris... sobre el nou any 2013 (una mica llastat per les reticències supersticioses al número format per les dues darreres xifres) que hem pogut rebre, hem vist en les xarxes socials, en els mitjans de comunicació...; o bé, no feien cap referència a l'any fatídic o si la feien era per expressar la convicció que no podia ser pitjor.

Fem una mica de memòria el que ha estat l'any 2012: nova reforma laboral per facilitar l'acomiadament individual i col·lectiu i fer-lo més barat; rècord de persones aturades segons l'EPA; pujada de l'IVA al consum i als autònoms i professionals; sostracció d'una de les pagues addicionals als funcionaris i treballadors públics; eliminació de milers d'interins/es en la sanitat i l'educació pública; repagament de serveis públics (receptes); tancament o minoraació d'activitats de centres d'atenció primària; augment del nombre d'alumnes per aula a la pública; augment de les llistes d'espera a la sanitat pública; increment dels acomiadaments improcedents; augment de les taxes per judicis; increment del nombre de famílies sense cap membre amb feina i sense cap membre amb cap tipus de subsidi; més nens i nenes mal nodrides; més suïcidis; amnistia fiscal per als defraudadors d'alt nivell econòmic; expresidents de patronals, empreses, fundacions i d'altres santes institucions acusats d'evadir impostos, blanquejar diners, acomiadar treballadors/es, intercanviar favors...

En color esperança: les dues vagues generals i la resta de vagues, manifestacions, concentracions i accions per la dignitat i la solidaritat.

El sector informàtic el 2012

L'any en que hem despertat

Coordinadora d'Informàtica de la CGT
<http://www.cgtinformatica.org/>

L'any 2012 no ha estat un any més en el nostre sector professional. Podem afirmar que ha estat l'any en el qual aquest sector ha donat un cop sobre la taula. Un cop fruit del cansament, un cop que significa un clar "fins a aquí hem arribat," però que si bé no ha estat general, sí ha arribat a tenir importància. Ja no és una llavor que s'ha plantat. Les mobilitzacions d'aquest any són el fruit que ha madurat. És, en efecte, un punt d'inflexió.

L'any va començar amb el decretazo del 30D amb el qual aquest govern despòtic s'inaugurava en el seu càrrec. Un primer atac al que se sumarien dos noves reformes laborals: més precarietat, acomiadament més barat i més facilitat per a deteriorar les condicions laborals per part de la patronal i els empresaris. Tot contra els treballadors i treballadores.

Però l'any també va començar amb dues mobilitzacions carregades de compromís: a Sevilla els treballadors de Sadiel, consultora que té com client important a l'administració pública andalusa, van començar l'any convocant una vaga d'una setmana contra les condicions laborals. L'altra lluita, que ja venia de 2011 i que s'ha perllongat durant tot l'any amb vagues incloses, ha estat la dels

companys i companyes de Hewlett Packard a Barcelona, Saragossa i Oviedo.

Les mobilitzacions contra els acomiadaments a HP han estat presentis tot l'any a força de manifestacions, presència en actes públics amb pancartes voladores, concentracions enfront de les botigues de la marca en tot l'estat espanyol i campanyes a internet. La via judicial i la via de les mobilitzacions no són excloents sinó complementàries. Això és una cosa que ha quedat clara al llarg de tot l'any.

I va arribar el 29-M, vaga general. Primera de l'any que va comptar amb un augment de la participació respecte de l'anterior de setembre de 2010. En aquesta vaga vam poder veure un repunt clar de participació en els nostres centres de treball. Un primer pas que ja marcava el que està sent aquest cap d'any: un despertar.

Els ERO han estat una constant. Des de poc després d'aprovar-se la reforma laboral, que abaratia i feia pràcticament lliure la realització dels acomiadaments massius d'empleats, les empreses no han tingut dubte en aplicar-los. La primera gran va ser Capgemini el mateix mes de març. Darrere han vingut Atos, Alten, Ibermática...

Les primeres respostes als ERO han estat molt descafeïnades quan no, directament, de signatura i claudicació cridant "al mal menor". No obstant això el cansament ha fet efecte i a la fi d'any hem presenciat mobilitza-

cions i convocatòries de vagues indefinides en empreses de consultoria contra els ERO. La metxa va esclatar a Capgemini amb el segon ERO de l'any i l'aplicació d'un article 41 de modificació substancial de les condicions laborals. Els treballadors es van plantar: vaga indefinida en diversos centres. Els clients van veure que se'ls venia el món damunt i van pressionar a l'empresa perquè retirés l'article 41 i parés l'ERO. Una victòria apoteósica. Darrere dels treballadors de Cap han vingut els de Alten, que fa uns dies han convocat una altra vaga indefinida per a principis de gener.

Aquest any també ha estat el de les mobilitzacions de la Coordinadora d'Informàtica de CGT. No solament hem participat en assemblees del 15M per a informar sobre la nostra lluita contra HP i altres empreses depredadores, també ens hem manifestat contra la situació del nostre sector. I dues vegades! I en diverses ciutats!! L'important ha estat constatar que la mobilització ha anat de menys a més i que ha tingut suports entre els treballadors del sector, afiliats i no afiliats. Hem deixat clar, novament, un altre any més, que la nostra activitat no és "la normal" sinó la qual hauria de ser: mobilització, protesta i lluita. En el carrer i a internet.

Manifestacions en tres ciutats, al juny i setembre, presència enfront de centres de treball contra els acomiadaments, enfront de botigues en protesta contra les actuacions de les

empreses, en la porta dels clients... concentracions en solidaritat amb treballadors, independentment que tinguéssim o no presència en l'empresa, col·laboració en xarxes socials amb les mobilitzacions a HP, Capgemini, Atos, Alten, Sadiel, CGI, Yoigo...

I victòries, victòries importants com la de l'absorció de l'antiguitat, que ha obligat a diverses empreses a pagar, com la llei els obliga, els plusos i triennis que estaven absorbint d'altres complements de la nòmina. O demandes com la que suposarà a Yoigo i IcNet un expedient per cessió il·legal de treballadors.

Està clar que el 2012 no ha estat un any normal. Els treballadors i treballadores d'informàtica hem sortit al carrer contra el que és injust. Ens

hem mobilitzat com mai abans i sabem que això anirà a més. Perquè volem que vagi a més. Els nostres drets, els nostres llocs de treball, han de ser defensats. No és temps de pactes i de negociacions. No cap negociació amb el que ens roba i condemna a la precarietat i la indigència a milers de persones. Ens hem mobilitzat i ho seguirem fent. Hem despertat d'una llarguíssima letargia i hem pres consciència que som treballadors i que hem de lluitar pels nostres treballs. Hem de lluitar. No podem permetre'ns quedar-nos mà sobre mà davant del monitor.

Com deia José Antonio Labordeta, tal vegada ni tu ni jo ni l'altre ho arribem a veure, però caldrà anar fent perquè pugui ser.

CGT exigeix als rectors de les universitats catalanes accions contundents en defensa de la universitat pública

CGT-Universitats

Davant la declaració formulada pel conjunt de rectors de les universitats públiques, CGT considera que ja no és hora de limitar-se a fer declaracions d'intencions enfront de les polítiques d'atacs constants a l'ensenyament, sinó que ha arribat el moment de demanar responsabilitats per la greu situació creada.

Les seccions sindicals de la CGT a les universitats públiques catalanes han emès un comunicat a la comunitat universitària en el qual denuncien la greu situació existent que posa en perill tot el sistema d'ensenyament superior i que es resumeix en els següents punts:

1.- Els impagaments i el menysteniment a les universitats públiques per part de la Generalitat de Catalunya no són fruit d'aquesta crisi-estafa, sinó que van començar l'any 2005. De fet, l'acumulació de l'anomenat deute històric (incompliment sistemàtic per part de la Conselleria d'Universitats de les aportacions econòmiques compromeses) s'eleva ja a prop de 270 milions d'euros.

2.- Des de llavors, s'han fet tres o quatre declaracions similars a l'afavorida el dilluns per la CRUE

i reunions més o menys cordials en les quals la Generalitat ha acordat amb els diferents rectors catalans un model de finançament que segueix incomplint reiteradament i que està provocant greus problemes de gestió econòmica i xifres insuportables en pagaments en interessos bancaris. La Universitat Autònoma de Barcelona, per exemple, pagarà aquest exercici 1,9 milions d'euros en interessos.

3.- Mentrestant, hem vist com els diferents governs, estatal i autonòmic, han anat fomentant i alimentant universitats privades amb les despeses que ha suposat per a les arques públiques. En l'actualitat, a l'estat espanyol hi ha 29 universitats privades enfront de les 50 públiques.

4.- Paral·lelament, estem veient com l'elit de la Universitat, equips rectorals, degans, etc. s'ha anat tancant cada vegada més en una torre d'ivori mirant a una altra banda com si res no passés i deixant que els esdeveniments els depassin. La retallada global d'enguany suposarà una nova baixa dels pressupostos universitaris que, només a la UAB, per exemple, és del 4% però des de fa anys és constant la pèrdua de llocs de treball docents (per no reposició de places, no renovació de contractes i acomiadaments directes) i de personal administratiu així com les diferents privatitzacions

realitzades i i afecta greument a la qualitat del servei públic.

5.- Perquè des de les mobilitzacions de Bolonya els equips rectorals segueixen fent oïdes sordes a les reivindicacions i reclamacions d'una part important de l'alumnat, preocupat en la defensa d'un autèntic model d'universitat pública, criticant durament les seues accions o deixant-los

tots sols quan aquestes mobilitzacions són criminalitzades.

6.- Perquè volem una Universitat Pública de qualitat, oberta a la societat, lloc de debat i trobada, on tothom pugui accedir a les seves instal·lacions i que no quedi reduït a un espai cada vegada més acotat i subjecte a les lleis del mercat.

7.- Perquè més enllà de comunicats i

declaracions, considerem que les postures de les universitats catalanes han de passar per l'adopció de mesures concretes actives que deixen constància davant la comunitat universitària, la Generalitat i el conjunt de la societat de la impossibilitat de continuar desenvolupant amb normalitat l'activitat universitària en aquestes condicions de finançament.

www.naciodigital.cat

Persones per diners.

La cara oculta del sector social

Defensem l'Acció Social i Comunitària (DASC)
<http://defensemacciocomunitaria.wordpress.com/>

El social denunciem doble raser de les entitats en aplicar les retallades i fem una Crida pública per una Marea Taronja de Defensem l'Acció Social i Comunitària (DASC).

Feia temps que ho veiem venir i per això ens vam començar a reunir. Primer unes quantes, després moltes més. Ens preocupava la precarització laboral que estàvem sostenint en el tercer sector, en el sector social. A més, teníem el govern dels millors, dels millors en retallar i privatitzar i canviar el model de l'estat del benestar social.

I ja des dels primers dies, les retallades ens van afectar, no només com a treballadores (amb rebaixes de sous, impagaments a les entitats socials que ens tenien contractades i que ens portava a treballar cobrant la meitat del sou, això qui tenia sort), sinó que començàvem a veure com afectava a la qualitat del servei que podíem donar a les usuàries. Extra escolars que no podíem oferir, activitats que havíem de deixar de fer, pujada del ratio de nois i noies que havíem d'educar i un llarg etcètera.

I mentre aguantàvem les difamacions dels consellers de la Generalitat, que deien que les retallades eren pel bé de l'eficiència, veiem com es començaven a renegociar els convenis col·lectius. Que si bé no eren una meravella, ens donaven una estabilitat i un reconeixement a la nostre feina. I la majoria d'entitats socials callaven. Era la palanca del canvi de model, del Benestar Social a l'Estat de Beneficència.

I quan ens vam començar a mobilitzar pels nostres drets i per la qualitat que podíem oferir a les usuàries,

veiem la complicitat entre la Generalitat i les grans entitats socials, que es fregaven les mans perquè se'ls hi obria la porta per precaritzar encara més els nostres contractes que tenim com a treballadores. Van començar a aferrar contractes on se'ns contractava com a integradors i no com a educadores o titulacions superiors, o fins i tot com a voluntaris alliberats (que algú ens expliqui, si us plau, quina categoria laboral és aquesta).

I les entitats socials, aquests grans monstres del monopoli del sector social, aquestes que s'autodenominen entitats sense ànim de lucre, somreien per dins. Pensaven i pensen: treballadora precaritzada, treballadora justament formada, ben disciplinada, poc queixosa. Això és el que volem?. I encara més somreien les entitats religioses, com Soñar Despierto, dels Legionarios de Cristo, perquè per fi les seves activitats eren sol·licitades per les entitats socials perquè tenen

cost zero. Cost zero econòmic, però ja sabem qui hi ha darrera i amb quins valors volen adoctrinar. Com també les entitats bancàries, sobretot La Caixa, que a través de la seva Obra Social obté beneficis a través de grans muntatges publicitaris con la Mataró de TV3 del 2011 contra la pobresa. I ja sabem, sobren cadires, no en falten.

Estem davant la porta de la privatització sui generis del sector social, aquest que sempre ha estat invisibilitzat però que és un pilar fonamental de l'estat del benestar social. Perquè es constata que tot es precaritza menys els sous dels patronats de les fundacions o de les cúpules directives de les grans associacions.

I quina publicitat més bona que es diguin entitats sense ànim de lucre, mentre els directius i directores cobren sous mensuals astronòmics. I quina millor publicitat que tenir la complicitat dels ajuntaments i la Ge-

neralitat, que els atorguen premis i distincions per la suposada gran feina que fan.

Com recentment ha passat amb El Casal dels Infants per l'Acció Social als Barris, entitat membre de l'ECAS (Entitats Catalanes d'Acció Social), recentment guardonada amb el premi Voluntariat 2012. Mentre que per la porta de darrera ha denunciat el Conveni de l'Acció Social i acomiadada als treballadors i treballadores que s'involucren en els comitès d'empresa per aturar tota aquesta deriva.

Acomiadaments que s'han basat en motius i valoracions totalment subjectives, no demostrables i extralaborals, sense cap comunicació per part de cap responsable que el seu treball no era satisfactori. I utilitzant fórmules i procediments totalment expeditius i abusius, com l'acomiadament disciplinari, que no només afecta a la treballadora acomiadada, sinó que s'executa, també, per disciplinar a través de la por a la resta de la plantilla. Per una banda incomplint l'acord intern de l'entitat, i per l'altra, amb maneres de fer més pròpies de l'empresa privada amb ànim de lucre que d'una entitat social.

Però el Casal dels Infants no és l'únic cas.

* La Fundació Mercè Fontanilles no té problemes amb amenaçar, sancionar o acomiadar fins i tot als representants dels treballadors/eres.

* APIP ha deixat de pagar el 40% de les nòmines, comunicant a les seves treballadores que han de considerar-ho com un préstec a l'entitat.

* Eveho utilitza les 30 hores de formació a què tenen dret els i les seves treballadores/res com borsa d'hores de treball a ubicar discrecionalment

per l'empres

* Filles de Maria Auxiliadora, un cas particularment greu, sancionades per Inspecció de Treball amb una multa de 5000 euros per incomplir la llei de prevenció de riscos laborals pel que fa a horaris i conciliació de la vida personal i laboral.

* Fundació Resilis, aquesta entitat, que gestiona molts CRAE's i 2 CREI's de la DGAIA i té beneficis, deu part de la paga extra de juliol a les seves treballadores i ja els va avisar a l'Octubre de que a partir d'aquest mes cobrarien les nòmines entre el 1 i 15 de cada mes i que segurament no cobrarien la totalitat de la paga extra de Nadal (sense saber si la Generalitat pagaria el seu deute). Al final, cobraran al gener tan sol un 55% d'aquesta paga de Nadal. La resta s'uneix a la deuta de juliol.

Des de DASC, col·lectiu que Defensem l'Acció Social i Comunitària, que estem impulsant la Marea Taronja del Sector Social en Lluita; que som i volem seguir sent node de tota la resta de col·lectius del sector que lluitem per visualitzar que el Sector social és de totes, com ho és la sanitat o l'ensenyament públic; que l'estafa anomenada crisis no ens pot portar a un canvi de model de l'Antic Règim on la beneficència era l'eix del sector social; denunciem les pràctiques d'aquestes entitats socials amb mentalitat empresarial que acomiaden a les treballadores per lluitar pels drets laborals i la qualitat del servei cap a les usuàries.

Que no ens enganyin! Que aquí el que s'està canviant és el model i el paradigma, i no que són unes retallades circumstancials.

Que no ens enganyin!, com va voler fer el Molt Honorable Conseller de Benestar Social i Família (diguem-li molt honorable perquè després no ens denunciïn per intromissió a l'honor com a les companyes de Cafè en Llet), en Josep Lluís Cleries, que es va atrevir a dir en l'últim congrés de la FEDAIA (Federació d'Entitats d'Atenció i Educació a la Infància i Adolescència), que la solució estava en la independència i que el que s'estava fent era temporal. No Sr. Cleries, més enllà del que creiem cadascuna sobre el procés d'autodeterminació, aquí del que es tracta és de la voluntat política de canviar el model. De no voler invertir en qualitat laboral i en un dels drets fonamentals que té la població. De tornar a les pràctiques de les entitats religioses d'abans i alliberar-se d'una obligació que és de l'administració i de la societat. Per tot això, des de DASC, volem denunciar i diem prou!

No als acomiadaments disciplinaris! Parem la destrucció del sistema de Benestar Social!

Notícies sindicals

Mobilitzacions en defensa dels llocs de treball a IB3, IBANAT-NATURA i IBJOVE

Amb una vaga iniciada el 20 de desembre amb un seguiment majoritari i concentracions a Palma davant el Parlament de les Illes Balears, i també a Menorca, Eivissa i Formentera, amb el suport de la CGT, la plantilla del canal de televisió balear IB3 es mobilitzava contra l'ERO que comporta l'acomiadament de 63 treballadors. També les plantilles de IBANAT-NATURA, amb l'amenaça de 29 acomiadaments, i IBJOVE, on es vol acomiadar 11 treballadors, es mobilitzaven en defensa dels llocs de treball i del manteniment dels serveis públics. El 21 de desembre la concentració es portava a terme a la seu de la Presidència del Govern, per aconseguir l'anulació dels EROs i els acomiadaments en les empreses públiques.

Victòria sindical a Suagiten S.L. (El Vendrell)

CGT, CCOO i UGT van convocar vaga indefinida a partir del 3 de desembre a l'empresa Suagiten S.L. del Vendrell, que hagués afectat de ple a Saint-Gobain Cristalera S.L. de L'Arboç, dedicada a la fabricació de vidre pla i vidre per al sector de l'automòbil, empresa en la qual Suagiten S.L. com subcontracta presta els esmentats serveis. Els motius de la vaga eren que l'empresa retalla els salaris i no aplica les pujades salarials del Conveni Col·lectiu de Siderometal·lúrgia de Tarragona, abusa continuament en l'ús indegut de la contractació, la gran majoria amb contractes de fi d'obra amb causes que per res s'ajusten a la realitat, i al fet que Suagiten S.L. no pretenia seguir amb l'activitat a Saint-Gobain Cristalera S.L. i que el contracte que vinculava a ambdues empreses vencia el 31 de desembre. Finalment la vaga no es va portar a terme ja que es va arribar a un acord amb l'empresa que comportava: El

manteniment total de la plantilla, subrogada per OM Manutenció SL conservant les condicions econòmiques, contractuals i reconeixent el deute pel que fa a la no actualització de les taules salarials d'acord al Conveni i que s'abonaran al llarg de l'any 2013. El reconeixement d'altres quantitats dins de la liquidació a efectuar per part de Suagiten SL abans del 31 de desembre, garantint-hi els pagaments a efectuar al desembre, com són la paga extra i la mensualitat entre altres conceptes. L'obertura d'una taula de negociació per abordar les contractacions que estan en frau de llei.

Mobilitzacions contra els acomiadaments a Aceros para la Construcción de l'Arboç del Penedès

Els treballadors es van mobilitzar amb el suport de la CGT davant les pretensions de l'empresa, pertanyent al grup CELSA, d'acomiadar a 26 treballadores d'una plantilla total de 89 treballadors, una rebaixa salarial d'un 20%, un increment de 9 dies de jornada anual i un ERO de suspensió temporal de contractes durant 6 mesos. Es van portar a terme concentracions a les portes de l'empresa i el 5 de desembre es va fer una marxa des del centre de treball fins a l'Ajuntament de l'Arboç.

Tancades i mobilitzacions a diferents hospitals de Catalunya contra les retallades

La tancada de treballadors iniciada al vestíbul de l'Hospital de Sant Pau de Barcelona el 29 de novembre donava el tret de sortida a un seguit de tancades i mobilitzacions portades a terme en diferents hospitals de Catalunya per protestar contra les retallades sa-

laries i de serveis, contra els acomiadaments, per denunciar els efectes de les tisorades sanitàries als centres sanitaris, contra el copagament i en defensa de la salut pública. La tancada va anar acompanyada d'assemblees, xerrades i activitats diverses. Altres centres on es van portar a terme tancades i mobilitzacions, especialment el 12 de desembre van ser l'Hospital Clínic, el de la Vall d'Hebron, el Parc Taulí de Sabadell, l'hospital comarcal de l'Alt Penedès, el Joan XXIII de Tarragona, l'Hospital de Terrassa, el Moisès Broggi de Sant Joan Despí, el de Viladecans, entre altres. També es va fer una manifestació en defensa de la sanitat pública i contra les retallades a Terrassa el 20 de desembre.

El 3 de gener una manifestació de més d'un centenar de persones va donar per finalitzada l'acampada al vestíbul de l'Hospital de Sant Pau de Barcelona, però no la lluita per una sanitat pública i contra les retallades. El dia abans, l'hospital va aplegar una reunió amb representants de comitès d'empresa, juntes de personal i seccions sindicals de centres sanitaris de tot Catalunya amb l'objectiu de perfilar una estratègia conjunta.

Aquestes mobilitzacions s'emmarquen en una dinàmica general de protesta contra els plans del Govern de la Generalitat d'aplicar polítiques privatitzadores amb l'objectiu de desmantellar el sector públic i l'estat del benestar, en benefici de les mútues privades.

Es suspèn fins el 7 de febrer el judici per la readmissió d'Andreu de Cabo, treballador d'Autobusos de TMB

El 3 de desembre abans d'entrar al judici, l'empresa TMB va sol·licitar la suspensió del mateix per presentar un informe que no ho havia pogut presentar dintre del termini i en la forma escaient. S'acordava la suspensió del judici fins el 7 de febrer, en el mateix jutjat social 20 de Barcelona.

L'empresa reconeix l'acomiadament imprecident i si per llei estaria obligada a pagar 33 dies per any treballat, a través de l'advocat del gabinet Garrigues, va oferir 45 dies per any treballat. Per intentar apropar posicions, l'Andreu ha plantejat la possibilitat que l'empresa, si no desitja que torni a treballar a autobusos, ofereixi un lloc de treball al metro o al telefèric, amb la condició que continuï sent treballador d'autobusos cedit a una de les altres empreses.

A principis d'aquest any la Direcció d'autobusos

de TMB acomiadava al company Andreu de Cabo, afiliat a la CGT, que havia estat delegat del sindicat al Comitè d'empresa d'Autobusos, perquè va denunciar públicament que alguns directius de Telecomunicacions s'havien quedat amb material informàtic i diners públics i va denunciar també que hi havia hagut un cas d'assetjament sexual a una treballadora d'una empresa externa. Andreu de Cabo, tot i no ser ja delegat del Comitè d'empresa per CGT, va continuar fent feina sindical en el seu temps lliure i denunciant els incompliments laborals de la Direcció. Ha sigut aquesta actitud la que no ha perdonat la Direcció i en el moment que va creure oportú el va fer fora de la feina.

Un acord salarial fa desconvocar les aturades al Metro i Autobusos de TMB

Els treballadors del metro de Barcelona van acceptar el 4 de desembre en assemblea el preacord laboral assolit pel comitè d'empresa amb representants de Transports Metropolitans de Barcelona per compensar la pèrdua de la paga extra de Nadal, fet que suposava la desconvocatòria de les vagues previstes pels dies 16 i 24 de desembre i entre el 25 i 28 de febrer, coincidint amb el Congrés Mundial de Mòbils.

L'entesa, que tindrà vigència fins al 2014, implica la modificació de diversos punts del conveni col·lectiu per compensar la plantilla per la pèrdua d'una retribució extra decretada pel govern estatal, l'element detonant d'aquest conflicte laboral. Els empleats del servei tindran un nou període de vacances entre el 15 de desembre i el 15 de gener i, alhora, podran percebre un emolument econòmic per esmorteir l'efecte de la supressió de la paga de Nadal. A banda, també s'han negociat un conjunt de millores de caràcter organitzatiu que afecten qüestions com ara les suplències d'estius.

Per altra banda, als Autobusos de TMB els sindicats CGT, Actub i PSA van desconvocar les vagues d'autobús urbà previstes després d'haver arribat el 14 de desembre a un preacord amb Transports Metropolitans de Barcelona (TMB) per mitigar la retallada de la paga extra imposada pel Govern de Rajoy a través del Reial decret 20/2012, preacord ratificat en assemblea per la plantilla el 17 de desembre.

L'acord comporta avançar les pagues extra entre l'any 2013 i el 2015, cobrant la primera aquest gener, i el del 2015 es cobraria la retallada, i inclou la possibilitat que el treballador esculli que no vol que li avancin les pagues. L'acord marca la quantitat econòmica (el 7,14) sobre sou base i antiguitat amb les taules salarials del 2012.

Els sindicats de bus que han signat

el preacord també havien amenaçat amb convocar vagues pel Mobile World Congress a Barcelona, intenció que no han donat per liquidada amb l'acord laboral.

Queda pendent un altre conflicte que també ha motivat les aturades dels últims mesos, l'acomiadament d'Andreu de Cabo, afiliat a la CGT, que es considera un cas clar de repressió sindical. S'han convocat mobilitzacions el 7 de febrer coincidint amb el seu judici.

Vuit imputats a Girona pels enfrontaments al final de la manifestació anticapitalista de la vaga general del 14N

El 4 de desembre quatre persones van ser detingudes i altres quatre es van personar a la comissaria dels Mossos. Entre d'altres càrrecs els imputen desordres públics, danys, atemptat contra l'autoritat i violació de domicili a persona jurídica en els enfrontaments que es van produir davant la Cambra de Comerç de Girona al final de la manifestació anticapitalista de la vaga general. Desenes de persones es van concentrar davant la comissaria per reclamar-ne l'alliberament, que es va produir al cap d'unes hores.

Concentració a Barcelona per la llibertat d'Alfon

En el marc de l'estratègia del Ministeri de l'Interior i de la dreta mediàtica de criminalitzar les persones que lluiten contra aquest capitalisme criminal que ens volen imposar per la força, el jove activista social de Vallekas (Madrid) va ser detingut durant la jornada de vaga general del 14N i va ingressar a presó. El 28 de desembre es va convocar una Jornada internacional de lluita per la llibertat d'Alfon, dins la qual es va portar a terme una concentració de 200 persones davant la Delegació del Govern a Barcelona. El company finalment va ser deixat en llibertat amb càrrecs el 10 de gener.

Concentració a Sabadell per una nova vaga general

La plataforma Sabadell Lluitant va convocar una mobilització amb el lema "Continuem en lluita, cap a una nova vaga general" el 22 de desembre, davant la Cambra de Comerç de Sabadell, cridant a continuar la lluita en defensa dels nostres drets, contra les agressions de la patronal i en demanda d'una nova vaga general.

> EINES DE DEFENSA JURÍDICA

Cobrar la prestació d'atur sortint a l'estranger?

Una sentència del Tribunal Suprem reconeix la possibilitat de cobrar les prestacions d'atur en sortides de l'Estat espanyol inferiors a 90 dies, fet que suposa una reparació parcial del cas dels expedients oberts a persones immigrades per la seva sortida del país mentre percebien l'atur.

Blanca Rivas, Secretaria de Jurídica de la CGT de Catalunya

El passat 18 d'octubre de 2012 es va dictar una sentència de la Secció Segona Sala de lo Social del Tribunal Suprem, al recurs núm.4325/2001 en unificació de doctrina. La resolució fa un gir en la jurisprudència fins ara existent en els casos de sortides a l'estranger de persones que estaven cobrant la prestació d'atur. Generalment, les persones que havien sortit sense comunicació veient la seva prestació extingida i havien de retornar les quantitats, només en alguns casos algunes sentències de Tribunals Superiors de Justícia donaven la raó a la persona, quan eren sortides breus (de menys d'1 mes) i en casos de circumstàncies sobrevingudes (mort d'un familiar, malaltia greu, ...). La sentència però l'hem pogut conèixer recentment, perquè encara no havia estat publicada, i en aquest article volem explicar-la i fer memòria de la polèmica que es va generar.

Fa uns mesos, en un "Catalunya", des d'aquesta secretaria ja vam fer un article, en el que explicàvem que nombroses oficines de l'INEM havien requerit els passaports a persones immigrades, a l'hora de fer la renovació de la seva prestació. Si al seu passaport hi havia una sortida del país, per breu que fos i pel motiu que fos, les persones eren sancionades amb l'extinció de la prestació. Així, i des del moment de la sortida, havien de retornar les quantitats percebudes en concepte de prestació. A la vegada, els hi era extingida la prestació. En alguns casos, la prestació reclamada era de 2 anys o més, motiu pel qual les quantitats eren desorbitades. A la vegada, el deute feia que si tenien dret a qualsevol nova prestació no la poguessin percebre fins que no paguessin la quantitat reclamada. També vam saber que aquest fet els hi va comportar conseqüències en la petició de qualsevol ajuda.

En l'article, denunciàvem, que la petició del passaport no es feia a totes les persones per igual. No es feia a tots els perceptors i perceptores de la prestació d'atur. Aquest requeriment es feia principalment a les persones immigrades, i en concret i sobretot, a les persones d'origen marroquí.

Aquesta actuació, que sobretot, però no només, s'havia detectat a les oficines de Vilafranca del Penedès, Terrassa, Viladecans, ... és a dir, per Barcelona i la seva província, venia d'una instrucció que volia actuar con-

tra el suposat frau en la percepció de les prestacions per part de les persones immigrades.

Aquesta situació, per la via de recursos i demandes a l'expedient obert, s'ha portat en alguns casos als jutjats socials i en el cas de Barcelona s'està pendent de sentència. A Madrid, però, recentment, una sentència d'un jutjat social que hem pogut conèixer, i en un cas concret, considerava que la petició de passaport s'havia fet només a les persones immigrades, i que aquest era un fet discriminatori. Per aquest motiu, l'expedient va ser considerat nul i a la persona se li va haver de retornar el dret a percebre la prestació. No sabem però si s'ha interposat recurs al respecte.

A la vegada, i més enllà de les actuacions judicials, l'actuació discriminatòria per part d'algunes oficines de l'INEM, impulsada per una circular interna, va portar a les persones immigrades a organitzar-se i a fer actes i manifestacions de denúncia de la situació.

Doncs sembla que alguna cosa pot haver canviat, i que les persones, que encara, després de més d'1 any i mig, continuen lluitant judicialment per l'expedient que tenien obert, potser podran fer aconseguir alguna cosa.

Com dèiem, la recent sentència del Tribunal Suprem que resol un recurs de cassació en unificació de doctrina, considera que en cas sortida del país, mentre és percep la prestació, s'han de tenir en compte la durada de la sortida. Anem però a parlar del cas en concret. L'actor, perceptor de la prestació,

va sortir durant 21 dies a causa d'una malaltia cardiològica del seu sogre, que va derivar en una angina de pit. La sortida va ser a Ucraïna. Aquesta es va produir al 2008. Al 2010 se li va requerir el passaport i al veure que havia sortit se li va extingir la prestació que estava percebent, des del moment de la sortida del país, i se li van reclamar totes les quantitats que havia percebut. El que s'al·lega per retirar la prestació i demanar la seva devolució és que la persona que percep la prestació ha d'estar a disponible pel treball i buscant feina. Per aquest motiu, es considera, que si la persona surt fóra del país té aquesta disponibilitat i se li ha d'extingir la prestació. La majoria de sentències consideraven, ara per ara, que només es podia sortir tal i com està establert per Real Decret, 15 dies cada any i prèvia sol·licitud d'autorització. Mes enllà les conseqüències eren les que ja hem explicat.

La sentència però valora que igualar totes les sortides és una interpretació molt restrictiva. Ja que un desplaçament inferior a 90 dies no és equiparable a un canvi de residència.

És a dir, les lleis i reglaments reguladors preveuen, que el canvi de residència és causa d'extinció de la prestació. Així, entre la sortida de 15 dies anuals autoritzada, que no porta cap conseqüència, a extingir la prestació per qualsevol sortida que sigui de més de 15 dies, sense autorització, hi ha una abisme. És més, considerar sortir més de 15 dies un canvi de residència, és del tot il·lògic.

La resolució posa una mica de seny i

lògica a la situació. Considera que ha d'existir una línia que separi el que és una estància, sense autorització, al que és un canvi de residència. El problema és que la llei no ho fa.

L'obligació en cas de sortida és de comunicació prèvia i, en cas de circumstància sobrevinguda, de comunicació immediata (en el moment en que es pugui). No fer-ho és, segons la sentència, causa de suspensió o d'extinció. Però no atorga a totes les situacions la mateixa gravetat. És evident, segons diu, que quan una persona surt del país mentre percep una prestació no està disponible per treballar però no es pot extingir en tots els casos. Així, distingeix quatre situacions:

- el manteniment de la prestació en casos de sortida de 15 dies, comunicada a les oficines de l'Inem, un cop cada any

- l'extinció de la prestació en casos de sortida a l'estranger que comporti un canvi de residència, és a dir, per més dels 90 dies que determina la llei

d'estrangeria (quan es passa d'estança a residència temporal)

- la suspensió de la prestació quan hi ha una sortida a l'estranger per buscar feina, treballar o per a un perfeccionament professional per un temps inferior a dotze mesos (previsió de l'article 6.3 del RD 625/1985, en la seva redacció del RD 200/2006)

- la suspensió de la prestació en la resta de supòsits en que, sense autorització, hi hagi un desplaçament a l'estranger per un temps inferior a 90 dies. Temps en el que es considera que la persona no ha estat en disponibilitat per treballar.

La sentència resol que la persona beneficiària de la prestació que va sortir del país, hauria de veure suspesa la percepció de la prestació durant el temps que va estar fóra, i que com a conseqüència no va estar disponible, un cop retorna l'hauria de percebre com li corresponia.

D'això podem concloure, recolzant-nos en aquesta sentència, que en els casos de persones que tinguin una sortida del país, inferior a 90 dies, encara que sigui sense comunicació prèvia, només se'ls hi pot reclamar el retorn de la quantitat percebuda en concepte de prestació pel temps de sortida del país. La resta de prestació l'haurien de percebre. Considerem que la sentència repara, encara que sigui de forma parcial, una situació que s'havia generat del tot injusta. Doncs la majoria de persones perceptores de prestació que sortien tenien aquí la família, un lloguer o una hipoteca, uns fills i filles escolaritzats, ... no podent entendre's com es considerava que hi havia un canvi de residència. I diem parcialment, doncs considerem que de fons, hi ha una criminalització de les persones més vulnerables, dient que fan frau i estafa les persones que perceben una prestació per la qual han cotitzat. I, en canvi, no seguint al veritables estafadors. I també, hi ha una gran discriminació a l'hora de fer controls que no es veu reflectida amb la resolució que hem analitzat.

Retalls de l'actualitat... ... en aquesta crisi que és una estafa

Redacció

Les ajudes directes a la banca suposen ja el 21% del PIB d'Espanya: 216.000 milions d'euros d'ajudes públiques

La reforma constitucional aprovada per PP i PSOE imposa el pagament del deute per sobre de les polítiques socials pressupostàries públiques. Les ajudes directes de l'Estat espanyol a la banca des que va començar la crisi sense comptar les ja amortitzades o altres que es podrien sumar, com els préstecs del Banc Central Europeu (BCE), comprometen a l'actualitat al voltant de 216.000 milions d'euros, l'equivalent al 21% del producte interior brut (PIB) d'Espanya.

El sector s'ha beneficiat dels diners públics des d'octubre del 2008, quan la tempesta financera que va seguir a la caiguda del banc d'inversió Lehman Brothers va posar en escac a l'economia i les finances mundials. En aquell moment es van arbitrar dues mesures urgents per pal·liar la falta de liquiditat.

Es va crear el fons d'adquisició d'actius financers (FAAF), un sistema d'aval que va permetre a la banca captar 19.300 milions en els mercats, i que ja es va liquidar, i es va muntar un programa d'aval del Tresor, encara vigent, i que a finals d'octubre passat recolzava emissions de deute del conjunt de la banca per valor de 76.200 milions d'euros. Però les majors partides i on es concentra el major risc per a l'Estat i, en conseqüència, per al contribuent, són a les injeccions directes de préstecs i capital a les entitats financeres, d'una banda, i al banc dolent, de l'altra.

Entre el ja desemborsat i el que arribarà en els propers mesos per ambdós conceptes s'haurà regat a la part més feble del sector financer amb uns 120.200 milions. Milers de milions d'euros per evitar (o retardar) la fallida d'entitats concretes.

En el primer d'aquests apartats s'emmarca l'activitat del Fons de Reestructuració Ordenada Bancària (FROB), creat el juny del 2009, pocs mesos després de la intervenció de Caixa Castella-la Manxa (CCM) per propiciar la reestructuració del sector. Les participacions preferents i després l'entrada directa al capital van regar amb milers de milions a

les caixes d'estalvis, el que els va permetre, en la majoria dels casos, fusionar, tancar milers d'oficines, acomiadar bona part de les seves plantilles i... arribar al 2012 amb uns balanços infestats de risc immobiliari, amb els comptes de resultats en vermell o molt pròximes a estar-ho i amb la seva viabilitat futura seriosament compromesa.

Aquest panorama, empitjorat a propòsit pel Govern en obligar a realitzar a tot el sector provisions per uns 85.000 milions d'euros per sanejar els actius tòxics del totxo, és el que va motivar, el juliol passat, la petició d'ajuda europea de 37.000 milions d'euros concedits a Bankia, Catalunya Banc, Nova Galícia i el Banc de València i, les quatre entitats nacionalitzades pel FROB.

Entre els primers préstecs (mai retornats), les primeres injeccions del FROB i les ajudes concedides per la Comissió Europea a BMN, Liberbank, Ceiss i Caja 3, el rescat dels bancs ha costat de moment uns 52.000 milions d'euros als contribuents espanyols. Precisament aquesta mateixa quantitat, que representa al voltant d'un 5% del PIB espanyol, és la retallada extra que Brussel·les vol que l'Estat faci cada any, fins al 2030, perquè el seu deute públic no es dispari fins al 130%.

A canvi de l'ajuda, aquestes entitats bancàries s'hauran de reduir entre un 25% i un 40% i abandonar el sector immobiliari per limitar-se al negoci detallista i a donar crèdit a les pimes a les seves demarcacions d'origen. Brussel·les, a més a més, imposarà als seus clients que s'hagin enganxat els dits amb les preferents o el deute subordinat pèrdues per valor de 2.000 milions.

Els fons europeus han propiciat que la factura es dispari per la imposició de la troica-BCE, Fons Monetari Internacional (FMI) i Unió Europea-de crear un banc dolent, batejat com Sareb. La societat requereix

d'entrada 2.400 milions en capital públic i una part essencial del seu funcionament és que emetrà bons amb l'aval de l'Estat que lliurarà als bancs-a canvi dels seus préstecs al sector promotor i actius immobiliaris-perquè puguin obtenir liquiditat immediata del BCE. Encara que el Govern vol que l'Estat sigui minoritari al banc dolent, els bons estan garantits i es consideren un ajut públic amb caràcter.

Finalment, resta comptabilitzar una partida incerta, associada a la venda de les caixes per part de l'Estat. Les subhastes que ha realitzat fins ara el Banc d'Espanya per adjudicar les entitats intervingudes o nacionalitzades han incorporat el que en el sector es coneix com un esquema de protecció d'actius (EPA). Aquest instrument és una mena d'assegurança que cobreix al comprador d'una part de les pèrdues d'una determinada cartera de crèdits durant un temps determinat, generalment deu anys.

El major EPA de les cinc subhastes ha estat el de la CAM, que és també la major caixa rescatada.

El Sabadell, el seu comprador, es va garantir la cobertura de crèdits per 24.600 milions-gairebé tots ells del sector immobiliari-, que ja comptaven amb provisions per 3.900 milions. Per tant, el risc net es reduïa a 20.700 milions, dels quals el fons de garantia de dipòsits (FGD) respondria a un futur del 80%: 16.560 milions.

La resta d'EPA concedits ocasionaran, previsiblement, fallides molt inferiors. El del Banc de València, per exemple, només cobreix una cartera de 5.500 milions i el Banc d'Espanya calcula que la pèrdua esperada no serà superior als 600 milions d'euros. Unnim va ser traspassada al BBVA amb un EPA que podria impactar al FGD amb altres 1.000 milions, mentre que CCM i CajaSur podrien afegir, en el pitjor dels casos, uns 1.000 milions més.

Més de 20 milions de persones viuen en situació de precarietat a l'Estat espanyol

La taxa de precarietat a l'Estat espanyol, que inclou nuclis familiars amb ingressos conjunts iguals o inferiors a 12.000 euros bruts anuals, així com famílies sense ingressos, s'ha incrementat fins a arribar al 43,7% de la població, de manera que en l'actualitat afecta un total de 20,6 milions de persones, degut sobretot al repunt de l'atur, a la reducció de salaris i als ajustaments duts a terme pel Govern en els últims anys. Les rendes de les llars mileuristes es concentren, sobretot, entre els assalariats que sumen 16 milions, seguits pels adults sense ingressos (2,9 milions) i els autònoms (gairebé 1,7 milions). L'elevada taxa de precarietat és diferent en funció del lloc de residència de les persones que es troben en aquesta situació. D'aquesta manera, amb el 53% i el 51% respectivament, Extremadura i Andalusia són les comunitats amb una major precarietat, seguides de Múrcia (47,7%) i Galícia (47,7%). Per la seva banda, Navarra i el País Basc registren la menor precarietat de l'Estat, amb el 22,2% i el 24,1%, respectivament.

Els rendiments del treball dels assalariats i autònoms no han deixat de caure, mentre que, per contra, les rendes altes han invertit gran part del seu capital en diferents instruments com les SICAV, societats patrimonials i altres instruments d'inversió per reduir o eludir els pagaments al Fisc. De fet, Hisenda perd anualment prop de 300 milions d'euros per la baixa tributació de les societats d'inversió, que se situa en només un 1%. Aquesta quan-

titat és només la "punta de l'iceberg", que amaga una bossa de rendes del capital i plusvàlues de dimensions gegantines en mans dels accionistes que no tributen en l'IRPF, mentre no retirin la seva participació. Per la seva banda, les grans fortunes eviten retirar els seus fons per no pagar al fisc.

Així mateix, els contribuents més benestants també han evitat tributar el gruix del seu patrimoni a l'IRPF, declarant com guanys de capital, el gravamen més elevat fins a la reforma de desembre de 2011 era del 21%, tot i que el nou tipus màxim per a aquestes rendes (27%) continua sent molt inferior al que suporten els assalariats pel seu treball, que va des del 24,75% fins al 52%.

Aquesta desigualtat entre rendes baixes i altes també s'ha ampliat per les successives pujades d'impostos, especialment en l'IVA i IRPF. A aquestes s'han sumat les retallades aprovades en els últims dos anys i mig, que han impactat especialment en el poder adquisitiu de les rendes inferiors als 33.000 euros anuals, que engloben al 85% dels treballadors.

El 40% de la població espanyola serà pobre en una dècada si continuen les mesures d'austeritat

Les mesures d'austeritat i les retallades socials aboquen un nombre cada cop més gran de ciutadans a la pobresa i l'exclusió social. Aquesta és la principal conclusió de l'informe "Crisi, desigualtat i pobresa" presentat per l'ONG Intermón Oxfam i que pronostica que al voltant de 18 milions de persones, aproximadament el 40% de la població de l'Estat espanyol, es trobarà en risc de pobresa i exclusió social d'aquí a una dècada, és a dir, el 2022, si es mantenen les actuals polítiques econòmiques. L'estudi ha analitzat la resposta a les crisis de l'Amèrica Llatina i de l'est asiàtic les dècades dels 80 i 90 del segle passat i la desigualtat i pobresa que van generar, comparant-les amb les polítiques d'austeritat i retallades socials que es porten a terme avui en dia a diversos punts d'Europa, remarquant que el model d'austeritat centrat en la reducció del dèficit i el sanejament de la banca mitjançant la injecció de fons públics finançats a costa d'un deute desorbitat, no genera creixement ni feina, sinó tot el contrari. L'estudi considera que les mesures

que s'apliquen a dia d'avui a l'Estat espanyol són les mateixes que van crear grans bosses de pobresa i desigualtats enormes a l'Amèrica Llatina. De fet, amb l'actual espiral de menor creixement econòmic, sortida massiva de capitals, deute cada cop més car i una reducció brutal de les polítiques públiques essencials, l'Estat espanyol ja lidera el nivell de desigualtat.

El document d'Intermón planteja alternatives per revertir la situació, com ara recaptar amb justícia, blindar els drets socials i enfortir la democràcia. Per fer-ho, es planteja lluitar contra l'evasió i els paradisos fiscals i establir una fiscalitat progressiva que incorpori una taxa a les transaccions financeres internacionals que serveixi per lluitar contra la pobresa tant domèstica com internacional.

Un terç dels 23.000 sense sostre de l'Estat espanyol, van perdre la seva casa l'any 2012.

Un terç dels sense sostre van perdre la seva llar el 2012, el pitjor fins ara de la crisi econòmica que es va instal·lar fa quatre al país. Segons les dades de l'Institut Nacional d'Estadística (INE), a Espanya hi ha actualment gairebé 23.000 persones viuen al carrer.

El nombre real, però, podria ser superior, ja que aquest recompte es basa en els majors de 18 anys que han passat per centres assistencials en municipis de més de 20.000 habitants. D'aquestes gairebé 23.000 persones sense llar, un 32 per cent va passar a engrossir el col·lectiu l'any 2012, en quedar sense casa. I d'ells, el 45 per cent va perdre la seva llar després d'haver quedat sense feina, en un país on la taxa d'atur supera ja el 25 per cent. El 80 per cent dels sense sostre són homes. I més de la meitat del total són persones menors de 45 anys. Catalunya és qui n'acumula el major nombre, un 21,3 per cent, seguida de la Comunitat de Madrid (15,4 per cent) i Andalusia (13,1 per cent).

El 48% de les persones en situació d'atur no té cobertura de cap tipus a l'Estat espanyol

La taxa de cobertura de les prestacions contributives ha baixat en 26 punts des del 2007, segons una comparativa elaborada pel col·lectiu d'investigació social IOE.

La cobertura d'atur s'ha anat deteriorant segons s'aprofundeix la crisi econòmica provocada per les polítiques d'austeritat. Segons ha destacat el col·lectiu IOE d'investigació social a partir de dades de l'Institut Nacional d'Estadística, en els nou primers mesos de 2012 la taxa de cobertura de les persones en situació d'atur va descendir fins al 51%: el 48,5% de les persones aturades no perceben cap tipus de prestació, mentre que al tancament de 2007 el percentatge de persones sense cobertura era del 23%. El percentatge és encara pitjor si s'exclouen les ajudes no contributives, aquelles que el Govern concedeix de forma discrecional i que beneficien fonamentalment als desocupats i desocupades de llarga durada. Sense

incloure les prestacions assistencials, entre les quals s'inclou l'ajuda dels 400 euros, en els primers 9 mesos de 2012 tan sols estaven cobertes el 24,1% de les persones en situació d'atur segons l'Enquesta de Població Activa. El percentatge ha passat des del 42,5% en 2007 fins a tot just el 26,6% el 2011 i el 24,1% en els nou primers mesos de 2012.

Segons destaca el col·lectiu IOE, aquest 48,5% sense cobertura suposa el màxim de persones en nombres absoluts en aquesta situació: 2.776.000. No obstant això, en termes relatius la major taxa de desocupats i desocupades sense cobertura es va donar en el període entre 1995 i 1999, quan va arribar a superar el 60%. Entre qui perceben algun ingrés són més les prestacions assistencials (1.560.000) que les contributives (1.377.000), informa IOE.

La taxa de cobertura assistencial s'havia vist afectada també des de 2007. Després d'una baixada de gairebé deu punts (del 35% el 2007 al 25,5% el 2009), aquest percentatge va arribar a pujar al 33,9% després que el Govern de José Luis Rodríguez Zapatero introduís l'ajuda dels 400 euros. No obstant això, aquest percentatge ha anat baixant al 30% el 2011 i al 27% en els nou primers mesos de 2012.

El nombre de llars catalanes que no reben cap tipus d'ingrés s'ha duplicat des de l'inici de la crisi

El nombre de llars catalanes que no reben cap tipus d'ingrés, ni de treball ni subsidis per atur o pensions, s'ha duplicat des de l'inici de la crisi, passant de 57.000 el 2007 a més de 118.500 el 2011, segons dades del informe del Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya (CTESC). L'informe avalua el risc de pobresa relacionat amb el mercat laboral i conclou que el nombre de llars en què tots els seus membres estan en atur s'ha multiplicat per cinc entre 2007 i 2012, i per tres i mig els que el principal sustentador de la família no té feina. Sobre el risc de pobresa -situació transitòria-, l'informe apunta que els aturats tenen una taxa del 30%, a diferència de les persones ocupades, que és del 13,7%. També determina que des del 2010, les llars amb fills dependents -en edat de treballar però aturats- el risc de pobresa s'ha disparat fins al 59%, enfront del 6,9% de les llars sense fills dependents. En el conjunt de la Unió Europea (UE), segons dades de l'Eurostat recollides per l'informe, Espanya està entre els països amb una taxa de pobresa a la feina més alta, 12,7% enfront de la mitjana europea del 8,5%, només superada per Grècia i Romania.

L'estudi remarca un elevat risc de pobresa entre la població ocupada següent: autònoms, contractats temporalment o amb jornada parcial, treballadors del sector immobiliari, de la construcció, l'agricultura i la pesca. Els perfils més vulnerables que retrata l'informe són homes d'origen immigrant de més de 45 anys que només han treballat en un tipus d'ocupació;

dones soles i dones immigrants amb dificultats de parlar català o castellà, joves de famílies desestructurades; persones hipotecades, persones poc qualificades; administratius i investigadors.

Per això, el CTESC recomana la protecció a persones amb risc de pobresa, encara que tinguin feina, millorar els instruments per lluitar contra aquest risc i garantir la cobertura de les necessitats bàsiques, a més de millorar l'eficiència de les polítiques actives d'ocupació.

L'any 2012 acaba a Catalunya amb 32.712 noves persones desocupades

Tot i que la campanya de Nadal provoca la reducció més gran del nombre d'inscrits a les oficines del SOC dels últims tretze desembre, la desocupació anual es dispara un 5% el 2012 i la contractació i l'afiliació cauen. Pels sindicats és una mostra clara del fracàs de la reforma laboral aprovada pel govern del PP i de les polítiques de retallades als serveis públics.

El 2012 ha estat un any molt dur en matèria laboral i les dades ajuden a certificar-ho: actualment hi ha 646.956 persones inscrites al Servei d'Ocupació de Catalunya (SOC), la xifra més alta des que se'n té constància estadística, el 1996. Tot i que al desembre el nombre de desocupats ha baixat lleugerament gràcies a la campanya nadalena, l'atur s'ha enfilat entre el gener i el desembre un 5%, de

manera que el SOC té 32.712 usuaris més que fa un any, tot i que la realitat és encara més crua del que constaten els números oficials, que provenen del Ministeri de Treball.

En primer lloc, aquestes xifres no inclouen els aturats que fan cursos de formació. A més, hi ha molts immigrants que es donen de baixa de les llistes del SOC no perquè trobin feina, sinó perquè marxen del país arran de la falta d'esperança de trobar-ne. Catalunya ha tancat el 2012 amb 125.216 afiliats menys a la Seguretat Social.

Darrere de les grans xifres se n'amaguen d'altres que són tant o més preocupants, com ara les 210.420 persones que han esgotat totes les prestacions, un 32%, i que ja només disposen dels estalvis o de la xarxa familiar, o el poc dinamisme de la contractació, el motor del mercat laboral. Per exemple, encara que l'atur ha baixat un 0,8% -5.135 treballadors- al desembre, la millora no s'ha traduït en un augment del nombre de contractes, que ha baixat un 13,7% respecte del novembre i gairebé un 10% si ho comparem amb les dades d'ara fa un any. Els 23.000 contractes menys registrats al desembre demostren que la reducció de l'atur no és deguda a la creació d'ocupació, sinó a la no renovació de la demanda i a l'esgotament de les prestacions.

Encara que l'atur no baixava tant a Catalunya en un mes de desembre des de feia 13 anys, millora que es repeteix al conjunt de l'Estat, això tampoc ha evitat que l'Estat espanyol tanqués el 2012 amb xifres rècord: quasi un 10% més d'atur o, el que és el mateix, 4.848.723 desocupats, només comptant els oficials. Darrere de les xifres,

que es queden curtes, la realitat encara és més dura.

La crisi dispara la desigualtat social a Catalunya

L'esclat de la crisi ha disparat la desigualtat social al Principat, de manera que la diferència entre la renda acumulada per les classes més benestants i les més desfavorides no han fet altra cosa que augmentar. Segons l'estudi "Crisi, trajectòries socials i educació", elaborat per la Fundació Bofill, mentre que fins al 2008 les desigualtats socials a Catalunya s'havien mantingut dins la mitjana europea, ara ja són força més accentuades, tot i que encara no arriben al nivell del conjunt de l'Estat espanyol. El 20% de la població més rica acumula 5,8 cops més renda que el 20% més pobre, mentre que la mitjana europea està per sota de 5 i a l'Estat espanyol s'enfila fins a 6,8. Al Principat, el 2005 aquest índex se situava en 4,75 i les darreres dades analitzades són del 2010, de manera que la desigualtat a dia d'avui podria ser encara més accentuada. La vulnerabilitat apareix més lligada al sexe (és superior a les dones), l'edat (avança en les persones més grans) i al nivell educatiu que no pas a l'origen social dels individus.

Per capgirar la tendència i evitar que Catalunya continuï com un dels països europeus amb una desigualtat social més marcada, l'estudi advoca per destinar més recursos a les polítiques socials i educatives i aturar les retallades a l'ensenyament públic i destinar més professorat i beques als centres més vulnerables, entre d'altres.

Parlem

Àngel Bosqued Tapia, Secretari General de la CGT

"Lluita al carrer i difusió d'idees"

Txema Bofill i Joan M. Rosich

Àngel Bosqued Tapia, sóc nascut a Barcelona el 1957. Pare d'una filla ja emancipada, d'una altra que sempre tindrà quatre mesos i d'un fill de nou anys. Company de la Maite.

Vaig començar a treballar als 17 anys, com a meritori; després vaig fabricar mantega i repartir butà, vaig treballar a la Borsa i a un despatx d'advocats, sempre com a auxiliar. Des de fa 32 anys treballo en una companyia d'assegurances. No sé explicar acudits, però tinc molt sentit de l'humor. Sempre he cregut que "qui perd els orígens, perd identitat" i, per això, em vaig incorporar a la Fundació Salvador Seguí fa 25 anys i crec que la memòria històrica col·lectiva és vital. Crec en la perseverança i l'esforç de les persones per a construir una organització, però perquè aquesta sigui transformadora cal també formació individual i projecte col·lectiu.

- Quants mesos portes de Secretari General de la CGT de Catalunya?

Des del 30 de juny de 2012, ara fa gairebé set mesos.

- Fes una valoració de tot aquest temps com a Secretari General. Com t'has trobat l'organització?

La CGT de Catalunya està forta en la seva presència a les empreses, clara en els mètodes de lluita i en els conceptes a defensar però massa enfeïnada en el dia a dia com per poder planificar tasques i plantejar reflexions sobre el treball que fa i propostes teòriques de creació d'alternatives.

- Per a quan una nova vaga general i vagues conjuntes amb altres sindicats europeus?

És una cosa que ha de ser la pròpia CGT qui decideixi, jo no tinc la capacitat orgànica per decidir això. De tota manera, la meua opinió és que el regust que van deixar les convocatòries del 29M, 31O i del 14N determina la necessitat d'arribar d'una vegada a aconseguir una Vaga General que realment provoqui un canvi de tendència en el procés de pèrdua de drets laborals i socials que patim. No es tracta d'aconseguir la caiguda d'un govern, ni pretenem que la VG permeti la instauració d'un nou procés constituent per instaurar un parlament d'esquerres.

La nostra fita seria que un nombre determinant de persones, independentment de si són treballadores o no,

surtin un dia o més al carrer per deixar clar que s'ha arribat a un punt de no retorn, que s'ha recuperat la confiança en què l'acció militant continuada pot canviar la situació i que la patronal i els polítics entenguin que funcionar únicament amb el criteri de benefici econòmic comporta, a la fi, la destrucció del teixit productiu, a l'igual que les retallades en matèria social comporten la desestructuració i la pèrdua de valors morals i ètics. I que, en aquest punt, amb tot perdut, ni ells fan por ni la policia serà prou. És per això que la CGT ha de treballar cada dia, ja mateix perquè, quan torni a existir una convocatòria, la feina preparatòria, conscienciació, logística, consignes, participació, alternatives, ... estiguin preparades. Cada dia és un pas endavant cap a la Vaga General, si és que les coses no canvien. Definim això com una "Vaga en General".

- La vaga indefinida és una utopia?

Segurament sí, però no em fa problema que ho sigui. En definitiva són les utopies les que ens alimenten cada dia per continuar treballant cap a un món llibertari. En qualsevol cas no ha de ser un objectiu immediat, la lluita de cada dia hauria de fer innecessària la convocatòria de Vaga i, si cal fer-ne més, aquestes haurien de ser cada vegada més àmplies en la seva durada i en la seva extensió participativa; si això no triomfa, caldrà la vaga indefinida. Però, certament, arribar aquí voldria dir que portem molt de temps en conflicte i que hi ha massa gent treballant com esclaus o desocupats com a escombraria.

- Com valoren la passivitat i manca de reacció dels sindicats institucionals després de la vaga general del 14N?

La valoració de la feina d'aquests sindicats s'ha fet clarament en moltes ocasions i des de fa massa temps: col·laboració amb el sistema. De tant menjar a la taula dels amos, les cúpules i els buròcrates d'aquests sindicats, s'han arribat a creure que ells formen part de la salvació dels cambrers que els hi posen el plat a taula.

- La mobilització permanent que promou la CGT, en què consisteix?

D'una banda està el que anomenem lluita al carrer, la defensa concreta de drets i contra la repressió. D'altra banda està la difusió d'idees, la creació de pensament, fer que la gent cregui en ella mateixa com a eina de transformació. La primera ens la determina la realitat existent i és la resposta a l'agressió, la segona és el futur, l'esperança i l'objectiu real. Ambdues han de caminar sempre i, de vegades, una va més ràpida que l'altra, però mentre siguem en aquesta societat cap de les dues és més impor-

tant ni pot existir sola si estem en una organització anarcosindicalista.

- Quines mobilitzacions i accions en perspectiva destacades?

Hem passat una tardor i entrada d'hivern prou moguda com per tenir ara mateix grans noves mobilitzacions a la vista. Però sí és veritat que s'estan preparant dinàmiques de treball molt àmplies contra la pujada del transport a la ciutat de Barcelona, contra la privatització de l'aigua o la sanitat a nivell de Catalunya com també per la recuperació d'una escola i universitat que no sigui fàbrica de mà d'obra sinó d'individus amb valors col·lectius i amb esperit racionalista i creador. O la PAH, o l'antifracking, o l'antirepressiva, ...

- Des de la CGT es promou que els manifestants promouin pancartes pròpies, expressions pròpies, creatives, reivindicatives, festives, punts de trobada i discussió, etc?

No a tot arreu, però sens dubte ho hauria de fer. Els eslògans tancats, fabricats des del comitè executiu, el soviètic o el líder van contra els nostres principis antiautoritaris. Sempre és més plaent manifestar-se amb música viva, amb pancartes amb frases noves i originals, amb gent somrient i creativa que anar com a convidats de pedra a la processó que un altre t'ha fabricat. Això explica en bona mesura perquè cada dia determinades convocatòries territorials o sectorials tenguin poc èxit i han d'anar a arreplegar-se amb d'altres.

- Hi ha alternativa a la banca privada i als rescats dels governs a la Banca?

Alternatives a aquest sistema bancari? Sí, hi ha diverses propostes a tot el món: microcrèdits, banca ètica, banca pública (que no nacional), cooperatives de crèdit, bancs mutuels, ... són realitats existents, cada una amb una limitació o un "però" ideològic, malgrat això viables econòmicament dins d'un sistema no capitalista, moralment molt més acceptables i socialment més justes. La causa final, òbviament, fóra la desaparició del diner com a valor suprem.

Alternatives als rescats? Rescatar la Banca és rescatar els "Botins", els seus amics i a qui, com ells, tenen milions en accions bancàries i d'empreses. Està clar que l'alternativa és rescatar els aturats, les persones desnonades, els mileuristes ... tots aquests diners, posats al servei de les persones ajudarien, sens dubte i amb un punt de vista merament economicista, a millorar la capacitat de compra i a l'activitat econòmica general. I, sota un punt de vista d'economia social, és més distributiu i equitatiu.

- El govern segueix retallant

drets laborals i socials malgrat les mobilitzacions i vagues dels sindicats. Com ho valoreu, què es pot fer?

El govern retalla allò que qui té el poder econòmic li demana. De vegades, els governs tenen un cert caire social i frenen una mica aquestes ànsies, actualment la correlació de forces és monstruosament favorable al capital. Només hi ha un camí: enfrontar-s'hi amb una mà a les retallades i amb l'altra construir teixit sindical, social i alternatiu.

- La CGT i altres organitzacions i moviments socials estan en el punt de mira dels Mossos? Què en penses?

De joves cridàvem allò de "dissolució dels cossos repressius". Era contra els grisos. Més tard vam dir que tant feia que la policia parlés en català, reprimiria igual tot defensant a qui li paga. Avui hem de tornar a dir que el camí no és la repressió sinó l'educació i la justícia social. Els Mossos fan la feina que els hi encomanen i, en aquesta societat real i podrida, de vegades, no s'ha de negar que ajuden; però hi ha peces com la BRIMO que només poden tenir una funció i aquesta mai no llença gasos a casa dels Millet ni dispara bales de goma contra el cotxe de l'evasor fiscal ni tira avall la porta del patró, molt patriota català ell, que provoca la fallida

de la seva empresa per muntar-ne una altra al Marroc.

- Hi ha democràcia directa i autogestió a la CGT? Què es pot millorar en aquests àmbits fonamentals per a l'anarcosindicalisme?

Mai serà prou, però sí que n'hi ha molta tot considerant la realitat que som. L'autogestió real l'hem de recuperar i treballar molt encara.

- Quins són els problemes més importants avui dintre de la CGT? I quines les alternatives?

La feina reivindicativa se'ns menja molt de temps, moral i energies i ens queden poques forces per ser actius en creació de projectes o de realitats. D'altra banda, som una organització de persones i massa vegades acabem reproduint en els nostres comportaments i dinàmiques, models que critiquem. L'alternativa, sempre, està en la formació moral i ideològica, sense adoctrinament. I també, sens dubte, en l'augment de militància derivat d'un increment d'afiliació conscient.

- Quins són els punts forts que destacades de la CGT avui?

La combativitat, la diversitat de la seva presència gairebé en totes les lluites la-

amb...

Secretari General CGT Catalunya

"...s, eines per a la transformació"

borals i socials i les ganes i confiança que, malgrat tots els desànims i fracassos, continuem tenint en la transformació social.

- Creix l'afiliació de la CGT? S'afilien precaris, immigrants, aturats, joves?

Segueix la tendència de créixer lentament i continuadament. Estem satisfets perquè anem diversificant per sectors de producció, territoris, gènere i edat. Personalment, estic força esperançant que el grup del Jovent Llibertari així com les dones esdevinguin un motor important.

- En què esteu treballant actualment en el Secretariat Permanent? Com funcioneu?

Som 10 persones, de les quals dues no tenen hores sindicals, un és aturat i un està prejubilat. La resta compaginem la feina remunerada amb la sindical. Fem reunions cada 7 o 15 dies, en funció de les circumstàncies i tractem d'entrar a fons dels temes quan no hi ha unanimitat per tal d'arribar a posicions de consens. Tenim clar que som un òrgan de gestió que no executiu. Confiam en què anar creant grups de treball com gènere, aigua, serveis públics, economia social, ... pot aportar a la CGT el grau de creació de propostes i projectes que necessita. Això, junt amb la recuperació d'activitat en alguns territoris i procurar una certa homogeneïtat d'acció.

- Com veus les divisions dintre l'anarcosindicalisme? Com estan les relacions entre CGT i les dues CNT i altres sindicats anticapitalistes?

Les divisions mai no són positives sinó és per a l'enemic. Entre CGT i CNT el procés de respecte mutu és creixent, en general, i la possibilitat d'accions conjuntes cada dia més probable i visible. Amb els altres sindicats anticapitalistes les relacions fluctuen i depenen molt dels sectors on coincidim. La meua voluntat és sempre de col·laboració.

- Com estan les relacions amb els moviments socials i demés grups llibertaris, en un context com l'actual en què les retallades ens afecten a tots i cal anar junts?

Amb els moviments socials la relació pràctica i gairebé quotidiana funciona molt correctament; amb els grups llibertaris funciona millor l'afinitat d'idees que no la feina pràctica conjunta.

- Què penses de la lluita electoral i de confiar lluites a representants? És una opció vàlida avui o una opció que minva la lluita directa dels treballadors?

Tota delegació ens fa perdre paper com

a individus; de vegades però, és inevitable. Aleshores aquesta delegació ha de ser del mínim possible de capacitat de decisió, pel mínim temps possible i amb el màxim control. I no per desconfiança o per creure que tots ens corrompem, sinó per convenciment de què el col·lectivisme llibertari és un excel·lent model de societat.

- Està en crisi el sindicalisme? I els sindicats revolucionaris? Segueix tenint sentit organitzar-se en un sindicat o és una forma d'organització que s'ha quedat desfasada davant altres fórmules organitzatives?

Continua tenint tot el sentit sindicalitzar-se donat que la lluita laboral per un treball digne, ben remunerat i ecològicament i socialment sostenible continua viva. De tota manera, és obvi que els actuals sistemes d'organització del treball, la globalització de la producció i els nous sistemes de relacions laborals fan necessari que repensem els mètodes de lluita i les alternatives al sistema industrial. També els lligams amb la societat i amb els moviments socials obliguen a adaptar l'estructura interna clàssica; però això no ha de ser problema pel corrent anarcosindicalista que mai s'ha pensat com una part tancada en si mateixa del procés revolucionari.

- Com veus les privatitzacions d'aigua, llum, salut, educació, que generalment són espolis dels béns públics pels corruptes de sempre?

Ho respono ja perfectament a la teua pregunta. És immoral que aquests elements fonamentals per a la construcció d'una societat es converteixen en mers productes mercantils, més encara quan el producte original ens el dona la natura de manera, diguem-ne, gratuïta. Privatitzar l'educació fa que l'evolució mental sigui un objecte de consum i control social.

- La biblioteca de la Fundació Salvador Seguí com està? Esteu dintre la Xarxa de Biblioteques Socials? Quin treball esteu fent? On anirà a parar la Biblioteca?

Fa un any vam decidir començar a posar en caixes tot el nostre material, per no anar amb presses quan s'iniciés el, aleshores, imminent trasllat de local de la CGT de Barcelona i Catalunya. El temps ha passat i tot just ara sembla que el dia s'acosta. Massa temps per a un centre de documentació. Malgrat tot, hem continuat treballant per atendre consultes com hem pogut i mantenim l'esperança de poder oferir una millor atenció a la nova seu. Estem, efectivament, a la Xarxa de Biblioteques Socials, havent passat només una petita part del nostre catàleg per qüestions

de tècnica informàtica, però amb la voluntat de ser aviat al 100%. Hi som allà perquè ens va semblar una molt bona idea i una excel·lent forma de compartir el coneixement i la cultura i posar-la a l'abast de moltíssima gent.

- Uns llibres i autors que ens recomanis

Com autors, em surten ara Orobón Fernández, Félix Carrasquer o Benguerel entre els del segle passat i Michel Onfray, Daniel Pennac o Tomás Ibáñez a l'actualitat. Com a llibres, l'Escola de Rebel·lia (Seguí, és clar), Les Ruïnes de Palmira (Volney) o 10 Tesis sobre el Anarquismo (García Moriyón).

- Com valoreu els mitjans de comunicació de la CGT (Catalunya/Papers, els diferents Webs, Twitter, Facebook,...). Com valoreu el treball que s'està fent des de l'Equip de Comunicació, què es pot millorar?

Crec que tant tota la part digital com l'edició del Catalunya en paper són un gran exemple de molt bona feina, dedicació i entusiasme. I els resultats em plauen i la difusió i els lectors ho refermen. La part digital ha ajudat moltíssim en tasques de solidaritat i de compartir lluites, més enllà de la mera comunicació; el paper ajuda a aprofundir en els fets que han passat i a mantenir l'intel·lecte en funcionament per les opinions o temes que s'hi exposen. Al meu entendre al grup de comunicació li queda una assignatura pendent: fer arribar a la premsa escrita de difusió massiva les notícies i els comunicats de la Con-

federació.

- El teu lema de vida

No en tinc. Cada dia les situacions són noves i cal afrontar-les amb plantejaments particulars. Això sí, penso sovint en el que em deien a l'escola: al pati només es queda quiet qui està malalt i a classe tots som savis.

- Com vares esdevenir anarcosindicalista?

Tot just fer els 18 anys vaig anar a viure a Nou Barris (Barcelona); allà hi havia l'Ateneu Popular en plena construcció (gràcies a la destrucció veïnal de la planta asfàltica), el bar "els Propis", gent del PCE-ML, la ORT, el PTE, ... i la CNT encara no legal. Aquests últims em van engrescar.

- Si Madrid i els mercats ens fessin el favor de deixar-nos decidir, votaries independència?

Si votés, seria perquè algú m'ofereix un nou país sense estat ni polítics professionals.

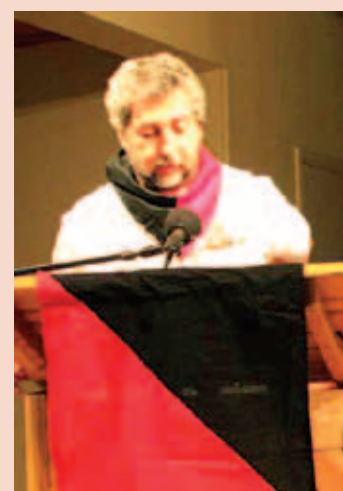
- Unes paraules als militants, afiliades i simpatitzants de la CGT i als lectors i lectores del Catalunya/Papers

Ja n'he dit moltes, no? No defalliu en l'intent de transformar aquesta societat. I no sigueu perfectes, ni immaculats, ni sense contradiccions, però no deixeu de ser mai igualitaris i antiautoritaris.

- Un desig per aquest any 2013

Igualtat, Llibertat, Fraternalitat. I molta Salut!

> LES FRASES...

“La lluita al carrer, la difusió d'idees i la creació de pensament han de caminar sempre juntes. De vegades, una va més ràpida que l'altra, però mentre siguem en aquesta societat cap és més important ni pot existir sola si estem en una organització anarcosindicalista que vol fer que la gent cregui en ella mateixa com a eina de transformació”

Quan l'ocupació de Palestina esdevé un negoci succulent

Més de 40 empreses amb interessos a casa nostra se'n beneficien

Marc Font -
Setmanari Directa

Diverses companyies israelianes i moltes grans multinacionals s'enriqueixen produint a les colònies hebrees il·legals dels territoris ocupats, espoliant-ne els recursos naturals i construint el mur de l'apartheid i punts de control militar. Moltes d'elles són presents als Països Catalans, on venen productes i tenen fàbriques o delegacions pròpies.

Nombroses resolucions del Consell de Seguretat de les Nacions Unides han subratllat la il·legalitat de les colònies israelianes a Jerusalem Est i Cisjordània (territoris palestins ocupats) i als alts del Golan (territori sirí sota domini hebreu). S'emparen en l'article 49 de la Quarta Convenció de Ginebra, que estableix que el "poder ocupant no deportarà ni transferirà part de la seva pròpia població civil al territori que ocupa". El juliol de 2004, el Tribunal Internacional de Justícia va emetre una sentència en la mateixa línia. Però ni les resolucions ni la sentència ni tampoc les nombroses declaracions que fan des de fa anys dirigents de la UE i, fins i tot, dels Estats Units censurant les colònies no han aconseguit que es desmantellin. Més aviat ha succeït el contrari, els assentaments no han deixat de créixer, fins al punt que, ara, ja hi resideixen més de 600.000 persones (340.000 a les més de 120 colònies de Cisjordània, 265.000 a les 26 de Jerusalem Est i 20.000 a les 32 dels alts del Golan). El mapa dels assentaments està format

tant per ciutats de desenes de milers d'habitants, com Ariel o Modin Ilit, com per petits nuclis amb només algunes desenes de cases. En qualsevol cas, estan proveïdes de serveis, fet que obre la porta a explicar el component econòmic de l'ocupació, un factor sovint oblidat en les anàlisis sobre el conflicte palestinoisraelià. "És fonamental entendre que hi ha moltíssimes companyies que fan un munt de diners gràcies a l'ocupació i no parlo únicament d'aquelles que tenen fàbriques a les colònies, sinó també d'empreses de construcció, de serveis, de seguretat i un llarg etcètera", exposa Esti Micemacher, membre de la Coalició de Dones per a una Pau justa (CWP, en anglès). L'ONG, amb seu a Tel Aviv i que aplega dones jueves i palestines, va endegar el projecte Who Profits from the Occupation (Qui guanya amb l'ocupació) el 2006 i, actualment, ja ha documentat més de 600 empreses que treuen rèdits econòmics de la presència israeliana a Jerusalem Est, Cisjordània, Gaza i els alts del Golan. N'hi ha de tot tipus: des de les que produeixen productes frescos als territoris ocupats, fins a les que n'exploren els recursos naturals, com l'aigua o els minerals, passant per les que es dediquen a la construcció de les colònies i de l'anomenat mur de l'apartheid que divideix Cisjordània, al control de la població palestina o, simplement, les que proveeixen de serveis les persones que viuen als assentaments il·legals. Almenys una quarantena d'aquestes empreses també tenen interessos als Països Catalans, ja sigui perquè hi venen els seus productes o perquè hi

tenen delegacions o fàbriques pròpies.

Beneficis tacats

No hi ha dades sobre les importacions que arriben als Països Catalans des de les colònies israelianes ni de les que ho fan al conjunt de l'Estat espanyol (on el total de les importacions hebrees va ascendir a 772 milions d'euros l'any passat, segons dades de l'ambaixada israeliana). Una vintena d'acords i convenis bilaterals faciliten el comerç entre els dos estats i no hi ha cap normativa espanyola que impedeixi l'arribada de productes provinents dels assentaments il·legals. Això permet que, als comerços catalans, trobem tes d'Adanim (que produeix a la colònia cisjordana d'Ofra), fruites i verdures de Mehadrin (amb horts als alts del Golan i a la vall del Jordà), objectes de plàstic de Keter (amb factories a l'assentament de Barkan) o joguines de Tip Top Toys (que també fabrica a Barkan). La petjada econòmica de l'ocupació de Palestina a casa nostra és molt més àmplia. Empreses com Bobcat, Caterpillar, Hyundai o Liebherr, que participen en la construcció del mur de l'apartheid, en la demolició de cases palestines o en l'aixecament de check-points (controls militars), tenen delegacions als Països Catalans; una companyia vinculada a Orange té antenes i infraestructures de telecomunicacions a Cisjordània i els alts del Golan; Siemens fa negoci amb la construcció d'un tren d'alta velocitat que creuarà territori palestí; empreses de tecnologia implicades en el mur i en els check-points proveeixen l'exèrcit espanyol... I podríem continuar enumerant exemples de negocis, no precisament ètics, que reporten uns beneficis tacats de sang.

Crides al boicot als béns de les colònies

Impulsada el 2005 per més de 170 organitzacions, la campanya de Boicot, Sancions i Desinversions (BDS) a l'Estat d'Israel mentre mantingui l'ocupació de Palestina és, probablement, la iniciativa més coneguda contra els productes hebreus. Al BDS, que s'emmiralla en la campanya contra l'apartheid sud-africà i que va celebrar la seva primera conferència estatal a Barcelona del 19 al 21 d'octubre, s'hi han sumat veus similars. El mes d'octubre, Richard Falk, investigador especial de l'ONU pels drets humans a Palestina, va fer una crida a boicotejar totes les companyies amb interes-

sos a les colònies. A més, 22 ONG van presentar l'informe Comerciant amb la pau: Com Europa ajuda a mantenir els assentaments israelians il·legals, que reclama la prohibició de les importacions de béns provinents de les colònies, que ascendeixen a 230 milions d'euros anuals, als països de la UE.

Les set empreses que treuen més suc als assentaments

- **CEMEX: Material per a la construcció de check-points i colònies**

Readymix Industries és la filial israeliana de Cemex, la multinacional mexicana que produeix ciment i altres materials per a la construcció. A banda de comptar amb quatre plantes a colònies de Cisjordània (Atarot, Ariel, Mevo Horon i Mishor Edonim) i una als alts del Golan (Katerin), la companyia fa negoci amb la construcció de check-points, la tanca de seguretat del pont de Gilo (Cisjordània), el tramvia de Jerusalem (que connecta la ciutat amb diversos assentaments) i la pròpia edificació de les colònies, on aporta diversos elements. Als Països Catalans, Cemex compta amb 35 plantes que fabriquen ciment, formigó, àrids o morter. El 2011, va facturar més d'11.500 milions d'euros.

- **HP: Tecnologia punta al servei de l'exèrcit**

Amb 350.000 treballadores arreu del planeta i una facturació de 100.000 milions d'euros (2011), Hewlett Packard (HP) és un gegant tecnològic que té oficines a València i Sant Cugat del Vallès, on la plantilla protagonista una batalla laboral des de fa un parell d'anys en protesta pel degoteig

d'acomiadaments. La multinacional nord-americana és propietària d'EDS Israel, contractada per l'exèrcit hebreu com a proveïdora del Sistema Basel, un sistema biomètric automatitzat de control d'accés per als treballadors i les treballadores palestines, amb reconeixement facial i a través de les mans, que està instal·lat en nombrosos check-points, tant a Cisjordània com a Gaza. També proveeix d'altra tecnologia l'exèrcit israelià i els ajuntaments de les colònies d'Ariel i Modi'in Ilit, dues de les més grans que hi ha.

- **Caterpillar: La maquinària implicada en l'operació 'Plom Fos'**

Els bulldozers de Caterpillar, la principal fabricant del món de material i maquinària per a la construcció, van ser utilitzats per l'exèrcit israelià durant l'operació Plom Fos contra la Franja de Gaza que, entre el desembre de 2008 i el gener de 2009, va suposar l'assassinat de 1.400 persones palestines. A més, una màquina de la multinacional nord-americana —que va ingressar més de 47.000 milions d'euros l'any passat— va aixafar i matar l'activista Rachel Corrie l'any 2003. Caterpillar, que ven els seus productes a través de Finanzauto a Lleida, Santa Perpètua de Mogoda i Xiva, també aporta maquinària per a la construcció del mur que divideix Cisjordània, per la línia de tren d'alta velocitat que unirà Tel Aviv i Jerusalem i que creua la Línia Verda —la frontera prèvia a la guerra de 1967 i l'única reconeguda internacionalment— i per la demolició de cases palestines.

- **Iberpotash: El gegant que explota el mar Mort i contamina el Bages**

Israel Chemicals (ICL) és una de les principals companyies mundials de

El zapatisme es mobilitza de nou a Chiapas

producció de fertilitzants i productes químics. Entre les seves filials, hi ha Iberpotash i Dead Sea Works. La primera explota les mines de sal i potassa del Bages i ha estat denunciada reiteradament per no respectar la normativa mediambiental i per la salinització del Llobregat. La segona, tot i no tenir cap planta a Cisjordània, es beneficia dels recursos minerals del mar Mort, vetats a la població palestina tot i que bona part de la riba s'enclava dins el seu territori. Dead Sea Works ven part de la sal que obté a l'empresa de cosmètics Ahava, que té la fàbrica més important a la colònia de Mitzpe Shalem (a la vall del Jordà) i que exporta cremes als Països Catalans.

- ALSTOM: Combois pel tramvia condemnat per l'ONU

El 2010, el Consell de Drets Humans de l'ONU va condemnar el tramvia que havia de comunicar Jerusalem Oest (la zona de la ciutat reconeguda com a part de l'Estat d'Israel) amb diversos assentaments il·legals de l'est (l'àrea palestina), com Pizgat Ze'ev, perquè considerava que suposava una violació de la legalitat internacional. La decisió, però, no va fer que la multinacional francesa Alstom desistís de tirar endavant un projecte en el qual, entre altres coses, ha aportat els combois. Dedicada a la generació d'electricitat i a la fabricació de trens, Alstom té centres a Barcelona, Cornellà de Llobregat, Santa Perpètua de Mogoda i Sitges. A escala mundial, el grup té una plantilla de més de 85.000 persones i va facturar prop de 21.000 milions d'euros l'any passat.

- Eden: L'aigua siriana que acaba en mans israelianes

Dels alts del Golan, territori siria segons la legislació internacional, se n'extreu bona part de l'aigua mineral que es consumeix a l'Estat d'Israel. La companyia Eden Springs, una de les grans del sector i que factura centenars de milions d'euros anualment, és una de les que més s'aprofita de l'explotació dels recursos naturals en aquesta regió ocupada, on té la principal factoria, a la colònia de Katzerin. A través de la seva filial europea, l'aigua d'Eden arriba arreu del continent i també a Catalunya. Especialitzada en la comercialització de fonts d'aigua per a oficines, l'empresa també ven el cafè Lavazza, que es pot trobar en nombrosos establiments molt nostrats.

- Veolia: Fent diners amb un abocador en territori palestí

Dedicada al subministrament d'aigua, la gestió de residus, l'energia i el transport, la multinacional francesa Veolia feia negoci amb la construcció del tramvia de Jerusalem –com Alstom– fins que, arran de la pressió de la campanya del BDS, va decidir abandonar el projecte. Actualment, però, continua enriquint-se amb l'ocupació, ja que la seva filial Connex opera a diverses línies de bus de les colònies de Cisjordània. A més, Veolia és propietària de l'abocador de Tovlan, ubicat a la vall del Jordà (territori ocupat), que és on van a parar els residus generats tant a les colònies com a l'Estat d'Israel reconegut internacionalment. Amb més de 300.000 treballadores arreu del món, la multinacional té oficines a Barcelona i a València i diversos projectes als Països Catalans.

* Article publicat a l'edició 295 del Setmanari Directa

Redacció

El passat 21 de desembre el zapatisme reapareixia de nou en l'espai públic.

Coincidint amb el 15 aniversari de la massacre de Acteal i a uns dies de que es complissin 18 anys de l'aixecament de 1994, milers de zapatistes, més de 40.000, realitzaven marxades silencioses a diverses ciutats de Chiapas, Mèxic. Procedents dels cinc caragols zapatistes en la selva Lacandona, Los Altos i la zona nord, els pobles maies en rebel·lia (tzeltales, tzotziles, choles, tojolabales i mamis) i zoques bases de suport del EZLN, amb el rostre cobert, van realitzar una poderosa demostració de força i disciplina, desfilar pels carrers i ocupant de forma pacífica i silenciosa les places de Ocosingo, San Cristóbal de las Casas, Las Margaritas, Palenque i Altamirano, en la que resulta la mobilització més nombrosa d'aquesta organització des de l'aixecament armat de l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional el primer de gener de 1994.

En aquesta ocasió l'acció va ser civil i pacífica, i els únics que van parlar van ser els punys esquerres enlaire de tots els zapatistes, que van des-

fil·lar ordenadament per abandonar posteriorment les places de retorn a la selva.

El subcomandant Marcos va emetre, en nom del Comitè Clandestí Revolucionari Indígena-Comandància General (CCRI), un breu comunicat en el qual anunciava "l'enfonsament" del "món de vostres" i el ressorgir del "nostre".

Les marxades zapatistes denoten la voluntat del zapatisme de fer-se present, de nou, en el convulsionat i incert escenari polític contemporani, després d'uns anys de dedicar-se bàsicament a construir autogovern, millorar les condicions de vida de les comunitats zapatistes i fer front a la repressió de baixa intensitat però constant a la que han estat sotmesos. La seva causa conserva tota la seva vigència original perquè, des de 1994, i a pesar de la demagògia obstinada durant tres sexennis, es mantenen el saqueig dels recursos naturals, l'opressió, la marginació, la persecució i la discriminació contra els pobles indis del país.

El Mèxic institucional ha tingut, en aquests 18 anys, sobrat temps per a corregir d'arrel aquestes circumstàncies intolerables i per a reconèixer un dels components primordials del país: l'indígena i comunitari. Per a començar, per exemple, el Legisla-

tiu hauria hagut d'aprovar en la seva integritat el conjunt de reformes elaborat per la Comissió de Concòrdia i Pacificació (Cocopa) durant el zedillato, document que va recollir el sentit dels acords de San Andrés Larráinzar, aconseguits entre els rebels zapatistes i el govern federal.

Per contra, al llarg del país, els governs federals, en comptes d'atendre d'una vegada per sempre la problemàtica que afecta als indígenes, s'han obstinat, en el millor dels casos, a apostar per l'oblit, i en el pitjor, a dividir, hostigar i perseguir a les comunitats –el mateix a Chiapas que a Michoacán, Oaxaca o Veracruz, entre altres– i a permetre o fins i tot afavorir el saqueig de terres i de recursos naturals practicat per agroindústries i empreses energètiques nacionals i estrangeres.

Amb aquests antecedents, el EZLN decideix abandonar el silenci que havia mantingut gairebé intacte des de 2006. Els agradi o no, les forces polítiques institucionals haurien de prendre'l en compte. Les autoritats, per la seva banda, no tenen molt marge per a ignorar que, en el substancial, el conflicte que es va expressar amb les armes en 1994 manté avui, 18 anys després, plena vigència. Cap esperar que prenguin

nota i que es decideixin, d'una vegada per sempre, a plantar-li cara, i comencin a resoldre'l en les seves causes profundes.

El comunicat del Comitè Clandestí Revolucionari Indígena, Comandància General del EZLN, fet públic el 30 de desembre i dirigit a tots els pobles de Mèxic i del món, remarcava la seva intenció d'enfortir i desenvolupar les seves relacions amb el Congrés Nacional Indígena, la Sexta Internacional, la Otra Campaña i els moviments socials de Mèxic i la resta del planeta, la seva voluntat de continuar lluitant al costat de qui, a Mèxic i en el món sencer, resisteixen i lluiten des de baix i a l'esquerra.

BALA PERDUDA

Tambors de guerra: anotacions d'un petit viatge balcànic

Toni Àlvarez

Fa uns mesos vaig tenir la sort de poder creuar Bòsnia Hercegovina de nord a sud. Un petit viatge que em va servir per copsar, de forma molt sintètica i parcial, una realitat i unes vivències que em transporten al que es remou a les nostres terres. No patiu, no es tracta en aquestes línies de treure del pou de la por la balcanització de Catalunya, pronosticada pel gurus del ranci nacionalisme espanyolista. Vull reflexionar, negre sobre blanc, sobre discursos actuals que em retrotrauen al que es va viure en aquelles terres i del que només ens han explicat una petita i interessada part. És la meua opinió, faltava més, per tant igual de falsa o manipulada que la de tants analistes que, sense posar mai un peu en aquella (i aquesta) terra, escupen i escriuen. Per començar modestament, solucionem "el problema del català". Qui té problemes amb el català són aquelles persones que no han viscut ni visitat mai Catalunya, més enllà

de trobar-se alguna vegada a algú que no tenia cap interès en comunicar-se, cosa bastant infreqüent, per altra banda. Que els expliquin als meus pares la imposició del català: porten quasi 40 anys a Catalunya, i lluny de parlar cap paraula en català, els costa d'entendre'l. I no són molt diferents de molts immigrants que són com ells, amb fills i nets que parlem en català a la feina, amb alguns amics o al nou nucli familiar de forma natural, com una riquesa més. Em retrotrau aquesta afirmació anterior al fenomen, per exemple, de Mostar, capital d'Hercegovina i una de les ciutats del món amb més matrimonis interreligiosos. Abans de la guerra. Vaja, quina capacitat de crear un problema on no semblava existir. Coincidirem en l'intent de canvi de règim polític que s'està constituint, ja no és una quimera o el fruit d'una petita capa de la societat resistent. La cleptocràcia pseudodemocràtica mira amb estupefacció i envoltada de policia com una part de la societat qüestionada, crítica i perd la por. Queden tan poques coses a perdre...

Aquesta crisi, que no deixa de ser una estafa capitalista més, dins dels cicles econòmics del sistema, pot ser l'esperó per començar una nova transformació social. Vet aquí una de les veritables pors de la dreta, ja sigui catalana o espanyola. Tot i que han decidit encarar-la des d'accions diferents: una part de la catalana incloent-la dins del seu discurs, amb l'ànim de fer-se-la seva i continuar de la mateixa manera, amb els mateixos negocis. L'espanyola, amb la negació i el conflicte, tant necessari per aquests moments de desesperació social. No hi ha res millor que un bon enemic extern per sobreviure. Cal que recordi que succeïa a l'inici de les guerres balcàniques? Us sona un canvi de règim? Moure conflictes d'on no hi havien? L'ansia de les elits econòmiques per continuar amb el pastís i el de les noves oligarquies en conquerir-lo? Un model d'estat nou, la reconversió econòmica per tal que perdin els de sempre i guanyin els que ja guanyaven. Ressonen tambors de guerra, de forma soterrada i poc vehement. Però

se'ns comença a avisar, no només els elefants que viuen a les casernes de les espanyes, sinó els tertulians i oradors dels mass media, catalans i espanyols, que s'atreveixen a dir sense pudor, per exemple, que: "Tenemos por delante un bienio excepcional, dramático, de resistencia casi bélica..." (Joan B. Cullà, 20-12-12, diari El País).

Diria que s'està intentant armar dues societats que tenen un mateix enemic comú, l'u per cent de la cleptocràcia política i econòmica, els mateixos que controlen els mitjans de comunicació i les forces i policies armades.

Afortunadament, la realitat sempre és més variada i polièdrica que una simple opinió com aquesta, i no hi ha dues societats, sinó que som multitud (a més del 99%). Segur que sabem gestionar aquest canvi de cicle i model sense fer valdre aquella màxima d'en Paul Valéry:

"La guerra es una masacre entre gentes que no se conocen para provecho de gentes que sí se conocen pero que no se masacran".

SOCIAL

El fracking és una tècnica viable, només, si l'administració actua amb complicitat i passant per alt el compliment de la protecció del medi ambient i de la salut de les persones

La PAH convoca una jornada de lluita el 16 de febrer pel dret a l'habitatge

Fractura hidràulica (o fracking): la fractura que no podem pagar

Sergi Solà

La proposta de la multinacional canadenca R2Energy (a través de la filial espanyola Montero Energy Corporation, SL) de dur a terme prospeccions per extreure gas amb la tècnica de fractura hidràulica de dues grans zones de Catalunya (que afecten sobretot a Osona i la Segarra) són, com a mínim, per reflexionar.

Fins fa pocs anys, les multinacionals del sector dels hidrocarburs s'havien centrat en l'extracció de gas i petroli de jaciments convencionals ubicats en països exportadors de petroli. La tècnica consistia en punxar una bossa o jaciment on es troba acumulat el gas i/o el petroli i fer-lo pujar a la superfície. L'abundància d'aquest tipus de petroli s'està acabant.

Cal tenir en compte com el nostre model energètic és clarament deficitari (importem prop del 80% de l'energia primària que consumim) i que gravita sobre energies fòssils, de les que no disposem i són cada cop més escasses a nivell global. És a dir, que com a plantejament de partida, el nostre model no és gens racional. Seguir així comporta presents i futures tensions sobre el preu i conflictes arreu per garantir-nos l'aprovisionament.

Una societat encarada al futur ha de plantejar-se moltes coses a partir d'aquesta qüestió. El sentit comú ens indica que convé fer un gir vers energies realment netes i disponibles, com les renovables, i tendir a una reducció del consum energètic. Això significa fer una transició energètica en aquest sentit a tots els nivells. En l'àmbit productiu (tant industrial com agrícola i ramader); en els sistemes de transport i distribució; en els estils de

vida (orientats al consum i al benestar material)... En resum, plantejar-nos com podem satisfer les nostres necessitats amb el mínim de consum energètic possible. La qüestió no passa només per millores en l'eficiència i la innovació tecnològica, que també, sinó necessàriament per una reducció de la demanda i una democratització i diversificació de les fonts d'energia. No obstant la potència de les multinacionals del sector dels hidrocarburs, amb interessos evidents i amb ganes de mantenir el seu oligopoli, són un agent de decidida resistència a aquesta transició. La seva aposta passa per explotar el que s'anomenen les energies fòssils no convencionals. És a dir, de baix rendiment energètic i costosa extracció, però tècnicament possible. En aquest context és on apareix la fractura hidràulica (o fracking). Una tècnica viable, només, si l'administració

actua amb complicitat i passant per alt el compliment de criteris bàsics de protecció del medi ambient (especialment dels aqüífers) i de la salut de les persones. Així ha estat en el cas dels Estats Units des del passat govern de George Bush i més recentment en alguns països europeus. La conflictitat d'aquesta tècnica ha generat enrenou arreu i diferents estats dins dels Estats Units han aplicat moratòries prohibint-ne el seu ús i països com França o Bulgària. Aquesta tècnica consisteix en un sistema de pous de perforació a molta profunditat fins als estrats sedimentaris de margues o pissarres. En aquest tipus de roca, que té una permeabilitat molt baixa, el gas s'hi pot trobar distribuït en petits porus o bombolles, no connectades entre si. Per aconseguir reunir el gas i que flueixi cap a la superfície es fan una sèrie de detonacions explosives que provo-

quen petites fractures a la roca per les quals s'injecten, per etapes, milers de tones d'aigua a molta alta pressió, barrejada amb sorra i additius químics. Cada sistema de sis pous o plataforma (amb una vida útil d'uns quatre o cinc anys) utilitza entre 54.000 m³ i 174.000 m³ d'aigua per cada operació de fractura i entre 1.000m³ i 3.500 m³ de substàncies químiques que en gran part resten al subsòl on poden ocasionar perjudicis irreversibles pel medi, els aqüífers i la salut de les persones. D'aquests pous en cal obrir de nous constantment per anar esprement el gas del subsòl i suposen moure milers de camions amunt i avall amb químics i residus tòxics, que no sé sap com gestionar.

Aquesta realitat ens truca a la porta de casa, i el primer permís sol·licitat per prospeccionar i testar aquesta tècnica a Catalunya afecta sobretot dues zones:

Osona i la Segarra. Cal tenir en compte que l'atorgament d'aquest permís, de sis anys de durada, comporta que en aquest temps (si s'obtenen bons resultats en les fases preliminars) es duiguin a terme tasques de simulació i testos de viabilitat de l'extracció per fractura hidràulica (és a dir que ja s'aplicarà aquesta tècnica).

És a dir, que una amenaça greu per a la salut de les persones i el medi ambient plana per casa nostra. En el cas d'Osona pot suposar l'estocada final i irreversible a la contaminació de l'aire, la terra i sobretot l'aigua dels aqüífers (ja prou malmesa pels purins). En qualsevol cas tenint en compte tots els riscos desproporcionats que suposa el fracking convindria aplicar el principi de prudència i prohibir aquesta tècnica que ha generat conflictitat arreu.

En canvi si ens seguim comportant com addictes al petroli i fent el joc als interessos de les grans petrolieres (addictes als seus beneficis), l'aposta és el fracking.

Molt em temo que pròximament sentirem a dir bondats per part de sectors econòmics i governamentals sobre la fractura hidràulica del subsòl i del gas. I que es tracta d'una aposta de futur per incrementar la sobirania energètica del país; tot i oferir rendiments energètics marginals i lligar-nos als interessos de les multinacionals del sector. Però cada passa per consolidar la dependència respecte les energies fòssils ens allunya al mateix temps de la transició cap al desenvolupament de les energies renovables. Diu un proverbi xinès que "si volem sortir del pou, el primer que cal fer es deixar de cavar"; i afegeixo: i no subvencionar les pales per excavar. I si ens arremanguem per sortir del pou?

* Sergi Solà és membre del Grup de Defensa del Ter

L'alarma pel 'fracking' arriba a Catalunya

Redacció

La petició de la multinacional canadenca R2 Systems de realitzar prospeccions a la recerca de gas no convencional i petroli en el subsòl de dues grans àrees de la Catalunya interior, una al voltant d'Osona (batejada com a projecte Leonardo) i una altra a les comarques lleidatanes de la Segarra i la Noguera (projecte Darwin), ha provocat l'alarma en relació al fracking. S'afegeixen a un tercer projecte a la comarca del Ripollès, impulsat la britànica Teredo Oils. La

Generalitat ja ha donat permís a la primera fase de recerca del Ripollès, i encara no ha donat llum verd a les d'Osona i Ponent.

Aquests expedients han fet sorgir la Plataforma Antifracking de Catalunya, constituïda a Cervera el 24 de novembre amb entitats ambientalistes, ciutadanes i partits polítics. Alguns ajuntaments i consells comarcals han aprovat mocions de rebuig al fracking.

El fracking o fractura hidràulica és una tècnica d'extracció de reserves de petroli i gas que estan incrustades en les roques, mitjançant la injecció d'aigua i compostos químics que

fragmenten la roca i alliberen el gas i el petroli, una tècnica d'extracció hidràulica prohibida en alguns països.

Tant a la Segarra com al Ripollès i la Garrotxa es van trobar durant el segle XX indicis de petits jaciments, però de difícil extracció. El fracking, ara, podria extreure aquests materials, però els detractors de la tècnica alerten que allibera components químics contaminants al subsòl, enverina les aigües freàtiques, consumeix gran quantitat d'aigua, i genera trànsit i residus en superfície. A més, és molt depredadora del sòl, ja que cada pou d'extracció necessita molta superfície i cal fer diversos pous al llarg del

territori afectat.

Es coneix des de fa anys, però fins fa poc era una tècnica massa cara. Ara, amb una crisi energètica a l'horitzó per l'esgotament dels jaciments convencionals, s'està estenent ràpidament, sobretot als Estats Units, on hi ha una forta polèmica per les conseqüències ambientals. A Europa, França n'ha prohibit la pràctica, però a l'Estat espanyol ja s'han autoritzat algunes prospeccions. Des de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat sostenen que es tramitarà "cadascuna de les prospeccions amb l'aportació de tota la informació que calgui respecte als productes químics emprats", i

amb les "fiances de restauració i garanties monetàries de responsabilitat ambiental" que preveu la normativa actual. El moviment antifracking s'ha instal·lat també amb força al País Valencià, sobretot a Castelló, on Montero Energy Corporation, filial d'R2 Systems, ha sol·licitat permisos per a tres projectes de recerca d'hidrocarburs, que afectarien un total de 41 municipis, principalment de les comarques del Maestrat i els Ports. En total, hi ha 195.000 hectàrees amenaçades per les intencions d'R2 Energy, que a través de la filial ha tramitat 11 permisos a tot l'Estat espanyol.

Rècord de desnonaments a l'Estat espanyol el 2012

I Catalunya en lidera el rànquing

Plataforma d'Afectades per la Hipoteca (PAH)

Segons les dades oficials publicades el 27 de desembre pel consell General del Poder Judicial, entre gener i setembre de 2012 s'han produït 49.702 llançaments notificats per serveis comuns i 76.724 llançaments acordats per jutjats de 1ª instància. Són les dades fins al tercer trimestre de 2012, pel que encara falta per conèixer el 4t trimestre per a conèixer les dades del que no obstant això ja sabem que ha estat el pitjor any en matèria de desnonaments a Espanya. Lamentem profundament que a 4 anys ja d'iniciada la crisi, les dades oficials sobre desnonaments segueixin sent pessimes, insuficients i inexactes. Tenint en compte la gravetat de la problemàtica i l'alarma social generada, el mínim que hauria de garantir un estat de dret són unes dades fiables. No obstant això a dia d'avui l'única cosa que l'estadística del poder judicial pot informar és que:

1) a nivell quantitatiu, els 76.724 llançaments acordats pels jutjats de primera instància entre gener i setembre de 2012 és la xifra més aproximada encara que inexacta que poden oferir,
2) la xifra dels serveis comuns és l'única que té un històric que permet fer comparatives, perquè no disposen de les dades de jutjats de primera instància d'anys anteriors.

Amb aquestes dades, i extrapolant el biaix de les dades quantitatives de 2012, la PAH calcula que per cada llançament comptabilitzat per serveis comuns s'ha produït 1,54 llançaments reals (jutjats de primera instància). Així, des de 2008 fins al 3er trimestre de 2012, la PAH estima

que a Espanya s'han produït almenys 334.080 llançaments. Seguint amb la tendència d'estadístiques anteriors, i sempre segons les dades de primera instància, Catalunya, amb 19.405 llançaments, i Madrid (11.006) són les comunitats autònomes més afectades durant 2012, seguides per Andalusia (10.438) i País Valencià, amb 10.013.

En matèria d'execucions hipotecàries, el 2012 s'aprecia un repunt dels procediments: 67.537 entre gener i setembre. En el mateix període de l'any anterior s'havien produït 57.103. Això és a causa de l'aprofundiment de la crisi i l'augment de l'atur, però també és fruit de les refinanciacions suïcides realitzades pels bancs en anys anteriors per a maquillar la seva morositat.

Ho hem repetit una vegada i una altra: refinançar, com recomanen molts bancs i el mateix govern, no només no resol el problema perquè ho posposa, sinó que ho agreuja a l'augmentar el deute final. Quan finalment arriba l'execució el deute restant per a la família afectada és igual o superior a la hipoteca inicial en la majoria dels casos, a pesar d'haver pagat desenes de milers d'euros durant anys. Les refinanciacions són una altra cara més de la usura i el robatori generalitzat que les entitats financeres, ajudades pel govern, estan perpetrant contra la població.

En qualsevol cas, reiterem la nostra denúncia sobre els pessims i escasses dades oferts per l'estat espanyol en el que constitueix una de les principals problemàtiques del país. Recordem que des de 2012 les dades sobre llançaments del poder judicial han incorporat una doble font de dades (serveis comuns i primera instància) que no ha estat facilitada en els anys anteriors, pel que desconecem les

xifres totals reals de desnonaments durant la crisi. Només sabem que la xifra real és molt superior a la proporcionada fins a 2012 pel poder judicial (serveis comuns). I això sense contar els milers de desallotjaments que es produeixen sense ordre judicial, fruit d'una dació en pagament o de la por i la vergonya que duen a moltes famílies a abandonar l'immoble abans que els obliguin judicialment a això.

D'altra banda, a pesar que als jutjats arriba tota la informació detallada de cada procediment, a l'estat no li ha interessat oferir una informació més precisa que ens informi sobre els detalls de les execucions i els desnonaments: quants llançaments són per lloguer i quants per hipoteca; quants de 1ª o 2ª residència; quines són les entitats que més executen i desnonen; en quants llançaments havia menors afectats... i així una llarga llista dels

silencis intencionats que el Govern manté sobre el que ja ningú dubte a considerar un autèntic genocidi financer.

El que encara és més lamentable és que el Govern utilitzi la mala qualitat de les dades per a intentar minimitzar el problema, com va fer en declaracions recents, insinuant que el problema és molt menor del que diuen les estadístiques. Les execucions i els desnonaments afecten a centenars de milers de persones a Espanya i l'anòmala i perversa legislació espanyola està provocant un dolor irreparable, fins i tot suïcidis, dels quals fem directament responsables al Govern. Finalment, exigim que es decreti una moratòria immediata de desnonaments de tots els habitatges habituals, i no només d'uns pocs casos com recentment ha aprovat el real decret del Govern a instàncies de les entitats

financeres. Perdre el propi habitatge sense que existeixi una possibilitat de reallojament és de per si mateix una situació d'extrema vulnerabilitat, no és necessari inventar criteris restrictius i arbitraris com els establerts pel govern. En efecte, el conjunt de la comunitat internacional considera els desallotjaments forçosos com la pitjor vulneració del dret a l'habitatge, un exercici de violència institucional que hauria de ser l'últim dels recursos, i especialment a Espanya, sent com és un dels països del món que més habitatge buit acumula (entre 3 i 5 milions, segons les diferents fonts). A més de la moratòria dels desnonaments, és imprescindible regular la dació en pagament retroactiva i el lloguer social dels habitatges buits en mans de les entitats financeres, tal com recull la ILP que ja ha reunit més de 750.000 signatures.

Canpanya de suport al Casal Popular de Joves de Lleida després del desallotjament

Casal Popular de Joves de Lleida

El passat 7 de desembre, ens despertàvem amb una dura notícia: agents de la Guàrdia Urbana feien efectiva l'ordre de desallotjament envers el Casal Popular de Joves de Lleida. Els fets succeïen deu mesos després que un grup de joves de Lleida alliberessin un espai situat al Carrer Governador Montcada número 9 amb un objectiu ben clar: construir un espai de joves i per a joves per tal de generar alternatives a l'actual sistema capitalista i als valors hegemònics que aquest imposa.

Aquest desallotjament ha demostrat com de molestos són els i les joves creant alternatives. El desallotjament

i tancament del Casal Popular de Joves per la via administrativa, així com el continu assetjament al que han sotmès el Casal quan s'hi desenvolupaven activitats, ha evidenciat com la Paeria ha buscat posar fre a aquest projecte transformador, intentant anul·lar-lo i obviant com, en els seus 10 mesos de vida, el jovent ha demostrat la seva capacitat de bastir projectes engrescadors i que representin una alternativa a aquest sistema.

Han estat 10 mesos de Casal intensos, 10 mesos plens de treball, d'il·lusió i de projectes creats. Des d'assemblees d'artistes fins a mercats de roba gratuïta, passant per tallers de diverses temàtiques, xerrades, passis de vídeo, assajos bastoners, el grup de teatre crític... Nombroses associacions i entitats de la ciutat han passat pel Casal de Joves, donant-li vida i enriquint-lo,

generant sinèrgies entre tots els joves que han aportat el seu granet de sorra en aquest projecte. Davant de la incapacitat dels diversos governs municipals per dotar el jovent d'iniciatives il·lusionants, el Casal Popular de Joves ha ofert un espai al jovent on poder tractar les seves pròpies problemàtiques i inquietuds, un espai on poder-se desenvolupar veritablement com a subjecte actiu en aquesta societat.

Malgrat el desallotjament, seguim convençuts que una alternativa és possible, i ho hem demostrat sobradament, perquè el Casal Popular de Joves no és solament un espai: és autoorganització i és lluita. I ara, com el primer dia, cal seguir apostant per la mobilització i la lluita activa del jovent sumant esforços per tal de construir un projecte que va més

enllà d'un espai físic: un lloc de relació entre persones, on es puguin crear xarxes d'equipaments i serveis, on es puguin dur a terme activitats... en definitiva un espai de trobada per al jovent lleidatà que doni resposta a les necessitats que té el jovent, i tot això aprofitant la seva capacitat i empena a l'hora de generar iniciatives i construir alternatives anticapitalistes, autogestionàries i assembleàries.

Després del desallotjament i ara que estem negociant l'ubicació del nou Casal amb la Paeria, des de l'assemblea del Casal hem impulsat el manifest de suport al projecte del Casal de Joves, per tal de fer visible que el projecte del Casal és de tots i que és una necessitat urgent per la ciutat. És per això que us

convidem a adherir-vos-hi (individualment o com a col·lectiu) i donar així el vostre suport al projecte del Casal de Joves.

Per adherir-vos o podeu fer a través del següent blog: <http://elcasadesdeljovent.blogspot.com/es/>

No desallotjareu els nostres somnis!
El Casal és del jovent!

L'habitatge i els bancs

Helena Herrera, Secretària d'Acció Social CGT Illes Balears

El problema de l'habitatge, i els desnonaments s'està convertint en una xacra social que sempre sofrim les mateixes; la classe treballadora.

El problema de l'habitatge com a forma de guany d'uns pocs; constructors i banca amb la complicitat dels governs de torn en una estafa que venim patint des de fa molts anys que preval al prestador, en detriment del receptor.

El desnonament és una realitat cada vegada menys llunyana per a moltes famílies i la profusió de les quals es reflecteix ja molt clarament en les estadístiques. Les Plataformes d'Afectats per la Hipoteca (PAH) i el moviment Stop Desnonaments han fet encara més visible el fenomen, dels desnonaments.

El passat 15 de novembre, el Govern del PP va decidir escórrer l'embalum d'una forma gairebé macabra aprovant un Decret Llei anomenat "anti-desnonaments", el qual paralitzaria els desnonaments durant dos anys a l'estil del cèlebre -per fracassat- Decret "De Guindos". Un Decret Llei que és un frau: una artimanya basada suposadament en criteris econòmics i de vulnerabilitat, amb l'únic fi d'acontejar a la banca i excloure per segona vegada a la majoria de gent que està sofrint aquest drama.

A més, per amagar una de les claus: la retroactivitat (què passa amb les 350 mil famílies ja desnonades?), anuncien la creació d'un Fons Social d'habitatges de lloguer que es nodriria dels habitatges "robats" a les famílies. Es fa l'anunci, però no

es diu ni quantes, ni com es crearia aquest parc d'habitatge social.

Tota la resta... els centenars de milers d'afectades que no entren en el decret, els deutes impagables de tots els afectats, etc., hauran d'esperar a la tramitació parlamentària al Congrés com a projecte de llei.

Amb més de 400.000 execucions hipotecàries, 350.000 desnonaments a les seves esquenes, els dos partits que han governat en aquest país, han estat incapaços d'afrontar el tema de l'habitatge.

La situació actual és que no solament estem assistint als drames dels desnonaments, sinó que també assistim a polítiques que emparant-se en l'eliminació del dèficit aprofiten per retallar, o eliminar el parc públic d'habitatges socials. En la majoria de les CCAA estem assistint al desnonament premeditat de famílies ocupants d'habitatges socials, com els duts a terme per l'Alcaldessa de Madrid Ana Botella, per vendre-les a la iniciativa privada.

Les entitats bancàries davant aquesta situació es freguen les mans. Veiem com una vegada més els partits polítics majoritaris han cedit a la pressió de la banca, sota la premissa de la "cultura de pagament" que existeix a Espanya, eufemisme que es tradueix a preservar el sanejament bancari a costa de les persones hipotecades; ja que per al PP i la banca, la cosa que cal preservar és que hi hagi "solament un 3% de la cartera hipotecària dels bancs que està en curs de morositat". Segons la AEB (Associació Espanyola de Banca) és una taxa molt baixa i cal preservar-la costi el que costi, perquè segons ells seria induir a la incultura del pagament.

Aquesta situació la considerem in-

justa i desproporcionada més en una situació com l'actual on veiem que des del govern central del PP estan imposant retallades antisocials (per salvar els bancs) que s'enceben precisament amb les persones en situació més precària, i les que tenen problemes amb les hipoteques, ho són. Això ens obliga com a sindicat, a tenir propostes per fer pressió social i política. Per tot això, crec que com a organització hauríem d'instar als partits polítics i al govern de torn:

1. Paralitzar tots els llançaments de desnonaments previstos sobre

el parc públic d'habitatge de titularitat de les administracions autonòmiques/municipals i obrir vies de regularització en els casos de sobreendeutament de les famílies i en aquells supòsits en els quals existeixin persones depenents, menors i ancians dins de la unitat familiar.

2. Eximir del pagament del lloguer a totes aquelles famílies en les quals tots els seus membres estan en atur fins a tant algun membre disposi de rendes familiars.

3. Acceptar la dació en pagament retroactiva, i la moratòria dels desno-

naments tenint en compte les famílies ja desnonades per les quals s'hauria d'establir un lloguer social.

4. Establir un barem que tingui en compte tant els salaris percebuts com la precarietat en la contractació. Garantint-se en tot cas que el lloguer de l'habitatge social no superarà el 10% dels ingressos salarials.

5. Establir l'informe previ dels Serveis Socials per garantir que els possibles desnonaments no afecten a la població en risc d'exclusió esmentada en els punts anteriors (menors, ancians, dependents, etc.).

Ni CIE ni CECE. Canviar-li el nom perquè tot segueixi igual?

Campanya Tanquem els CIEs
<http://tanquemelscie.blogspot.com.es/>

El 6 de gener de 2012, Idrissa Di-Illo va morir en circumstàncies no resoltes al CIE de Zona Franca. Pocs dies abans, el 19 de desembre de 2011 Samba M. havia mort al CIE d'Aluche a Madrid per una meningitis, després d'haver demanat assistència mèdica una desena de vegades i de no rebre l'atenció adequada. Aquestes morts van suposar que la realitat dels CIEs sortís a la llum i arribés a milers de persones que ni tan sols coneixien l'existència dels anomenats Guantànamos espanyols. Arran d'aquestes morts, centenars d'organitzacions i persones van sortir a totes les ciutats de l'Estat per exigir el seu tancament. Amb l'autoorganització i la mobilització ciutadana es va trencar el silenci mediàtic que els envoltava, omplint les xarxes socials, els carrers i els mitjans de comunicació de raons pel tancament dels CIE's i obligant al govern a un compromís d'acabar amb l'opacitat d'aquests centres. Un any després, denunciem que no

només no s'han esclarit les circumstàncies de les morts d'Idrissa D. i Samba M., sinó que la situació als CIE's segueix sent opaca i continua fomentant les vulneracions de drets. Per la seva part, el govern ha incomplert el compromís de prendre mesures que garanteixin els drets dels interns i, s'ha limitat a presentar un esborrany de Reglament que, pretén simplement transformar el nom dels Centres d'Internament (CIE) en Centres d'Estada Controlada d'Estrangers (CECE). Aquest reglament, redactat a esquenes de les organitzacions de Drets Humans, no suposa cap modificació substancial respecte al règim actual, consolida el model policial de gestió i continua sense garantir els drets de les persones internades.

Des de la societat civil ja hem iniciat el compromís de treballar conjuntament pel tancament dels CIEs i no permetrem que hi hagi més morts pel camí. Per la llibertat de moviment. Perquè no hi hagi més morts a la "tanca de la vergonya". Per la sanitat universal. Perquè cap persona és il·legal. Perquè cap més persona sigui privada de llibertat per no tenir papers.

Per tot això, el 15 de desembre unes 300 persones ens vam manifestar, rodejant el Centre d'Internament d'Estrangers de la Zona Franca, i desenes d'activistes vam assistir a les Jornades de Formació, Acció i Reflexió entorn als Centres d'Internament realitzades del 14 al 16 de desembre a Barcelona, unes jornades realitzades a

la Universitat Pompeu Fabra organitzades pel grup d'Investigació i Acció sobre Fronteres i Controls (Grafic) amb la col·laboració de la Càtedra Unesco de Interculturalitat de la UPF, jornades que van culminar amb la segona Assemblea Estatal de col·lectius i entitats,

realitzada a l'Ateneu Popular La Flor de Maig, on es van posar damunt de la taula les estratègies per aconseguir el tancament dels Centres d'Internament d'Estrangers a l'Estat Espanyol.

Fem una crida a totes les organitzacions, persones i col·lectius a

sumar-se a seguir treballant per aquest procés cap al tancament definitiu dels Centres d'Internament d'Estrangers, en la línia de les més de 100 organitzacions que han signat el nou manifest exigint el tancament dels Centres d'Internament d'Estrangers.

Drets Humans de Mallorca fa camins contra mentides, amb Jubilats per Mallorca

Cecili Buele i Ramis

Drets Humans de Mallorca és una de les entitats que, de bon començament, dona suport explícit a la iniciativa que emprèn l'associació JUBILATS PER MALLORCA, quan aquesta decideix de fer CAMINS CONTRA MENTIDES.

Li dona suport, també, quan pren la decisió de dur a terme una vaga de fam, durant 42 dies seguits, al casal de Can Alcover, a Palma, en defensa de la llengua catalana, pròpia de les Illes Balears.

I també durant totes i cadascuna de les jornades d'Enllaçats per la Paraula, unes sessions de lectura continuada durant vint-i-quatre hores seguides de textos en català a diversos indrets de Mallorca.

Suport cívic que se suma també al que hi donen altres entitats, com són ara l'Obra Cultural Balear, l'STEI-i, el GOB, ATTAC-Mallorca, Fundació s'Olivar d'Estellencs, Memòria Històrica de Mallorca, Assemblea de Mestres i Professors en Català de les Illes Balears, etc. I moltes d'altres persones, a títol individual i particular.

Tot i que em resulta pràcticament impossible participar directament a totes les caminades, -que són moltíssimes, durant molts dies i per molts i diversos indrets de la Roqueta-, mir de representar-hi Drets Humans de Mallorca, de la manera millor que sé i que puc.

Sobretot, en deixar-ne constància audiovisual fefaent, mitjançant l'edició d'imatges, veus i sons enregistrats directament, sempre que això m'ha resultat factible.

Vull remarcar, de bon començament, la singularitat insòlita que comporta per a Mallorca una iniciativa cívica d'aquestes característiques. Tant pels agents que la realitzen, com pel contingut que agombola.

Els realitzadors d'aquesta iniciativa cívica, sense precedents a l'illa mallorquina, són persones jubilades. Gent major de 55 anys. Decideixen de posar-se a caminar i a fer quilòmetres i més quilòmetres a peu, recorrent l'illa de Mallorca en totes direccions. Pel camí, se'ls hi afegeix molta d'altra gent que s'hi sent atreta per la gesta, i que vol acompanyar-los, encara que només sigui durant un tram més o manco llarg de la caminada.

L'objectiu primordial d'aquesta marxa a peu, emperò, no és només caminar per caminar. Jubilats per Mallorca pretenen fer pública una denúncia ferma i clara de les mentides que, cada cop més barroerament, els governants de les Illes Balears i Pitiüses del Partit Popular s'afanyen a escampar des de massa àmbits: en

matèria lingüística i cultural, en matèria educativa i mediambiental, en matèria social i econòmica.

Unes mentides que Jubilats per Mallorca no accepten de cap de les maneres. Les rebutgen. Les combaten. Hi declaren la guerra oberta. S'hi enfronten, desemmascarant-ne fil per randa tots i cadascun dels embulls que s'hi destrien.

Jubilats per Mallorca, amb aquesta acció pública de denúncia, no cerquen altra cosa que informar la població sobre l'opinió que els mereix aquest comportament tan poc exemplar dels nostres governants actuals, i miren de compartir-ne el rebuig, a les places i als carrers de llogarets, pobles, viles i ciutats on arriben.

Des que surten del santuari de Lluc, l'1 d'agost de 2012, fins que acaben la marxa a peu, perllongada a finals del mes de novembre, realitzen quatre etapes ben diferenciades: de Lluc fins a Manacor, passant per més d'una trentena d'indrets; de Manacor, fins al monestir de la Real,

travessant més d'una cinquantena de pobles i llocs del Llevant i Sud de Mallorca; de la Real, amb dues columnes distintes, cap a Inca i cap a Sóller; i, finalment, per les barriades més populoses de la ciutat de Palma. Si algun aspecte positiu s'ha de remarcar d'aquesta iniciativa cívica sense precedents, -de la qual som testimoni directe, si més no parcialment, fins allà on se m'ha permès de ser-hi present- és la bona acollida dispensada pertot arreu on s'han fet presents els caminants. Tant per part de la població en general, com per part de les autoritats municipals, de tots els colors polítics.

Es pot dir que mai no s'han trobat tots sols, en realitzar aquest gest seu, admirat pertot arreu. Sempre s'hi han vist força acompanyats. A alguns llocs més que d'altres, però sempre amb molta i bona companyia.

Lògicament, els tres membres de l'associació que han realitzat pràcticament tot el recorregut a peu -Jaume Bonet, Tomeu Amengual i Pep Planas-, també han pogut disposar del suport d'altres membres de Jubilats per Mallorca que els han acompanyat en tot i pertot, fent-hi torns alternatius a cada jornada.

S'hi ha portat en cotxe tot el material, feixuc i voluminós, precís per realitzar una marxa informativa d'aquestes característiques. Per les cases, pels vehicles, directament en mà, pels centres educatius, a les bústies, etc. s'hi han repartit milers de fulls explicatius...

Redactat per Jubilats per Mallorca i per altres entitats que hi donen suport, el contingut d'aquests fulls té a veure amb les mentides governamentals que es detecten a l'hora de

valorar les mesures nefastes adoptades sobre la protecció del territori i del medi ambient, sobre la llengua, sobre la cultura, sobre l'educació, sobre les retallades a l'estat del benestar... Són uns fulls que serveixen d'explicació clara -en català, en castellà, en anglès, en francès- a l'hora de dirigir-ne la paraula enmig de la plaça o pels carrers de les poblacions diverses.

Puc dir que he vist amb els meus propis ulls que aquesta associació mallorquina, nascuda l'any 2008 com una secció de l'Obra Cultural Balear, "que pretén donar veu a la gent jubilada i aprofitar-ne l'experiència", amb aquesta iniciativa cívica s'ha convertit en una oferta valuosa de marcs d'actuació concrets per a persones jubilades, prejubilades i/o majors de 55 anys, alliberades de les urgències familiars i laborals, que volen reprendre l'activitat voluntària pel nostre país o incorporar-se a aquesta casta d'activitats.

Jubilats per Mallorca esdevé així un espai adient on treballar activament i ferma, a favor de la nostra terra, la nostra cultura, la nostra llengua, el medi ambient, el territori, la gent de Mallorca...

Adient, també, per a defensar-hi aferrissadament els drets humans inherents a la població resident en aquest racó del Planeta, tan maltractats, precisament i malaurada, per part d'aquells que han estat escollits democràticament per ser-ne garants i defensors, els governants nostres.

* Cecili Buele i Ramis, és representant de Drets Humans de Mallorca a Camins contra mentides, de Jubilats per Mallorca i afiliat a CGT Balears

Ester Quintana presenta una querrela criminal contra els Mossos per destrossar-li l'ull

Redacció

L'ia Serra i Andrés Garcia, els advocats d'Ester Quintana, la dona que va perdre un ull en la darrera vaga general del 14N a Barcelona, van presentar el 5 de desembre a la Ciutat de la Justícia una querrela criminal contra l'agent escopeter de la Brigada Mòbil (BRIMO) dels Mossos d'Esquadra que la nit del 14 de novembre va efectuar a la zona del passeig de Gràcia amb Casp el tret d'una bala de goma o d'un projectil foam, que va provocar-li la pèrdua d'un ull, i contra el seu superior jeràrquic, el cap de la unitat de la BRIMO a la qual pertany l'escopeter. Un cop presentada la querrela, els ad-

vocats van criticar en nom de Quintana, que el conseller d'Interior, Felip Puig, seguis negant el que és innegable en la seva compareixença al Parlament del dia 3, en que Puig va insistir que a la zona on es trobava Ester Quintana en el moment de l'impacte, els antidisturbis no van disparar cap tipus de projectils, tot i els vídeos, fotografies i testimonis aconseguits gràcies a l'allau de col·laboracions ciutadanes rebudes. Amb la querrela es van aportar gravacions, nombrosos testimonis presencials i requeriments al jutge per tal que els Mossos d'Esquadra aportin un seguit d'informes i dades de l'operatiu policial d'aquell dia.

Els advocats de l'Ester van assegurar que per les característiques de la lesió no podria haver estat produïda

per cap altre tipus d'objecte que una pilota de goma o un projectil. En aquest sentit, diversos oftalmòlegs coincideixen que una lesió d'aquest tipus correspon a una bala o projectil de goma, ja que aquest tipus de lesions només es produeixen arran d'un impacte molt fort, directe i amb un objecte que empenyi tot l'ull cap endins, fins a provocar l'explosió del sòl per la pressió exercida. I, justament, aquest és l'efecte que produeixen les pilotes de goma.

De moment el magistrat del jutjat d'instrucció número 11 de Barcelona ha admès a tràmit la querrela interposada per Ester Quintana i ha determinat la necessitat d'identificar els membres de la Brimo que integren les furgonetes Dragó 40, Dragó 403 i Dragó 424 i qui era l'escopeter

de cada vehicle. També ha sol·licitat el dictàmen pericial mèdic de les lesions, tot i tenir ja en el seu poder l'informe mèdic de la lesió de Quintana, i ha demanat a diverses cadenes de televisió, als establiments amb càmeres de seguretat i a una productora que li proporcionin totes les imatges que tinguin de la zona de passeig de Gràcia amb Casp entre les 20:00 i les 21:30 del 14 de novembre. A més a més, tindrà en consideració tant els vídeos com els diversos testimonis presencials aportats per l'equip legal de Quintana.

Les mostres de suport a Ester Quintana, activista social de 42 anys que va protagonitzar un emotiu vídeo explicant la seva situació després de la greu lesió, no s'aturen i la campanya de suport continua.

En els darrers tres anys, set persones han perdut un ull a Catalunya com a conseqüència de l'impacte d'una bala de goma disparada per agents antidisturbis de la policia catalana. Tot plegat ha fet que s'accentuïn les peticions de prohibir un tipus d'armament que només Portugal i l'Estat espanyol permeten a tota la UE.

Dinamita de cervell

La riuada del 1962: història, memòria i responsabilitats

Manel Márquez i Berrocal

La riuada del 25 de setembre de 1962 és un moment històric fonamental per la formació de la memòria col·lectiva de la ciutat de Terrassa i un punt d'inflexió en el seu esdevenir històric. La memòria, pot ser construïda en forma de mite, sense realitat històrica contrastada, però l'experiència real dels fets patits pels terrassencs i terrassenques han quedat perfectament recollits en la seva consciència i, en aquests dies de record, que no commemoració, en diferents treball d'una qualitat excepcional i de lectura obligatòria. Dos de caire periodístic i històric: el Jaume Valls i Vila, "La riuada de 1962. La catàstrofe que sacsejà la Terrassa invertibrada del franquisme"; el de Ferran Sales Aige i Lluís Sales Favà, "La Riuda de Franco" i un bàsicament històric, que publicarà la Fundació Torre del Palau.

Un fet tan transcendental per a la història de la formació del Vallès Occidental i de la Catalunya obrera del segle XX, sota la dictadura franquista, no podia passar desapercebut als historiadors, ni a la ciutadania. El miler de morts, els milers de damnificats i els ingents danys materials, resultat de la negligència d'un règim polític que tenia com a objectiu garantir l'obtenció de beneficis d'una classe dominant aliena al patiment del poble i, aliada del poder dictatorial, ha estat considerat, per les institucions democràtiques, un bon moment per donar a conèixer els fets històrics i analitzar com aquest influïren en la lluita per la millora de les condicions de treball i vida de les classes populars, la democràcia i la justícia social. Recuperar la memòria històrica dels fets d'una de les pitjors tragèdies de la comarca i de Catalunya; retre homenatge a les víctimes, de les quals no existeix una xifra contrastada per que moltes estaven empadronades; donar testimoni del criminal laissez faire de l'administració municipal franquista; conèixer el procés d'enriquiment d'una classe burgesa aliada de la dictadura; estudiar i analitzar les

lluites endegades per part de les classes populars d'origen immigrant o no i la repressió patida és el que pretenen molts de les activitats desenvolupats durant aquells anys a la nostra comarca i als municipis afectats.

Com a historiador i ciutadà, no he deixat mai de pensar en la necessitat de recuperar aquest passat tan colpidor de la nostra història, sobre el que ja vaig treballar quan coordinava el Projecte per a la recuperació de la memòria històrica de la lluita antifranquista de Terrassa, 1939-1979. Combat per la llibertat. Ara ho he tornat a fer: amb el catàleg de l'exposició, organitzada per l'Ajuntament i el Museu de la ciutat: "La riuada del 62 a Terrassa. L'abans i el després de la ciutat", instal·lada a la Sala del Tinellet del Castell Cartoixa de Vallparadís; un capítol sobre la riuada i l'origen del moviment veïnal al llibre de la Fundació Torre del Palau. I una reflexió sobre història, memòria i responsabilitats –la vaig fer al mes de juny de 2012 per la revista d'Història de Terrassa, TERME– preveient als lectors i ciutadans sobre l'oblit de les responsabilitats i dels responsables, directes i indirectes, de la tragèdia. La lectura de diferents articles, del Diari de Terrassa, sobre els fets és el que m'ha empès a traslladar algunes reflexions als

lectors, al voltant de la memòria en general i, de les riuades del 1962 en particular, hom pogut comprovar, que el reconeixement dels errors o el silenci prudent, no és de cap manera el modus operandi de molts dels responsables de la tragèdia anunciada. La qual cosa posa en evidència, que no voler fer memòria és una forma de defugir de les responsabilitats. Analitzar els fets històrics és avaluar-los a la llum del present, que és qui ens porta a interrogar-nos sobre el passat, però no de forma neutral, sinó amb l'objectiu de resoldre les qüestions que ens amoïnen o interessin en el present. L'historiador contraposa els diferents punts de vista, els valora i el presenta per tal que es pugui fer l'anàlisi i la valoració dels fets històrics, però no amb voluntat judicial, sinó de recerca de la veritat i de revalorització de la ciència social com a eina de coneixement i de construcció d'un pensament crític, que és una forma d'evitar el totalitarisme.

Els historiadors, com diu Fontana, seguint al mestre Pierre Vilar, tenim un compromís una gran responsabilitat davant de la societat, "a la que no solo hemos de explicarle qué sucedió en el pasado, que en el fondo es la parte menos importante de nuestro trabajo, sino que hemos de enseñarle a lo que Pierre Vilar

llamaba "pensar històricamente," que implica no acceptar sin crítica nada de lo que se pretende legitimar a partir del pasado y no dejamos manipular por quienes pretenden jugar con nuestros sentimientos para inducirnos a no utilizar la razón." Per això, en el cas de les riuades de 1962, un cop exposats i coneguts els fets, comença la feina de l'historiador, que consisteix en realitzar una síntesi explicativa, que ens permeti esbrinar les causes dels fets i atribuir les responsabilitats corresponents. Si durant tota la dictadura franquista, la responsabilitat de la tragèdia terrassenca, del 25 de setembre de 1962, fou atribuïda a la natura desfermada, a la fatalitat de l'atzar o al destí que ja està escrit, el que els historiadors hem de mostrar a la ciutadania és que els responsables de la tragèdia tenen noms i cognoms i són els dels propietaris i especuladors que van vendre els solars a la llera de les rieres, els tècnics i polítics que autoritzaren la seva construcció o, res feren per impedir-la si eren il·legals. L'església franquista, que cobrava per deixar treballar en diumenge als veïns que aixecaven les quatre parets i el sostre d'uralita, d'una miserable barraca, que malgrat tot, era la seva llar i l'únic lloc on aixoplugar-se humilment.

Alguns, jugant a la equidistància interessada, podran dir que els pagesos advertiren als nouvinguts de que aquell terreny on construïen era perillós, però, deixant de banda que era l'únic que podien adquirir, com podien pensar en la certesa d'aquestes afirmacions, si els venedors, les autoritats i la pròpia església els deien el contrari i, a més a més, els permetien construir-les sense gaires entrebancs. I com poden deduir, la resposta de molts davant d'un fet inqüestionable, era dir, que durant la dictadura es feia el que ordenaven els superiors; "obediència deguda" van dir els militars argentins i xilens i, molts del jutjats al procés de Nuremberg. Els responsables d'aquesta tragèdia, en qualsevol país democràtic, haurien estat jutjats pels seus delictes o crims (com en el cas dels assassins de la dictadura franquista), però ans al contrari molts d'aquest prohoms, no només no van respondre mai per les seves actuacions durant la dictadura, sinó que van arribar a alts càrrecs en el nou regim democràtic. No és només una qüestió moral la que

es plantegen els historiadors, que també, sinó de recerca de la veritat històrica, que és la funció social que tenim, com a forma de posar els nostres coneixements i treballs en mans dels ciutadans i que aquest i les seves organitzacions tinguin el dret a exigir justícia equitativa i reparadora. L'aplicació de les lleis és imprescindible, per tal de fer entendre als que no les respecten, que més tard mes d'hora aquesta els caurà a sobre. Trencar la sensació d'impunitat d'aquests crims de lesa humanitat o, sobre altres similar gravetat, és un garantia de futur per a una veritable democràcia.

A Terrassa, però, com diu Valls: "En un país democràtic, amb separació de poders, la Fiscalia hauria actuat d'ofici contra els propietaris que els vengueren aquest solars en terrenys rústics i sense urbanitzar propers a la riera, o els ciutadans haurien denunciat aquests terratinents, i també a les autoritats que el permeteren o consentiren l'edificació en aquells indrets. Però Espanya estava sotmesa a una fèrria dictadura on el poder era unívoc i les autoritats no havien de retre comptes a ningú excepte al superior que els havia nomenat pel càrrec".

En definitiva, el problema que genera recuperar la memòria de les riuades de 1962 o de la lluita antifranquista, és el de les responsabilitats pròpies, familiars o de relació de pertinença ideològica. Les persones implicades directa o indirectament, es veuen obligades a recordar ja que són interrogades pel present (familiars, amics, coneguts, periodistes o historiadors) sobre les seves accions del passat, essent moltes vegades les respostes un exercici impossibles o la reconstrucció d'una mentida.

Quan les víctimes, cerquen la veritat dels fets, la que no és podia explicar, durant el règim franquista, es quan els possibles responsables, directes o indirectes, per acció o per omissió, veuen que més tard o més d'hora se'ls pot acabar exigint responsabilitats, potser no econòmiques, que també, sinó més aviat polítiques i morals. Aquesta memòria de les víctimes, dels derrotats, de "Los nadie" dels que parla, Eduardo Galeano, és la que no volen els botxins que es reactivi. La mort i el patiments d'aquelles persones són un revulsiu per al present i una impuls per al futur, que justament el que cerca, és que les injustícies patides siguin reconegudes, reparades i es posin en marxa el mecanismes legals, socials i culturals per tal que no tornin a succeir. Per això, la memòria és incòmoda perquè, des del passat, les víctimes ens recorden les seves esperances i ens interroguen a nosaltres que som els seu hereus i, alhora ens obliguen a reclamar justícia pel passat, en el present i pel futur.

Els responsables no volen recordar ni els errors, ni els delictes, ni els crims, però mentre aquests no estiguen resolts, una vegada i una altra, tornaran al present. La solució és la constitució de comissions de la veritat com instruments propicis per a la consecució de la veritat, la justícia y la reparació, incloses les garanties de no repetició. Però, el reconeixement de la culpa i la reconciliació es difícil en el terreny de la lluita d'interessos, de grups

o de classes, els botxins són sempre poc partidari d'aquests processos. Perquè el que fem els historiadors, es posar da-

munt la taula, els cadàvers sobre els que aquests han construït el present. Per això pels malfactors sempre és incomoda la

memòria.

* Manel Màrquez és Historiador,

Magister en Història Moderna i Contemporània i Professor de Terrassa. Fundador de Radio Kaos i Secundaria. Vicepresident del Kaosenlared

Antisemitisme?

Jordi F. Fernández Figueras

Fa poc dies vaig llegir a internet un article l'autor del qual, enmig d'una llarga i no gaire ben redactada explicació sobre les raons del fracàs d'Espanya com a estat —i just després d'afirmar salvadorsostrejant que una de les seves grans aportacions a la cultura universal és el robatori—, deixava anar que «España sigue siendo uno de los países más vergonzosamente antisemitas del mundo, en dura pugna con Venezuela e Irán».

Sempre que llegeixo afirmacions com aquesta, em pregunto d'on deuen sortir les dades que les sostenen i em contesto de seguida que segurament de la Jewish Agency for Israel, de la Global Jewish Advocacy o d'alguna agència de desinformació o d'algun grup de pressió semblants.

Realment costa de creure que Catalunya —encara inclosa dins Espanya, des d'un punt de vista jurídic-institucional— ho sigui, d'antisemita. Qualsevol observador atent es pot adonar que el sionisme gaudeix de moltes simpaties entre la dreta catalanista, possiblement perquè Jordi Pujol s'ha emmirallat sempre en aquesta ideologia nacionalista

jueva, ja des dels temps més remots del seu projecte messiànic personal, però també sens dubte perquè el sionisme mou força calers i té molt poder polític. A l'àmbit de la dreta catalanista hi ha destacats publicistes de la causa sionista, alguns dotats d'una aura d'intel·lectualitat com Joan B. Culla, i altres més aviat barroers com Pilar Rahola, però també hi ha força simpatitzants a l'ombra com, per exemple, Alfons López Tena, que va descobrir-nos fa pocs dies la seva simpatia per aquesta ideologia: «Jo sóc proisraelià i proisionista. Almenys la meitat dels membres del meu partit són de l'Associació Catalana d'Amics d'Israel».

No tinc res a dir respecte les seves declaracions, cadascú és lliure de sentir simpatia per un bàndol o per l'altre en aquest conflicte, però no deixo de trobar sorprenent que qui creu que cal alliberar el poble català de l'opressió destructora de l'Estat Espanyol senti tanta simpatia per l'Estat d'Israel en la seva lluita per anorrear el poble palestí. Deixant de banda, doncs, el cas particular de Catalunya, contra l'afirmació que Espanya és un dels tres països més antisemites del món, només em cal argumentar que no crec que un estat que canvia les seves lleis per protegir criminals de guerra israelians

pugui ser titllat amb aquest qualificatiu tan lleig.

Això és el que va succeir l'any 2009, quan el govern espanyol, amb el suport de PSOE, PP, CiU i PNV, va reformar la Llei Orgànica del Poder Judicial per impedir que es tornessin a repetir actuacions com la d'un membre de l'Audiència Nacional que pretenia jutjar Ben-Eliezer, ministre de Defensa d'Israel, per una massacre de 2002 en la qual van morir onze nens palestins. Si com sembla les forces polítiques majoritàries espanyoles i catalanes coincideixen en la seva simpatia cap al sionisme i en la seva defensa de l'Estat d'Israel, cal pensar que els sospitosos d'antisemitisme devem ser, doncs, la gent del carrer amb un mínim sentiment humanitari als quals ens agradaria la fi d'un llarg conflicte en què considerem que tots dos bàndols exerceixen una violència que afecta víctimes innocents, però que alhora no podem deixar de denunciar que en aquest enfrontament l'Estat d'Israel utilitza míssils de la darrera tecnologia i bombes de dispersió de fòsfor blanc per donar suport a la seva política de neteja ètnica, mentre els palestins es limiten a defensar-se amb pedres i coets artesanals per no seguir sent anihilats de manera lenta, però inexorable.

El referèndum al 2014 amb més Europa i menys BCE

Moisés Rial

Després de les eleccions al Parlament de Catalunya, fruit de les converses de governabilitat a la Generalitat ha sortit i centrat el debat de la possibilitat d'una consulta pel dret a decidir (eufemisme per no explicitar el dret d'autodeterminació), on sembla que s'apunta durant l'any 2014.

Però aquest procés, que tibarà el debat social i nacional, ni ha d'ésser l'excusa per justificar retallades socials ni una cortina per assegurar-se el poder polític per part de CIU i alhora trobar un soci amb ERC per salvar-lo de les explicacions per presumptes corrupcions com apunten els casos ITV i el cas Palau.

I la pregunta de la consulta, en concret la seva referència a Europa pot ser genèrica, en el sentit d'integrar-se a un entorn socioeconòmic, sense tenir-se que sotmetre's a la zona Euro.

Recordem que recentment els ministres de la UE han aprovat l'ampliació

de poder per l'òrgan no democràtic del BCE, que ja ni compta amb un membre permanent de l'estat espanyol, que a efectes pràctics actua de corretja de la principal economia de l'eurozona, Alemanya, i per tant defensant els interessos crediticis de la banca alemanya, als dictats del Bundestag alemany.

I el BCE al controlar la política monetària de l'euro i del control de la banca, el converteix en un òrgan de dependència econòmica de primer ordre, que en el context actual d'un euro fort, i l'estat espanyol de no disposar d'una moneda pròpia i política monetària cedida al BCE, provoca que la competitivitat faci l'actual pressió a la baixa de la massa salarial.

Devaluació salarial, per la no devaluació de la moneda, i així fins a l'austericidi de devolució als mercats del deute, fent que ja es paguin 40.000 milions d'euros d'interessos dels pressupostos de l'estat espanyol, i que el conjunt del deute públic suposi un terç del pressupost estatal, abocant per l'augment de la prima de risc i el diferencial d'interès

amb els bons alemanys a un impagament imminent, tot i que la majoria del deute és privat, i ja es porten saquejats 216.000 milions de diner públic, el 21% del PIB Estatal, entregats al sistema bancari, enlloc de liquidar bancs, ens espolien fiscalment a la societat, i de retruc provoca les retallades encadenades sense fi.

Tot plegat, la bancarrota de l'estat espanyol i les destrallades en l'estat del benestar fa que la sublevació social creixi cada cop més, i prengui relleu la necessitat que tot procés democràtic d'autodeterminació real, hagi de definir si s'aposta per un banc central propi i sortir de l'eurozona i de la dependència del BCE, i avançar en banc central com ja tenen Anglaterra, Suècia i Noruega, amb possibilitats de plantejar una política crediticis i monetària pròpia.

La independència real, ens la juguem per tant en la formulació, de dur-se a terme el referèndum el 2014 o quan sigui, en citar i apel·lar a continuar a la UE, o apostar per un model d'independència econòmica, amb acords econòmics bi-

lateral, sigui el cas de Suïssa, Islàndia, Liechtenstein o Noruega, aplegat dins l'EFTA.

Cal fer que des de la pluralitat del sobiranisme es plantegi una independència real, no una nova dependència, per sortir de les brases de l'estat espanyol, no caure de nou al foc neoliberal del BCE. Ens hi juguem una veritable inde-

pendència, que puguem fixar el nostre nivell de benestar i amb veinatge amigable amb l'entorn socioeconòmic i cultural amb veu pròpia, establint el marc laboral, de seguretat social, d'estat del benestar i política fiscal redistributiva i progressiva, sense límits, com la millor garantia per un futur de prosperitat i llibertat.

Contraanuncis

¿Pero a quién se le ocurre robar comida?

Rodrigo Rato

Gallardón, el codi penal i el populisme punitiu

Albert Sales

Els discursos de la dreta sobre el funcionament del sistema penal i de les forces de seguretat ens poden fer pensar que ens envolten milers d'éssers perillosos disposats a provocar tota mena de mals per apoderar les nostres coses, per fer-se amb els nostres diners o, el que és pitjor, per sentir pur plaer.

A jutjar pels continguts de campanyes electorals i pels debats previs a l'aprovació de mesures com el recentment anunciat enduriment del codi penal, sembla que els delinqüents s'aprofiten d'un sistema tou i permissiu que facilita que, en cas d'anar a petar en un calabós, l'assassí de torn surti en poques hores per la mateixa porta per on ha entrat. El pitjor de l'argumentari punitiu desplegat per polítics i mitjans de desinformació és que es basa en mites que no se sustenten en evidència empírica i que no hi ha una resposta clara, valenta, informada i contundent, de l'anomenada esquerra parlamentària.

Gallardón va anunciar que es durien a terme canvis en el codi penal espanyol amb la finalitat d'adaptar a la delinqüència del segle XXI. Els grans titulars de l'anunci del ministre de justícia van ser que incorporava la figura de la "la presó permanent revisable i la custòdia de seguretat, amb la finalitat de proporcionar una resposta penal més adequada a certs crims que causen una especial repulsa social". Els crims que es contemplen per l'aplicació d'aquesta modalitat de cadena perpètua són els homicidis terroristes, els atemptats comesos contra el Rei o el Príncep hereu i contra caps d'Estat estrangers, els casos de genocidi i crims de lesa humanitat amb homicidi, i el assassinat de menors de 16 anys o de persones d'especial vulnerabilitat.

Hi ha la remota possibilitat que la plana major de la política espanyola cregui necessària la reforma del codi penal però en aquests temps en què la política (o el polític) es modela a cop d'enquesta i dels cars consells dels spin doctors, és difícil creure que un tema tan calent hagi estat llançat a la palestra sense un previ càlcul de rèdits electorals.

No és casual, que s'anuncii a bombo i platerets un increment de les penes per a aquells que comenten crims que generin especial repulsa social just després de "resoldre" un cas d'assassinat a dos menors que ha estat tractat de manera "especialment repulsiva" per els mitjans de desinformació del país. Una oportunitat així no es pot desaproveitar: quin rival electoral podria atrevir-se a qüestionar que s'endureixin els càstigs a repugnants homicides de nens? I per a la immensa majoria de votants es tracta d'una mesura positiva en pro de la seva seguretat i la dels seus fills i filles. Als màxim, el Partit Popular podria perdre els vots d'uns quants homicides infantils.

La forma en què s'anuncia la restauració de la cadena perpètua per Gallardón i la menció explícita de la seva aplicació a "crims especialment repulsius" com els assassinats de menors compleix amb almenys sis de les deu estratègies de manipulació informativa descrites pel lingüista Noam Chomsky. (1) Serveix com distracció als problemes realment urgents en aquest moment, (2) dona rellevància a un problema que no existeix (no parlo aquí de l'assassinat dels me-

nors en qüestió sinó de la suposada laxitud del sistema penal espanyol) i ofereix solucions fàcils, (3) introdueix mesures de manera gradual, en aquest cas la restauració de la cadena perpètua, (4) pretén generar respostes emocionals evitant l'anàlisi racional de les alternatives, (5) manté el públic en la ignorància ocultant dades objectives sobre la criminalitat i la delinqüència; (6) part del coneixement de les dinàmiques socials i dels corrents d'opinió que ofereixen les eines d'anàlisi sociològica de l'estat i de les empreses especialitzades.

Però la modificació del codi penal no és tan sols una reforma electoralista. Forma part del populisme punitiu que, gradualment importat dels Estats Units, avança a Europa associat a la desarticulació dels Estats del Benestar i la imposició del projecte neoliberal. Els mecanismes d'integració social o d'atenció social als col·lectius vulnerables es substitueixen progressivament per l'estratègia del càstig cap als comportaments que es desvien del que la "societat majoritària" considera correcte, tractant d'incloure en la mateixa borsa de persones sospitoses de ser paràsits del sistema a drogodependents, traficants,

prostitutes, mares solteres que viuen del suport institucional, persones sense llar i tot aquell individu la mera existència incomodi a la ciutadania de bé.

El procés, força consolidat als Estats Units, desplaça el pes de l'acció de l'estat de l'atenció a la persecució de la població exclosa i es justifica a través de l'estigmatització i de la culpabilització de les víctimes a través de l'ús deliberat d'una publicitat enganyosa que porta a creure al "ciudadà de bé" que l'exclusió social és fruit de la renúncia voluntària de la mala gent a sotmetre a l'ètica del treball, que cada vegada hi ha més violència i delinqüència als carrers i que fa falta més repressió per garantir la seva pròpia seguretat.

Ni la delinqüència augmenta ni el codi penal espanyol és tou

Els mateixos que avui es refereixen al codi penal com un text del passat no adaptat a la realitat delictiva del segle XXI i que han anunciat el seu enduriment, ja van liderar una reforma del mateix durant el govern d'Aznar i amb Mariano Rajoy com a Ministre de Justícia. L'any 2003, Partit Popular va aprovar una reforma del codi penal amb el suport del PSOE. Les forces polítiques majoritàries van desplegar una retòrica plena de clíxés del populisme punitiu importat de l'altra banda de l'Atlàntic, recordant a la ciutadania la necessitat de mà dura amb les creixents mostres de violència urbana i amb els delinqüents multireincidents, i de fer front als nous perills derivats la immigració i de l'amenaça terrorista. Els socialistes van afirmar que es veien obligats a donar suport a la reforma per responsabilitat i per la imperiosa necessitat de lluitar contra la inseguretat ciutadana.

La reforma suposava, entre altres canvis, l'ampliació de la capacitat dels jutges per decretar presó preventiva; la incorporació de mesures per promoure la "justícia ràpida", introduint incentius per a que les persones inculpades firmessin declaracions de culpabilitat per evitar tràmits judicials i aconseguir beneficis penitenciaris; l'augment de la quantia penal màxima, que passava dels 30 als

40 anys; i condicionava la concessió del 3r grau al pagament efectiu de responsabilitats civils, la qual cosa introduïa un clar element de discriminació econòmica.

El codi penal espanyol sembla estar molt al dia amb les tendències punitives imperants en el discurs neoliberal. El marcat increment de la població penitenciària, que en tot l'Estat espanyol ha passat de 41.903 persones el 1996 a 76.079 persones el 2009, es deu més a la duresa del codi penal del 1995 i de la reforma de 2003 que no pas a un augment de la delinqüència.

Hi ha un elevat consens en la sociologia i la criminologia a considerar les enquestes de victimització, amb tots els seus defectes, les millors eines per valorar l'evolució de la comissió de delictes i del seu impacte entre la ciutadania. Tanmateix, no hi ha a l'Estat cap administració que hagi assumit el repte de realitzar periòdicament una enquesta de victimització i les úniques dades amb què es compta procedeixen de les dues participacions d'Espanya a la International Crime and Victimization Survey (ICVS), al 1989 i al 2005, i de l'enquesta realitzada el 2009 per l'Observatori de la Delinqüència (ODA) de l'Institut andalús Interuniversitari de Criminologia.

A partir de les escasses dades disponibles no només no es pot inferir un increment de la delinqüència, sinó que s'observa un retrocés en la victimització en gairebé totes les formes de delictes. Mentre que el 1989, el 47,2% de la ciutadania (amb un marge d'error del 2,5% per a un nivell de confiança del 95,5% i p=q) havia estat víctima d'algun delictes en els 5 anys anteriors a la realització de l'enquesta, el 2005 la proporció s'havia reduït el 42,7% i el 2009 al 38,7% (amb un marge d'error del 2,62% per a un nivell de confiança del 95,5% ip = q).

Tant els robatoris de cotxes, com els d'objectes a l'interior dels vehicles, els robatoris en habitatges, les agressions sexuals, o les agressions físiques, han reduït les seves taxes de victimització. També s'han reduït els robatoris amb violència i intimidació que tenen un gran impacte en la sensació de seguretat de la ciutadania. D'una taxa del 9,2% al 1989 s'ha passat a un 5,6% el 2009.

Si no existeix evidència empírica que el justifiqui, perquè té tant d'èxit el populisme punitiu? Probablement, l'increment d'altres tipus d'inseguretats derivades de la precarització dels mercats laborals o de l'extensió del risc de pobresa entre àmplies capes de la població, genera sensibilitat a discursos que ofereixen respostes ràpides, fàcils d'explicar i que traslladen la culpabilitat a persones i col·lectius amb comportaments que es desviïn dels majoritaris.

Els discursos de la dreta ens poden fer pensar que ens envolten milers d'éssers perillosos disposats a provocar tota mena de mals per apoderar les nostres coses, per fer-se amb els nostres diners o, el que és pitjor, per sentir pur plaer. El pitjor d'aquest argumentari punitiu desplegat per polítics i mitjans de desinformació és que es basa en mites que no se sustenten en evidència empírica i que no hi ha una resposta clara, valenta, informada i contundent, de l'anomenada esquerra parlamentària.

L'assetjament penal i policial de col·lectius tan diversos com les persones sense llar, les prostitutes del carrer,

els petits traficants de drogues o els venedors ambulants, classificats junts en el sac dels exclosos que no volen seguir camins d'inserció, té una finalitat moralitzant: fer acceptar a les majories que cauen en la nova pobresa el seu destí de precarietat laboral a risc de ser considerats paràsits socials.

Aquesta visió conservadora de l'estratificació social pretén atribuir l'exclusió social a factors individuals, descarregant de culpa la societat majoritària. És en aquest paradigma ideològic on s'emmarquen les polítiques com la de retirar el subsidi d'atur a les persones que no acceptin un lloc de treball, la de fiscalitzar la vida de les persones beneficiàries del PIRMI, o la imposició

de multes a persones sense llar per incompliment de l'ordenança de civisme a la ciutat de Barcelona.

Recomanacions bibliogràfiques:

Wacquant, Loïc (2010) Castigar a los pobres. El gobierno neoliberal de la inseguridad social. Gedisa.
Aranda et al. (2005) El Populisme Punitiu: Anàlisi de les reformes i contra-reformes del Sistema Penal a Espanya (1995-2005) Observatori del sistema penal i els drets humans. Universitat de Barcelona.

* *Albert Sales, activista social i professor (cada cop més precari) de sociologia a la UPF*

> PAPER PINTAT

Carrie Mae Weems: ser una dona afroamericana

Alba Cañellas Canadell

Carrie Mae Weems viu a Estats Units i treballa, sobretot, en l'àmbit de la fotografia. És filla dels moviments polítics obrers i feministes dels anys 70, dels quals participà activament. Aquesta artista afroamericana ha lluitat per superar, amb la seva obra, la doble opressió viscuda pel fet de ser una dona i de raça negra. A través, fonamentalment, de la fotografia, podem veure la necessitat interior de l'artista de portar allò que en primera instància és personal a un plànol polític i treballar-ho a través de l'art.

En els seus inicis, cap a finals dels anys 80, es va centrar en temàtiques crítiques amb el racisme, però la seva següent etapa està clarament marcada pel feminisme: reflexionà al voltant de les tasques de cura i de la llar, però acatà també temes menys recurrents per tal de poder arribar a l'arrel de les desigualtats, com ara la monogàmia i la poligàmia, la validesa de la família nuclear, les relacions entre les dones i els seus fills o el lesbianisme. Una de les seves obres més conegudes és *Mirror, mirror*: apareix ella, d'esquena davant un mirall, enfrontant-s'hi de forma inquisitiva. Qüestiona de forma radical els valors que transmeten els contes tradicionals quan es pregunta: "Mirall, mirallet màgic, qui és la més bonica de totes?" Mostra una barreja de dolor i esperança als llavis, esperant la resposta. "És la Blancaneus. Tu ets una puta negra i no ho has d'oblidar mai". Carrie Mae Weems té una veu potent i directa, i reivindica la plena consciència de la seva situació i de tantes que es troben com ella amb la finalitat de combatre-la de cara.

A banda de realitzar fotografies, Carrie Mae Weems també ha treballat amb instal·lacions, performances i vídeos, a més a més de participar en diversos programes de televisió. Ens trobem, per tant, davant l'obra d'una dona crítica i compromesa a nivell social i polític, que afirma que "la seva responsabilitat com artista és la d'embellir el desordre d'un desordenat món, per curar els malalts i alimentar els desamparats, que empenyi a cridar amb valentia des de les teulades per tal de trencar, com una tempesta, les portes barrades i donar veu als detalls del nostre moment històric."

Vers una revolució social?

Xavier Díez

Molts es pensaven que el 15-M havia estat un fenomen passatger, una catarsi efímera desapareguda tan misteriosament com emergí. Tanmateix, els historiadors som conscients que sovint les coses més rellevants són les menys públiques, les presents de manera latent i discreta, manifestades en petits detalls i esdeveniments anònims, i que, tanmateix, poden catalitzar de manera violenta i inesperada.

El 15-M, contràriament al que alguns mitjans addictes a les teories conspiratives asseguraven, no és cap moviment institucionalitzat ni instrumentalitzat, sinó més aviat una mena d'esperit transversal, més o menys espontani, en què convergeixen grups de militants de llarga trajectòria, indignació difusa, ciutadans apolítics que s'acosten episòdicament, persones d'adscripcions diverses i contradictòries i que, tanmateix, coincideixen a presentar una esmena a la totalitat a la imperant democràcia liberal de partits, captiva dels grans interessos financers i empresarials.

Allò que podríem denominar, amb etiqueta fàcil, moviment 15-M o indignats no es va dissoldre, sinó que, com alguns dels seus portaveus indicaven, es retirà a les casernes d'hivern. I atesa la seva forma difusa, maleable i adaptativa, que recorda la del vapor, han anat fent i ocupant espais cada vegada més amplis de la dissidència. Perquè, efectivament, al nostre país hi ha dissidents silenciats, exclosos de tribunes mediàtiques i apartats de les institucions acadèmiques. I al marge d'un sistema que exclou contingents cada vegada

més grans de ciutadania s'està covant un projecte i un anhel revolucionaris.

És a dir, les files de l'anticapitalisme i dels detractors del sistema de democràcia representativa són cada vegada més àmplies i plurals. Un petit exemple és el prestigi adquirit per la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH), col·lectiu d'activistes socials capaços d'organitzar-se per reptar la cara més satànica del capitalisme actual: els bancs! Apartir de la simplicitat dels seus missatges –"gent sense casa i cases sense gent"– estan atacant el principi més sagrat que condiciona l'organització social vigent: el de la propietat. Algunes de les intervencions de la PAH, composta majoritàriament per víctimes de la rapacitat de la dictadura financera, han arribat a posar contra les cordes el govern, perquè la moralitat dels seus missatges ha fet que la immensa majoria de l'opinió pública els faci costat.

La PAH, com el 15-M, també és una petita cara visible d'un moviment difús, d'ampli espectre i polièdric que té com a objectiu primordial l'eliminació del capitalisme i l'assumpció d'una economia fonamentada en una dimensió moral, radicalment igualitària i que tindria en la democràcia directa, sense intermediaris, el principal mitjà per assolir-la i mantenir-la. En un moment en què la indissimulada influència de troikes, CEOE, FAES i financers internacionals dicten als nostres representants l'agenda política, el sistema democràtic en la seva configuració actual aprofundeix el seu descrèdit entre sectors més extensos i transversals de la societat. I precisament aquesta nebulosa dissident està articulant un discurs cada vegada més clar i tangible.

es cova un activisme tan preocupant per al poder que no dubta a fer servir la repressió preventiva típica de les dictadures.

Les detencions indiscriminades en les darreres vagues generals o la criminalització dels activistes en determinats mitjans indiquen la preocupació del po-

der per l'extensió d'aquest magma roent que és l'odi en expansió contra les creixents desigualtats amb què s'administra allò convencionalment descrit com a crisi.

El cert és que la remor d'indignació de la creixent legió d'afectats per l'economia abduïda pels mercats va alçant-se com un projecte polític en què la no acceptació del deute financer, la creació de tribunals populars contra polítics corruptes i banquers, la col·lectivització de l'economia, la igualació dels recursos econòmics, el repartiment del treball i la riquesa acaben esdevenint l'agenda d'un moviment que s'acosta cap als postulats revolucionaris, cap a una revolució que té com a referent la silenciada col·lectivització catalana del 1936, historiogràficament amagada rere les víctimes mortals de la violència revolucionària.

El cert és que, en un moment en què bona part dels catalans han assumit el dret a decidir el color del passaport, cada vegada són més els qui consideren que també tenim el dret a decidir sobre l'assignació dels recursos o sobre l'administració de les desigualtats social. Tècnicament, d'això se'n diu eferescència revolucionària.

* *Xavier Díez és historiador*

> EL FAR

Personatges de la revolució: Eduard Toldrà, director de l'Orquestra CNT-FAI

Ferran Aisa

La revolució espanyola de 1936 va mobilitzar la majoria d'intel·lectuals i d'artistes a favor de la causa popular. L'obligatorietat de la sindicació va portar-los uns cap a les fileres de la CNT i altres cap a les de la UGT. Un d'aquest casos

és el del músic i compositor Eduard Toldrà. Curiosament tant a la biografia que apareix a la Viquipèdia com a d'altres els autors se salten a la torera la seva etapa d'artista compromès amb la revolució. Aquest mateix cas passa en altres personatges que van adherir-se a la CNT-FAI durant l'etapa revolucionària. A partir d'aquest número en parlaré d'ells, intercalant amb biografies de tendència llibertària que podríem afirmar que eren uns veritables savis i que per la seva ideologia han quedat marginats de la història i de la memòria del nostre temps.

Eduard Toldrà i Soler (Vilanova i la Geltrú, 1895-Barce-

lona, 1962), per tant ara es compleixen 50 anys de la seva desaparició. Ha estat considerat un dels músics més importants de la música catalana dels anys vint. Fou professor de violí de direcció d'orquestra a l'Escola Municipal de Música de Barcelona. Entre les seves activitats musicals destaca com a fundador del Quartet de Corda Renaixement, amb el qual va realitzar nombrosos concerts tant a Catalunya com a Espanya i a Europa. Toldrà va compondre nombroses peces musicals com "Sonets per a violí i piano", "Empúries", "La maledicció del comte Arnau", "Danses de Vilanova", "L'estudiant de Vic", "Romanç de Santa Llúcia", etc. Durant la Segona República fou director de l'Orquestra Municipal de Barcelona. Va compondre nombroses sardanes i va posar música a textos dels poetes com Carner, Sagarra i Garcés. El 1936 va guanyar el premi Isaac Albéniz, instituït per la Generalitat de Catalunya, per "La rosa als llavis" amb lletra de

Salvat-Papasseit per a ésser cantada per Conxita Badia. Mentre estava preparant la posada en marxa de l'Orquestra Simfònica de la Generalitat va esclatar l'aixecament militar que va derivar en la Guerra Civil. L'agost de 1936 es va afiliar a la Secció de Músics d'Orquestra del Sindicat Únic d'Espectacles de la CNT. L'organització confederal li va encarregar que organitzés l'Orquestra CNT-FAI i la banda musical del Comitè de Milícies Antifeixistes de Catalunya. Amb aquestes formacions musicals va realitzar nombrosos concerts tant als teatres barcelonins com a places públiques de la ciutat. El Diluvió (17-9-1936) feia la crònica d'un d'aquets concerts celebrat a la plaça de Catalunya, per l'Orquestra de les Milícies CNT-FAI, dirigides per Eduard Toldrà. Jacinto Torroja, director de Solidaridad Obrera, es va dirigir als barcelonins per reivindicar la música en temps de lluita: "Todo al contrario -digué-, unos momentos de música en estos

días históricos y dramáticos que son el goce de la música popular y clásica. Se está llevando a cabo una revolución con un tono de alegría y optimismo. El optimismo de nuestros milicianos en demostración de confianza y seguridad en la victoria, señal evidente de juventud". L'Orquestra CNT-FAI, integrada per 85 professors dirigida per Eduard Toldrà, inicia el concert interpretant "La Internacional", i va seguir amb "Las Golondrinas" de Usandizaga i "La Santa Espina" de Morera; i a la segona part interpretaren "Fills del Poble", "Egmont" de Beethoven; "La Dolores" de Bretón; i va acabar l'acte amb els himnes revolucionaris "A las Barricadas", "El Himno de Riego", "Els Segadors" i el bis "Fills del Poble". Davant una explosió d'alegria immensa del barcelonins que saludaven l'himne anarquista amb el puny enlairat i les banderes al vent. L'any 1944 Eduard Toldrà va tornar a dirigir l'Orquestra Municipal de Barcelona fins a la seva mort.

La fi del capitalisme tal com el coneixem

Ivan Gordillo

Escrit per a un públic ampli, no especialitzat, destinat sobretot a les persones interessades en els moviments socials que anhelan una alternativa social, solidària i sostenible més justa, al llibre "El fin del capitalismo tal y como lo conocemos" (Elmar Altvater. Ed. El Viejo Topo (2012), el polític Elmar Altvater presenta la crisi energètica com un dels elements externs que pot col·lapsar el sistema capitalista.

D'acord amb la línia de la millor tradició de l'Economia Política, el llibre -publicat en castellà recentment- destaca pel seu eclecticisme, que combina la història, la política, l'economia, la geografia i la cultura. El treball aborda un dels elements de tensió centrals del capitalisme actual -immers en una crisi que pot marcar la fi d'una època-, la qüestió ecològica. Altvater no aïlla, com la majoria d'escrits sobre la crisi i el capitalisme, el camp de l'economia de la resta d'aspectes de la societat. Parteix de la idea que el mode de producció capitalista i la seva intrínseca acumulació privada es troba

en una fase global on només remotes regions del planeta no estan, directa o indirectament, mediant les relacions de producció, intercanvi i consum sota la lògica del mercat i el capital. Aquest fet incontestable esdevé una novetat respecte a anteriors crisis capitalistes importants com l'actual.

L'autor descriu detalladament les contradiccions internes del capitalisme. Primer, explica "les quatre formes d'apropiació en el capitalisme realment existent". Posteriorment, descriu com aquestes contradiccions s'han aguditzat en l'actual fase de globalització neoliberal. Històricament, el capitalisme, com a sistema altament dinàmic i creatiu ha pogut salvar aquestes barreres. Actualment, però -i aquesta és la tesi central del llibre-, el risc d'un xoc extern apareix amb més força. Prenent el relleu de la idea de l'historiador Fernand Braudel, defensa que la fi del capitalisme tal com el coneixem arribarà, també, per l'impacte d'un xoc extern com podria ser la crisi energètica i l'esgotament del model de creixement basat en l'ús intensiu de l'energia fòssil amb el petroli al capdavant.

Altvater -dèiem- es distancia de la majoria d'economistes que abusen de tecnicis-

mes, com si la crisi fos un problema tècnic i no polític, social i cultural certament complex. També es diferencia de la majoria d'ecologistes, si més no de l'economia ecològica, que aïlla els aspectes ecològics de la resta d'elements de l'entorn on s'insereix la societat humana, sovint fent ús de l'aparell teòric ortodox o neoclàssic. Destacant la inevitable i cada vegada més pròxima fi del petroli, la qüestió ecològica -rigorosament documentada- és relacionada amb el desenvolupament històric i recent del capitalisme, un sistema que ha basat la seva reproducció i el seu creixement -entre altres coses- en l'accés a una font energètica fòssil no renovable. L'autor no evita abordar la qüestió de la política, el poder i les alternatives i analitza el debat -que desperta tant interès i tantes passions, especialment a l'Amèrica Llatina- enfrontant les posicions de la premsa del poder amb les propostes de transformació del món sense prendre el poder. Si certament ens trobem davant La fi del capitalisme tal i com el coneixem, cal pensar què vindrà després. Altvater apunta a l'economia cooperativa, social i solidària, com l'embrió d'aquesta alternativa, que ja està funcionant i cobrint les necessitats de milions de persones arreu

del món. Per implementar el projecte transformador farà falta una ideologia contra hegemònica que en el plànol cul-

tural actui com antídoto del subjecte passiu consumista que promou la indústria cultural de masses. Cal subratllar la sorprenent capacitat d'anticipació d'aquesta obra. Escrita el 2005 (!) en plena cresta de l'onada de la fase d'auge econòmic apunta ja els problemes centrals de l'actual crisi i albira una sortida alternativa. Això no és casualitat. Després d'una anàlisi complexa i rigorosa del que és la societat i com funciona l'entorn ecològic, econòmic i polític, Altvater diagnostica La fi del capitalisme tal com el coneixem.

* Ivan Gordillo és membre del Seminari d'Economia Crítica Taifa

Receptes...

Greixonera de bolets (*)

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

Bolets de temporada
Ceba
tomàtiga

patata
1 cabeça d'all sencer
2 fulles de llorer
brou (o aigua)
oli, sal
pebre bo

Elaboració:

Dins una greixonera sofregim la cabeça d'all sencer. A continuació hi afegim una ceba, tallada molt petita amb dues fulles de llorer i un poc de tomàtiga ratllada. Quan aquest sofregit és cuit, hi afegim un poc de brou, surt més gustos que amb aigua, no gai-

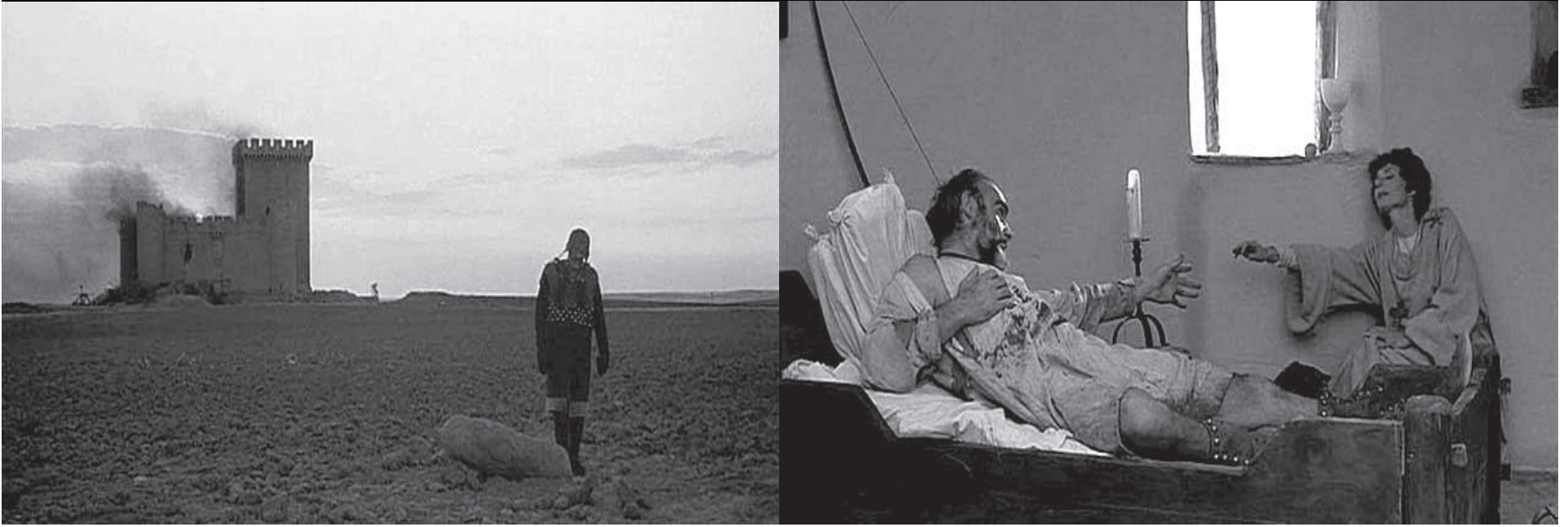
re i quan agafi el bull, afegim les patates tallades a cantons, que prèviament haurem fregides. Serà l'hora d'afegir-hi els bolets, que abans haurem fet nets i arreglats. Corregirem de sal i pebre bo i deixarem que doni dos bulls. Aquest plat no ha de quedar

gens aigualit.

Bon profit!!

(*) Com més varietat de bolets hi posem, millor: esclatsangs, picornells, girgols de card, apagallums, blaves, etc...

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

Robin i Marian

Joan Canyelles Amengual

(Robin and Marian. Richard Lester, 1976)

Després de lluitar vint anys a les "croades" a les ordres del rei Ricard (Richard Harris), quan aquest mor, Robin (Sean Connery) torna a casa seva per comprovar que la misèria contra la que va lluitar en la seva joventut s'ha fet encara més gran. La Marian (Audrey Hepburn) es va fer monja poc després de marxar ell i és a punt de ser detinguda pel sherif de Nottingham (Robert Shaw). Tot això fa que torni a agafar les armes per rebel·lar-se contra l'autoritat i la seva injustícia.

Richard Lester és absent a molts de diccionaris de directors cinematogràfics. Pocs crítics estan disposats a lloar les seves virtuts, el seu talent (que sense dubte té) i poques (per no dir cap) de les seves pel·lícules figuren entre les cent o dues centes més ben valorades de la història del cinema. Segurament els seus treballs més coneguts son Superman II (1981) i Superman III (1983). Hi ha qui considera que Superman II supera a la seva predecessora i que es la

millor de tota la sèrie, però per el prestigiós crític Carlos Aguilar és "avorrida, estúpida, reaccionària, insofrible des del principi fins al final...". Jo no puc expressar una opinió personal sobre aquestes pel·lícules perquè mai les he vistes amb especial interès i no m'han cridat massa l'atenció, com a molt podré dir que de la primera (la única que he vist al cinema) els efectes especials no em varem semblar tan extraordinaris com la premsa va publicitar.

L'any 1964 va dirigir la mítica "Quina nit la d'aquell dia" (A hard day's night), amb els Beatles com a protagonistes. Va tenir un gran èxit en el seu moment, i tot i que ha envellit malament, no deixa de ser un notable document musical i sociològic.

També varen tenir repercussió les seves adaptacions de la novel·la de Dumas "Els tres mosqueters" (The three musketeers, 1974; The four musketeers, 1975, The return of musketeers, 1988).

Un llibre de Scott Eyman sobre John Ford, es titula "Print the legend", que més o manco es podria traduir "Publica la llegenda". El títol fa referència a una de les obres mestres de John Ford: "L'home que va matar a Liberty Valance". En ella el senador Ramson Stoddard (James Stewart) torna al poble on va començar a exercir com a advocat, per enterrar al seu vell amic Tom Doniphon (John Wayne). Els periodistes de la localitat volen que el senador els conti quina relació l'unia amb Tom. I ell ho fa. Bona part de la fama de Stoddard

es deu al fet d'haver matat al sàdic assassí Liberty Valance, qui tenia atemorit a tot el poble. Però la realitat és que el tir que acabà amb la seva vida, el va disparar amagat a les ombres Tom Doniphon. El senador era un advocat que amb prou feines sabia agafar un revòlver i el seu amic Tom li va voler salvar la vida. Després de conèixer la veritat el periodista diu: "Si he de triar entre publicar la llegenda o la realitat, publicaré la llegenda".

Dic tot això perquè en aquets moments m'interessa més el mite de Robin Hood que la seva realitat històrica. És a dir, importa poc si va existir o no, perquè el que és rellevant és la figura de la persona que robava als rics per repartir-ho entre els i les pobres i l'admiració i aprovació que aquestes accions han generat al llarg de la història.

S'han rodat moltes versions cinematogràfiques sobre la figura de Robin Hood. Sense dubte, una de les millors (a banda de la que és objecte d'aquest desordenat comentari), és la que varen dirigir William Keighley i Michael Curtiz l'any 1938 amb un pletòric Errol Flynn i una encisadora Olivia de Havilland. L'excel·lent fotografia amb color de Toni Gaudio i Sol Polito, l'aristocràtica maldat de Claude Rains i l'implacable Basil Rathbone la converteixen en una pel·lícula màgica, brillant i lluminosa.

La pel·lícula de Lester comença amb els fotogrames d'unes hermoses pomes que fan menjera, per immediatament mostrar-les seques i passades. Tot el

film tindrà aquest to.

Robin i el seu amic John tornen envellits de les croades. Al seu bosc de Sherwood no queda gairebé res del que va ser la seva llar. El lloc on varen viure totes aquelles aventures ja no és el mateix. Marian és una monja que dedica la seva vida a Deu i a les seves companyes de convent. Quan Robin i John vagin a rescatar a les que el Sherif de Nottingham ha fet presoneres no varem les atlètiques acrobàcies d'abans. Alliberades les monges, la porta del castell es tanca i fugir enfilant-se per la paret requerirà un esforç titànic i l'ajuda des de fora de dos antics companys. Té, la pel·lícula de Lester una violència tràgica que l'allunya d'aquella colorista i joiosa de Curtiz. El combat final entre Robin i el Sherif és dolorós i angioxant, les armes son tan pesades que cada moviment requereix un esforç extenuant. La immensa habilitat del director consisteix en trasmetre aquesta fatiga, aquest patiment que saps que camina inexorablement cap a un final dramàtic. Robin guanya finalment el duel, però les ferides rebudes no li permetran salvar la vida. La posterior matança de camperols, més suggerida que mostrada, és colpidora fins a dir prou.

La retrobada història d'amor entre Robin i Marian és una de les més belles i emocionants que s'han vist mai a una pantalla de cinema. Marian va intentar llevar-se la vida quan Robin va marxar. Un home la va salvar per casualitat i la va portar al convent. I allà es va quedar.

"Durant molt de temps somiava amb tu cada vespre. Les meves confessions eren l'enveja de les meves companyes" li diu Marian a Robin.

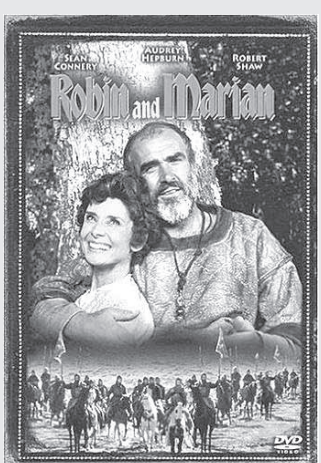
Audrey Hepburn i Sean Connery ens brinden unes de les millors interpretacions de les seves brillants carreres cinematogràfiques. La seqüència final és pura emoció, poesia i sensibilitat cinematràfica, inspiració i lirisme de molts, molts quilats. Després del combat Marian i John traslladen a Robin al convent. Marian posca veri a una copa i beu, després li passa a Robin, que fa el mateix.

Al principi ell no comprén l'acte d'immensa generositat de Marian, per a qui la vida deixa de tenir sentit sense ell. Després ho enten, i sap que és el millor. "T'estim més que als nins, Robin, més que a la pregària del matí o de l'horabaixa, més que a la terra que cultivem, t'estim més que a Déu i més que a l'amor" son les darreres paraules que pronuncia Marian, amb els ulls vesats de llàgrimes. Després Robin li demana l'arc a John i mirant la finestra li diu "Allà on caigui la fletxa, John. Dumes-hi i deixans-hi junts". En el darrer fotograma, congelat, veim aquella fletxa a través de la finestra; un punt a un cel lluminós que cercarà el lloc on Robin i Marian descansaran plegats per sempre més.

El que més m'atreu de Robin i Marian (a banda de la història d'amor), és aquesta revolta crepuscular tan suïcida com necessària. Mai és tard per aixecar-se contra la injustícia i el vassallatge, sembla dir-mos Lester, ni mai es tard per retrobar els ideals que han impulsat la nostra lluita i han donat sentit a les nostres vides. "No hauria d'haver marxat d'aquí", diu Robin poc després de retornar a Sherwood. Al servei del rei Ricard va perpetrar les pitjors atrocitats en nom de la religió i la lleialtat al monarca.

En canvi a Sherwood va ser lliure i feliç. En realitat aquell bosc no era altre cosa que una zona alliberada de la tirania, un lloc on els homes i les dones podien ser lliures i viure del seu treball sense esclavitud, autogestionar-se, menjar del que cultivaven i caçaven. La utopia feta realitat. Molts de segles després, en circumstàncies i mètodes diferents però amb els mateixos anhels de llibertat, els Kasals Okupats cercaven (i continuaran cercant encara) ser quelcom semblant, no us sembla?.

Salut, anarquia i okupació.

Fitxa tècnica

Dr: Richard Lester;
G: James Goldman;
Ft: David Walkin;
Ms: John Barry;
Mt: John Victor Smith;
Int: Sean Connery; Audrey Hepburn, Robert Shaw, Richard Harris, Nicol Williamson, Ronnie Barker, Denholm Elliott, Ian Holm, Bill Maynard, Roy Kinnear, Peter Butterworth, Victoria Abril.

Plega Cultura Obrera, un mirall del moviment anarquista a Mallorca

Vóctor Cornell Comas

Durant 50 números aquesta publicació ha estat testimoni del rebrot de l'ideal llibertari i, per contra, de la feblesa del moviment.

Que una publicació com Cultura Obrera desaparegui enmig dels convulsius moments actuals és com a mínim contradictori. El sustent d'aquesta publicació ha estat sempre la lluita al carrer, la força dels moviments socials més combatius i els moments de confrontació amb el poder.

Sense ànim d'analitzar perquè i com hem arribat a aquesta situació, des de la redacció de la revista hem trobat interessant analitzar la relació que hem mantingut amb les lluites locals que aquesta publicació va veure néixer i les que va veurà finalitzar.

Podem situar l'aparició o reaparició del periòdic quan els moviments sorgits contra el projecte de construcció de l'autovia Inca-Mallorca havien fet un llar recorregut de lluites i resistències. Eren temps on el moviment anarquista estava majoritàriament focalitzat a Ciutat, si bé es començaven a donar projectes arreu de Mallorca.

La lluita en contra de l'esmentada via va significar una passa important dins la descentralització i la possibilitat de crear nous projectes, atès que alguns d'ells, com l'Ateneu Llibertari d'Inca o el propi Cultura Obrera, varen crear un nou corrent llibertari a l'illa. A Ciutat el sindicat CNT copava la majoria de l'activitat llibertària, si bé amb l'aparició de nous focus de conflicte social, com la lluita contra la construcció de l'hospital de Son

Espases, s'ampliava l'àmbit d'influència o interès del moviment.

No podem deixar d'esmentar que aquestes lluites varen significar un punt d'inflexió en obrir la porta a l'organització assembleària entre els moviments socials majoritaris, reclamació històrica dels llibertaris. Fins aleshores, pel fet que els moviments socials estaven copats per corrents d'esquerra afins a interessos electorals, hi havia una manca de radicalitat i horitzontalitat, que era poc atractiva pels llibertaris locals. Però aquest petit gir cap a pràctiques més participatives i no tan dirigides, va fer que les lluites es radicalitzessin i apareguessin accions directes prou significatives.

Cultura Obrera donà suport actiu a aquestes lluites, i moltes vegades la col·laboració va ser recíproca. La base del projecte i l'aportació econòmica que el feu viable, va venir de la mà d'aquestes lluites i dels activistes que hi formaven part.

Un dels mals que té el moviment llibertari i que s'ha vist accentuat en les darreres dècades, és que li falta implantació i per tant s'impossibilita la reafirmació dels projectes. Això ha fet que si bé, i les pàgines del Cultura Obrera en són un fidel reflex, han estat moltes i diverses

les accions al llarg d'aquests anys, cap projecte, inclòs el propi Cultura Obrera, ha estat capaç de mantenir-se amb una mínima base sòlida.

Aquesta simbiosi entre les lluites socials dels primers anys de Cultura Obrera i el propi periòdic no s'ha vist reflectida amb l'aparició del 15M i la irrupció de projectes i col·lectius arreu de l'illa. El Cultura Obrera ha deixat de ser un referent, i com la majoria dels col·lectius llibertaris, aquesta onada de radicalitat ens ha agafat a contrapeu.

Un periòdic que beu directament de les fonts de la lluita social no té cap sentit si la pròpia lluita no el veu com a pròpia, com a necessari. I això potser és el que marca la diferència d'aquestes dues etapes. Són uns moments on l'ideal llibertari i la seva forma de funcionament estan més presents que mai, si bé els col·lectius no tenen cap força ni implantació.

Per ventura l'aparició de la Coordinadora Llibertària de Mallorca i la idea d'ajuntar els col·lectius i els projectes d'aquest àmbit, potser trenqui aquesta dinàmica de feblesa. Però se'ns fa estrany que davant l'aparició, com diem, d'iniciatives locals i grups marcadament assemblearis i fins i tot llibertaris, el moviment estigui més fluix que mai. Potser

els nous temps no són idonis per projectes com Cultura Obrera, i sí per altres formes de comunicació com poden ser el Contrainfo, SaTevaVisió o Ràdio 77, i esperam que siguin capaços d'omplir el buit deixat o que deixarà aquest periòdic.

El temps ho dirà. Nosaltres ara per ara hem finalitzat un projecte coherent, que creim que va ser i és encara necessari. Però la renovació està damunt la taula i volem fer un punt i final a una dinàmica de desgast que no ens duia a cap banda.

Actes d'homenatge a Durruti i Quico Sabaté

Acte d'homenatge a Durruti al cementiri de Montjuïc de Barcelona

Amb l'organització a càrrec d'Antonina Rodrigo i la col·laboració de "Dones Llibertàries", el matí de diumenge 25 de novembre, vam fer l'homenatge a Buenaventura Durruti a les 12h. al cementiri de Montjuïc de Barcelona en el 76è aniversari de la

seva mort. Un any més, amb l'assistència d'una cinquantena de persones, ens vam reunir al cementiri de Montjuïc, davant les tombes de Ferrer i Guàrdia, Durruti i Ascaso per retre'ls homenatge.

Els parlaments van estar a càrrec d'Antonina Rodrigo, Eduardo Moreno, Joaquina Dorado, Llum Ventura, Natalia Renzi i Mireia Bazaga. Tot aprofitant que aquest dia era dedicat a la lluita contra la violència de gènere, les seves paraules van entrellaçar la figura de Durruti amb

la coherència de les lluites i la pròpia vida quotidiana. L'acte va tenir com a cloenda l'actuació artística de Mirian Penela (cantant) i Gustavo Battaglia (guitarra), ambdós argentins, que van interpretar diverses peces triades per a l'ocasió.

Fundació Salvador Seguí - Catalunya.

Homenatge a Quico Sabaté a Sant Celoni

Desenes de persones van participar el dissabte 5 de gener al cementiri de Sant Celoni en una nova jornada en record del maqui anarquista Quico Sabaté. En l'acte van participar els cantautors Jaume Arnella i Juanito Piquete així com la seva filla Alba Sabaté. Són moltes les accions que s'han fet durant aquests anys, per tal de mantenir viva la flama dels ideals d'en Quico Sabaté cada 5 de gener. El 1995, en motiu del 35è aniversari de la seva mort, l'Assemblea Llibertària del Vallès Oriental organitzà activitats d'homenatge, així com també l'any 2000 per part d'una comissió celonina en el 40è aniversari. Més recentment, en el 50è aniversari, es va crear una comissió formada per la nostra organització i el Casal Popular i

Independentista Quico Sabaté, la CUP de Sant Celoni, la CNT i la CGT del Vallès Oriental que va suposar que durant tot el 2010 es realitzessin activitats en record de la seva lluita i els seus ideals llibertaris, i que va acabar amb la dignificació de la seva tomba i la realització d'un mural i una escultura al poble de Sant Celoni. Tot això sense oblidar els homenatges que els/les companys/es de la Marxa dels Maquis han realitzat també durant aquest temps. Volem destacar que al Vallès Oriental hi han més exemples de persones que van

formar part de la resistència dels maquis. En aquest sentit, cal fer esment a la figura del granoller Ramon Gonzalez Sanmartí "Nano" que va pagar amb la seva vida (com altres companys/es) la lluita per la construcció d'una societat més justa. En el context actual, volem reivindicar, que només amb la lluita i l'organització, podrem fer front els atacs de la classe política i empresarial que ens governa.

Assemblea Llibertària del Vallès Oriental

Llibres

El Lokal, des de 1987, un racó llibertari a Barcelona

Autoria col·lectiva

El Lokal, 2013

Es publica un llibre coral sobre el Lokal, testimoni d'un espai anti-autoritari i de lluites de finals de la dècada dels vuitanta fins ara a Barcelona, un racó llibertari a Barcelona, vint-i-cinc anys de cultura i pràctica antagonista. Hi ha espais creats pels moviments socials, com el Lokal del carrer de la Cera, que superen el caràcter temporal d'altres iniciatives i esdevenen paisatge actiu de les lluites que ensemem. El llibre que acaba d'aparèixer narra una possible història del Lokal i ho fa des de les vivències de gent que hi va participar. Així, esdevé un testimoni de l'activisme sorgit després de la derrota al referèndum de l'OTAN. El llibre s'ha publicat en versió catalana i castellana, amb un quadernet d'imatges i un CD amb vint-i-cinc temes inèdits, cedits per grups que han participat en les propostes autogestionàries de la Distri i del col·lectiu del Lokal.

Els impulsors del llibre van plantejar una autoria col·lectiva perquè permetés una narració feta

de testimonis de gent que ha passat per l'espai. Setanta-quatre persones han escrit records i reflexions sobre el Lokal a partir de preguntes com «Per què vas participar al Lokal?». Un grup s'ha encarregat de relligar les veus per bastir una visió calidoscòpica del Lokal i, per extensió, de la Barcelona rebel i de la resposta a la globalització capitalista en molts punts del món.

Vint-i-cinc anys d'existència donen per a molt i converteixen els testimonis en cronistes dels canvis històrics en la manera de fer política, en les pràctiques activistes i en els mitjans emprats, cosa que des de la realitat actual arriba a tenir un valor etnogràfic. El llibre està dividit en tres capítols que aborden la crònica del Lokal des de diferents perspectives. La primera part fa una història del Lokal des de la visió d'un jove que creix i lluita al mateix temps que neix l'espai. Aquest relat s'inicia amb esdeveniments personals i la profusió de testimonis aconseguen donar una visió global del que ha significat el Lokal en aquests vint-i-cinc anys d'agitació i mobilitzacions.

El segon apartat fa un repàs a l'evolució del Lokal com a col·lectiu i els grups que ha generat el Lokal o que han compartit l'espai en una relació simbiòtica.

El tercer capítol s'ha escrit des de la mirada posada en la construcció i la participació en la xarxa de lluites i resistències que arriba fins avui dia.

En aquest tipus de llibres commemoratius existeix el perill de l'autocomplaença, però la contextualització dels fets i les dosis d'autocrítica i humilitat convenients ajuden a superar-la.

Ens trobem davant d'un llibre que fa memòria i arriba fins al present. Un llibre imprescindible per seguir un flux d'idees i de maneres de fer que connecten amb l'actualitat i dibuixen l'origen d'altres formes de fer política. Un text que parla sobre l'esperit col·lectiu, l'autogestió, l'acció directa; i des d'on es poden pescar idees i elements per al debat.

Que lo sepan ellos y no lo olvidemos. El inverosímil verano del 36 en Cataluña

Miquel Izard

Virus editorial, 2012, 392 pàg.

Aquell inverosímil estiu del 36 no per esperat resulta menys sorprenent per a tota la societat catalana i per als que des de fora de Catalunya van poder seguir de prop uns esdeveniments que es van desencadenar de manera trepidant. El cop d'estat del general Franco feia temps que s'incubava. D'això eren conscients tant els que d'una o altra manera simpatitzaven o van col·laborar amb el mateix, com el moviment obrer que, organitzat principalment en la CNT, va sortir al carrer no per a defensar les conquestes socials que la República no li va voler donar, sinó per a avançar cap a una societat sense classes i sense desigualtats socials després d'aconseguir la derrota del feixisme.

La ràbia inicial es va transformar en fúria creadora i, de la nit al dia, les convencions socials, les formes de producció, les

estructures de decisió i la vida quotidiana anterior van saltar per l'aire, i Catalunya sencera es va posar a construir una societat sobre les bases de la llibertat i la justícia social per a tots i totes.

Al contrari del que es pot llegir en tanta historiografia oficial, no va ser Barcelona i no van ser els «murcians» els únics protagonistes de la revolució social, va ser el conjunt d'obrers i camperols de tota Catalunya els que van sortir al carrer i van prendre el futur en les seves mans. L'obra col·lectivadora en les fàbriques i el camp, l'expropiació de locals de la burgesia i de l'Església per a escoles, menjadors i hospitals —a més de per a locals de sindicats, partits i associacions—, la creació de comitès municipals i de defensa es va estendre per tota Catalunya, de manera espontània, sobrepasant moltes vegades a les pròpies organitzacions obreres i esborrant d'un cop de ploma les relacions de poder anteriors.

També la repressió sobre feixistes, alguns elements de la burgesia o els seus col·laboradors i sobre el clergat es va deixar sentir en tot el país, però ni aquesta va ser tan cega, ni tan nombrosa, ni va ser obra només d'incontrolats o de membres de la CNT.

I, sobretot, no va ser Barcelona on va haver proporcionalment més morts, sinó en algunes zones rurals on el caciquisme i l'Església havien jugat un paper especialment repressiu, com ens demostra Miquel Izard en el seu aclaparant treball: una radiografia dels sis primers mesos de revolució social a Catalunya, a partir de les notícies de l'època i els escrits deixats pels seus protagonistes i observadors de tot l'espectre polític —tant els partidaris com els crítics—, en aquell llunyà i extraordinari estiu del 36 que uns s'esforcen per recordar, mentre uns altres s'obstinen a enterrar.

> DES CARTES MAUDITES

Diccionari de butxaca: llibertat

Carlus Jové i Buxeda

La llibertat possiblement sigui uns dels conceptes més a bastament utilitzats en els discursos polítics des de fa segles. I, no obstant, possiblement sigui també un dels més laxos i mancats de significat. «El treball ens farà lliures» estava inscrit a la porta de nombrosos camps de concentració nazis, i la llibertat també era l'objectiu polític dels anarquistes de Bakunin i el dels seus grans rivals a la Internacional, el «autoritari» de Marx. Franco deia haver alliberat els espanyols de la conspiració comunista, i l'estat francès utilitza «llibertat» com a emblema polític recurrent des de finals del segle XVIII, independentment de qui governi i com. Per molts ciutadans francesos, no obstant, els deu fer gràcia i potser fins i tot calfreds que un estat que els prohibeix l'ús administratiu de la seva llengua digui actuar en nom de la llibertat. Dir llibertat potser no sigui massa diferent a dir no-res o a no dir res. Qui no diu res deixa totes les portes obertes a la interpretació, i qui diu no-res diu quelcom tan allunyat del que ens és quotidianament conegut que deixa en mans de cada ú l'exercici de representar-se'l. Dos moviments molt similars al d'evocar la llibertat per convocar-ne l'efecte mobilitzador, tot esperant que el concepte en sí de llibertat no passi a formar part de la controversia.

Jo, després de donar-li unes quantes voltes, tan sols he arribat a la conclusió que la llibertat es defineix pel límit. És a dir, que és tan sols l'existència d'un «no» el que ens permet traçar el camí imaginari de la llibertat. I, és clar, el nostre món és ple de nos de tota mena: alguns d'origen humà, i molts d'altres, la gran majoria, perquè nosaltres i el món som com som, i punt. Sense límits, sense l'«això no», la llibertat no seria possible.

Per tant, la conquesta de la llibertat és una quimera en tota regla perquè fer-ho equivaldria a destruir-ne la possibilitat. I no, no es tracta d'un simple joc de paraules en clau postmoderna. El concepte de llibertat ens és molt útil perquè canalitza i dona perspectiva a les nostres aspiracions polítiques i socials però, si hiensem fredament, la llibertat tan sols és la no percepció d'un límit com a tal. I per això la llibertat pot ser bandera de totes les causes presents, passades i futures, perquè tothom és capaç d'assumir amb alegria els límits que professa.

Revistes

DIRECTA

Setmanari de comunicació, reflexió, crítica i informació, pensat, sostingut i dirigit des de i per als moviments socials, canvi de disseny amb el núm.300, www.directa.cat

BARRICADA DE PAPEL

Òrgan d'expressió de la CGT d'Andalusia amb tota l'actualitat sindical i social, http://www.cgandalucia.org/Barricada-de-Papel

EN LUCHA CONTRA LA BANCA

Separata especial inclosa en el núm. 264 del Rojo y Negro, 4 pàgines preparades per a les jornades de mobilització contra la banca convocades del 28 de gener al 3 de febrer

NOTÍCIA CONFEDERAL

Publicació de la CGT del País Valencià, amb tota l'actualitat sindical i social, http://www.cgtpv.org/-Noticia-Confederal-.html

NA PAI, EDITORA DE DIFON LA IDEA

"No estem en crisi, estem en declivi"

"Els moviments socials ens trobem instal·lats en la queixa i la demanda. Ha arribat el temps de passar a l'autogestió de tots els àmbits de les nostres vides"

> LA FRASE...

"La cultura de la monogàmia és una de les opressions menys qüestionada"

Josep Estivill

- Fes un breu resum biogràfic teu

Sóc originària del Penedès però he sigut força nòmada fins que em vaig establir fa tres anys a la Vall de Querol. He anat pululant pels moviments socials practicant molt diverses formes d'activisme, movent-me entre el moviment llibertari, l'esquerra independentista, col·lectius antipatriarcal, l'okupació, l'art urbà, la producció electrònica político-musical, la traducció i edició de textos i llibrets, i més últimament al repoblament rural i el qüestionament de la cultura de la monogàmia.

- Parla'ns del projecte editorial de Difon La Idea: què és? Com va sorgir? Quins objectius teniu?

Doncs la idea bàsica de Difon La Idea és oferir textos contemporanis sobre pensament llibertari el màxim de sintètics i amens possible, intentant abastar totes les temàtiques possibles.

Tot va començar quan vaig descobrir el món llibertari i les parades de llibrets i fanzines que tant m'apassionaven. Sols hi veia un inconvenient prou sospitos: quasi tots eren en castellà! Així doncs, la meva primera motivació fou la de traduir aquests llibrets al català. A mesura que els traduïa, remaquetava i fotocopiava, cada cop hi posava més cullerada modificant i reeditant els textos, fins que vaig acabar escrivint els meus propis llibrets i penjant-los a un blog (www.difonlaidea.tk) i així és com ha anat sorgint difonlaidea. Difon La Idea no pretén arribar a les masses directament, per ara es conforma en intentar arribar als moviments socials i promoure el pensament crític dins seu. Som molt crítics amb el sistema però molt poc amb nosaltres mateixes que, al cap i a la fi... també som el sistema!

- Amb què creus que haurien de ser més crítics els moviments socials?

Abans de culpar de tots els mals als que

"No podem reclamar als de dalt que renunciïn als seus privilegis si nosaltres mateixes som incapaces de fer-ho"

estem a dalt ens hauriem de mirar a nosaltres mateixes i prendre consciència de la nostra situació privilegiada en la societat global en la que vivim. Mirem-nos a nosaltres i mirem com viu la gent que pateix el desagradable impacte mediambiental, laboral o polític de l'extracció de minerals i altres recursos per produir la nostra sofisticada tecnologia a la qual ells mai podran accedir. No podem reclamar als de dalt que renunciïn als seus privilegis si nosaltres mateixes som incapaces de fer-ho!

El mateix passa amb la corrupció, totes som potencials corruptes, tot depèn de les oportunitats que tinguem de corrompre'ns... i els de dalt sempre en tenen més. Totes coneixem de prop el que és esgarrapar algun subsidi per "viure de renda" o colar algun amic o familiar al curro. Sigui quina sigui la nostra posició social, la gran majoria intentem mirar més per nosaltres mateixos i els nostres, amb qui tenim un vincle emocional, que no pas per una abstracció com "el bé comú de la societat". És banal denunciar la corrupció dels de dalt, qualsevol societat jerarquitzada i massificada és una cleptocràcia, ja sigui obertament o de forma més encoberta. L'arrel del problema rau en la jerarquia i la massificació.

- Estàs dient que els moviments socials haurien de deixar de lluitar contra els de dalt?

No veig cap lluita enlloc, no per aquí. Entenc que una lluita comporta confrontació violenta i ara per ara, les forces estan massa desequilibrades com per pretendre acabar amb el capitalisme mitjançant la violència. El que veig és que els moviments socials ens trobem instal·lats en la queixa i la demanda. Encara hi ha poca consciència de que la insostenible extracció de recursos naturals ja no pot seguir creixent en un planeta finit i que això significa que no estem en crisi, estem en declivi! Ens costa pair que cada cop hi haurà menys estat del benestar, menys dissenyadors gràfics i menys drets socials. Les queixes i les demandes es van rebaixant paral·lelament al declivi econòmic, a mesura que ens anem

aclimatant a les noves mesures de precarietat: ahir ens queixàvem de les ETT i ser mileurista ens semblava molt precari, ara ens queixem de les retallades i demà ens queixarem de l'abolició dels drets laborals mentre ens oblidem de què ens queixàvem ahir. Al meu entendre, ja no té sentit queixar-se i fer demandes al decadent pare Estat, ha arribat el temps de passar a l'autogestió, no únicament de la nostra informació i el nostre oci, sinó de tots els àmbits de les nostres vides.

- Heu publicat "El manifest d'Unabomber", tot un clàssic de la antiindustrialització. Com valora la difusió del pensament anti-industrial?

Doncs no em sembla que hagi calat més enllà d'un petit sector del moviment llibertari. És un discurs que qüestiona tot el nostre modus vivendi, tot allò amb què ens hem criat i de què ens hem tornat dependents o addictes... i tot això no és fàcil d'assimilar. Els més grans mites segueixen plenament normalitzats, com ara la idea que la tecnologia és neutral o que el progrés tecnològic és irrevocable; els necessitem per eludir les nostres contradiccions. Ens acontentem fent servir software lliure, malgrat no visquem a Matrix i el hardware que utilitzem no tingui res de lliure. Ens manifestem contra els cementiris nuclears però fem ben poc per deixar de generar els residus que els omplen. Difonem una vaga contra la reforma laboral utilitzant tecnologia produïda per treballadors que no tenen cap dret laboral.

- Un dels punts forts de Difon La Idea és la difusió de textos que qüestionen la cultura de la monogàmia.

Actualment, crec que la cultura de la monogàmia és una de les opressions menys qüestionada políticament, suposo que per això és on estic posant més esforços, perquè veig que hi ha molta feina per fer! Vivim en un règim hetero-monògam d'escassetat afectivo-sexual, fins que no col·lectivitzem els nostres afectes i les nos-

tres sexualitats seguirem reproduint l'arrel de la propietat privada en les nostres relacions més íntimes. Una societat igualitària no pot ser monogàmica perquè no hi ha la mateixa confiança dins i fora d'una parella monògama. I aquesta desigualtat sempre s'acaba traslladant a allò econòmic.

- Traieu tant llibres com opuscles, com visualitzeu el sector de l'edició diguem-ne alternativa o antisistema i els seus mecanismes per arribar a la gent?

Els mecanismes per arribar a la gent són francament pessims, no arribem més enllà del propi ghetto llibertari. És lògic, ja que normalment utilitzem un discurs que és incompreensible o insultant per qui no forma part del ghetto i, en tot cas, tampoc tenim canals de difusió que arribin més enllà del ghetto. En definitiva, tot el que fem és molt d'autoconsum, que no és poca cosa! Tan de bo tinguéssim més autoconsum! L'altre dia vaig enganxar un llibertari veient una peli comercial, si tinguéssim més productes culturals propis, això no passaria!

- Alguns plantejaments de l'antiindustrialització els heu materialitzat en el projecte de Can Biarlu, a la Vall de Querol, a l'Alt Gàl. Explica'ns qui sou i que feu.

Can Biarlu és un altre llastimos projecte sorgit de les trobades de Repoblament Rural (www.repoblament.tk) que pretén escurçar les distàncies entre el que fem i el que pensem. Bàsicament som una comuna hippie pseudo-autònoma i pseudo-sostenible amb la ferma voluntat d'anar fent passets per superar totes les addiccions que ens lliguen al capitalisme techno-industrial. Més que intentar vendre productes ecoguaia a la gent de la ciutat per sustentar-nos, apostem per facilitar a la gent de la ciutat que faci el salt al camp i així ajudar-nos a produir tot el que necessitem. Com més serem, menys euros necessitarem! Tot i així, el més gran repte no és l'autoabastiment sinó aprendre a conivire i mantenir buida la pica de la cuina.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Banc dolent

Jordi Martí Font

Que ens prenen el pèl tot sovint no cal que ho digui jo ara i aquí que ja ho sabem de fa molt. Algunes vegades, però, la presa de pèl es produeix o intenten fer-la a ple sol, a plena llum del dia, sense ni respectar la regla no escrita aquesta de fer els crims més fastigosos d'amagat, a plena foscor, amagant-se i tota la pesca, i aleshores, com que ja sabem que quan parlen només solten mentides, ens produeixen una ràbia especial.

Mireu sinó el cas aquest del banc dolent. Quan a una paraula que sabem més negativa que el pol que no és positiu d'una pila elèctrica li enganxen al darrere un adjectiu específicament negativitzador com aquest "dolent", és ben clar que el que estan fent és positivitzar el nom al qual s'afegeix el qualificatiu. Amb "dolent" no defineixen com serà aquest banc públic que es dedica a traspasar diners de tothom a mans privades que amb l'invent de la crisi s'han mig agafat els dits sinó que positivitzen tota la resta de bancs... que són més dolents que la tinya...

L'estat paràsit al servei dels rics els ho diu ben clar: "Banquers bons, amics nostres, heu comprat i fins i tot construït milers de pisos no necessaris només per especular i us heu folrat amb aquest negoci amb un bé de primera necessitat com és l'habitatge durant dècades. I ara que la bombolla ha petat no sabeu què fer amb els pisos i penseu fins i tot que hi perdreu diners". "No patiu que aquí teniu el vostre amic estat que us ajudarà en to el que faci falta". Així el "banc dolent" es quedarà els pisos que no puguin vendre els bancs per tal que no en baixi el preu, si cal en tirarà a terra alguns i alhora farà fora dels espais on visquin les persones que no puguin pagar les hipoteques o bé hagin decidit okupar la casa on viuen. Policia i policia. Per a això serveix, és clar, per mantenir l'ordre desordenat que permet i promou que mentre milers de cases estan buides i moltes per estrenar els carrers acullin precisament persones sense habitatge.

Se'n beneficiaran els "bancs bons". És clar, perquè tot i no dir aquest adjectiu és de lògica saber que el contrari de "dolent" és "bo". La "banca bona" és, doncs, aquella que ens ofega cada dia i malmet la vida de la majoria, que es queda els estalvis de milions de jubilats venent-los participacions preferents, que desallotja persones de les seves cases (quan dic "seves" em refereixo a les persones, no als bancs), que té com a únic objectiu el lucre de quatre desgraciats que només mereixen el no-res. I aquí, en aquest no-res que cadascú hi posi les paraules que calgui o necessiti. Ens calen bancs (més caixes que bancs, és clar) i banca perquè algú ha de gestionar els nostres diners. Sí, és clar que cal cremar-los i que els cremarem, però mentre tant no els cremem hem de construir una banca cooperativa, solidària, de base, que abasteixi els moviments socials de diners i de possibilitats de créixer (no de creixement sinó per construir les autonomies que ens calen) per prescindir dels bancs dolents, que són tots, tots els altres.

-Que ja ho tenim?

-Ja ho sé.

-Que es diu Coop57 i Fiare?

-Sí, és clar, entre altres sí.